

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



THE
BOSS+

THE MAID=
CHEMISTRY

LOUISE BAY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PATRON + HİZMETÇİ = KIMYA

LOUISE BAY



CONTENTS

[Louise Bay'in Kitapları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm 5](#)

[Bölüm 6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Bölüm](#)

[23 Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26 Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30 Bölüm](#)

[31 Bölüm 32](#)

[Bölüm 33 Bölüm](#)

[34 Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Bölüm](#)

[37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Louise Bay tarafından yazılan kitaplar](#)

Louise Bay 2024 tarafından yayınlandı

Telif Hakkı © 2024 Louise Bay. Tüm hakları saklıdır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

ISBN - 978-1-80456-032-7

BOOKS BY LOUISE BAY

Tüm Louise Bay Kitapları Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak veya Amazon'dan satın alınabilir.

Her kitap tek başına

[Patron + Hizmetçi = Kimya Oyun +](#)
[Anlaşma = Yapıyorum](#)

Doktorlar Dizisi [Dr.](#)

[Of f Limits](#)

[Dr. Mükemmel](#)

[Dr. CEO](#)

[Dr. Sahte](#)

[Nişanlı Dr.](#)

[Bekar Baba](#)

Mister Serisi [Bay](#)

[Mayfair](#)

[Bay Knightsbridge](#)

[Bay Smithfield](#)

[Bay Park Lane Bay](#)

[Bloomsbury Bay](#)

[Notting Hill](#)

Noel Koleksiyonu [Noel'in](#)

[14 Günü](#)

Oyuncu Serisi

[Uluslararası Oyuncu](#)

[Özel Oyuncu](#)

Standalones

[Hollywood](#)

[Skandalı Aşk](#)

[Beklenmedik](#)

[Umutlu](#)

[Empire State Serisi](#)

Centilmen Serisi
Acımasız Centilmen
Yanlış Centilmen
Kraliyet Serisi Wall
Street Kralı Park
Avenue Prensi
Manhattan Dükü
İngiliz Şövalyesi
Londra Kontu
Geceler Serisi
Indigo Geceleri Vaat
Edilmiş Geceler
Paris Geceleri

Louise Bay posta listesine [buradan](#) kaydolun!

Daha fazlasını www.louisebay.com adresinden okuyun

ONE

Bennett

Bazı insanlar bana paranoyak diyebilir. Ben şöyle terimleri tercih ederim

Dikkatli ol. Özel. İhtiyatlı.

"Sana hiç paranoyak olduğunu söyleyen oldu mu?" Leo otel süitimin ana yaşam alanına girerken soruyor. Görünüşe göre bazı insanlar en yakın arkadaşlarımdan birini de içeriyor.

"Kendine bir içki al." Bara doğru başımı salladım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Saat neredeyse sekiz. Leo her zaman erkencidir. Byron hep geç kalır, gerçi bu gece hiç gelmeyecek. Diğerleri oldukça vaktinde gelir.

"Tüm personeli kovdun mu?" diye soruyor. "Artık bu otelde sadece sen yaşıyorsun diye bu kadar paranoyak mısın?" Buzdolabından bir bira çıkarıyor.

"Kendi biranı alamayacak kadar iyi misin?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ve şişenin kapağını kapatıyor. "Bana neden kendi oteline taşındığını söylemek ister misin? Neden bir bara gidemediğimizi?"

"İşler... şu anda benim için zor."

Leo bir barda ya da özel bir kulüpte içki içmenin daha keyifli olacağını düşünebilir ama ben bu riski göze alamam. Kaybedecek çok şeyim var.

"Toplum içinde maske takmayı düşündünüz mü?" diye soruyor.

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak gözlerimi kısıyorum. "Batman gibi mi?"

Duraklıyor, şişe açacağını tezgâha fırlatıyor ve bana doğru yöneliyor. "Bence tepedeki küçük kulaklar çok ileri bir adım olabilir. Ayrıca, insanlar senin suçla savaşmanı falan bekleyebilir. Ama Covid maskesi takabilirsin. Risk altındaymışsın gibi davranabilirsin."

Kapı tekrar açıldı ve Jack ile Fisher görüldü, onları Worth takip etti. Saatile baktım. Saat tam sekiz.

Fisher yanımıza geliyor ve sarılıyor. Fisher hem çok güler hem de çok sarılır. Muhtemelen hepimiz onsuz grupta olacağımızdan daha fazla sarılıyor. Ancak yüzeydeki cana yakınlığına rağmen, keskin bir zekaya sahip ve hiç kimseyi esir almıyor. "Kuzu postuna bürünmüş kurt" deyimi onun için icat edilmiştir. Belki de İngiliz olduğu içindir ama acımasızlığını duyduğumda hep şaşıyorum. Onu ne kadar sevsem de, bir yönetim kurulu masasında karşısına oturmak istemezdim.

"İyi misin dostum?" diye soruyor gözlerimin içine bakarak.

Son birkaç gün zor geçti. Fisher aradığım ilk kişi.

"Otelde yaşamamanın sorun olmayacağı konusunda anlaştık mı?" Jack soruyor. "Bu sana haksız bir avantaj falan sağlamıyor mu?"

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bazen kendimi grubun babası gibi hissediyorum. Diğer zamanlarda kendimi dart tahtası gibi hissediyorum ve hepsi nişan alıyor. Uzun bir gece olacak. "Avantaja ihtiyacım yok. Bu otel tüm otellerden daha iyi performans gösterdi."

Son üç yıldır otellerinizdeyim. Burada yaşamadığım üç yıl."

Her birimiz, işletme fakültesinde kurduğumuz ortak bir şirketin satışından elde edilen gelirin çok küçük bir kısmıyla satın aldığımız bir otele sahibiz. Bu, hepimizin arzuladığı sağlıklı rekabeti teşvik ederken bizi birbirimize bağlı tutmanın bir yoluydu. Bu, bize biraz para da kazandıran, süregelen, dostça ve acımasız bir yarışma.

Fisher önümdeki masada duran viski şişesine ve buz kovaasına bakıyor, sonra bardan bir içki alıyor. Fisher'ın olayı bu - ne içeceğini asla önceden söyleyemezsiniz. Yemin ederim bu onun kişiliği için bir metafor.

"Belki otelimde yaşarım," diyor Leo. Heyecanlandığında İngiliz aksanı her zaman daha belirgin hale geliyor.

Aramızda iki İngiliz ve dört Amerikalı var. Bana kalırsa İngilizler fazla temsil ediliyor. Onları zaten dışarı atmamış mıydık?

Fisher, "Evden atılırsın" diyor. "Garip seks sesleri hakkında çok fazla misafir şikayeti var."

Leo sırtıyor. "Ne diyebilirim ki? Yatak odasında kadınlara çılgılık attırıyorum." Tam bir erkek fahişesi olarak ünlenmesine aldırıyor. Leo pek çok açıdan benim tam tersim: dedikodu sütunlarında düzenli olarak yer alan biri, dikkatsiz, patavatsız. Leo söz konusu olduğunda üst dudağın sertliği yoktur.

Worth birasını kanepeye vururken, "Evet, küçük siki gördüklerinde uğraşmak zorunda kalacaklar," diyor. Worth az konuşan bir adam ama söylediklerinin her biri yerinde.

Televizyon kumandasını önümdeki duvara doğrultuyorum ve ESPN'i açıyorum. Aslında ne olursa olsun pek bir şey izlemeyeceğiz. Pazartesi gecesi buluşmaları Jack'in Pazartesi Gecesi Futbolu'nu birlikte izlemeyi önermesiyle başladı. Ama haftalık buluşmalarımız hiçbir zaman sporla ilgili olmadı. Bu sadece güvendiğimiz beş kişiyle bir araya gelmek için bir bahane. Kimse size ne kadar zengin olursanız o kadar yalnızlaşacağınızı söylemez. Bunu hep biliyordum, çünkü annemde gördüm-

Etrafı insanlarla çevriliydi ama hepsi ondan bir şeyler istiyordu: Şöhretinden bir dilim, servetinden bir pay, bağlantılarından bir ya da ikisi. Hatta bu durum bana kadar uzanıyordu; okuldaki çocuklar bir film yıldızını görebilmek ya da onunla birkaç kelime konuşabilmek umuduyla benimle arkadaş olmak istiyorlardı.

Annemle gurur duymadığımdan değil, gurur duyuyordum. Olağanüstü bir oyuncuydu ve seçtiği projelere ve onlardan kazandığı paraya dikkat ederek pek çok kişiden daha becerikliydi. Sadece şöhretin cazibesini anlamıyordum. Neden herkesin ona bakmasından, insanların her sözünü merak etmesinden hoşlandığını anlamıyordum. Belki de ilgilendikleri şeyin kendisi olmadığını, sadece görmelerine izin verdiği yaldızlı versiyonu olduğunu gördüm. Zihinlerinde yarattıkları bir versiyon. Neden ilgilendikleri onu ilgilendirmiyordu; sürekli kavruluyormuş gibi ilgiyi kana kana içiyordu.

Gerçek, derin, otantik arkadaşlıklar bulmak zordur ve altımız da bunun farkındayız. Düzenli toplantıların aramızdaki bağı beslediğine dair aramızda konuşulmayan bir anlayış var. Hiçbirimiz bunu kaybetmek istemiyoruz. Sahip olduğumuz şeyin nadir olduğunu biliyoruz.

"Burada ne kadar kalacaksınız?" Fisher soruyor.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Apartmanımdaki hırsızlık olaylarının beni hedef alıp almadığını anlamam gerekiyor."

"Senin dairene girmeye çalışmadılar, değil mi?" Leo soruyor. Her şeyi olduğu gibi kabul ediyor. Bazen nasıl bu kadar çok para kazandığını merak ediyorum. Çünkü para her zaman fikirler arasındaki boşlukta kazanılır.

"Hayır, sadece benimkinin altındaki iki daire," diye cevap veriyorum. "Yani bu iyi bir şey, değil mi?" Leo soruyor.

Worth, "Hedefin ne olduğuna bağlı" diyor.

Aynen öyle.

"Neden taşınmıyorsun? Yeni bir daire tutmuyorsun?" Leo sorar.

İç çekiyorum ve rahatlarken göğsüm çöküyor. Artık buradalar, taktığım metaforik maskeleri çıkarabileceğimi

ve sonunda kendim olabileceğimi hissediyorum.

"Sonunda taşınmak zorunda kalabilirim," diyorum. "Ama önce bu sorundan kurtulmak istiyorum. Hırsızlık olaylarının benimle bağlantılı olup olmadığını, bağlantılıysa beni kimin izlediğini ve ne istediklerini öğrenmek istiyorum."

Fisher, "Buna sizin için cevap verebilirim," diyor. "Amerika'daki her teknoloji firması sizi takip ediyor ve sizde olup da onlarda olmayan şeyi istiyorlar - Midas dokunuşu."

Yunan kralından söz edildiğinde inliyorum. Bu lakabı ilk kez şirketim Fort Inc. tüm dünyanın haritasını çıkaracak teknolojiyi Mountainview, Kaliforniya'daki tanınmış bir teknoloji firmasına sattığında teknoloji basınından aldım. Fort, Amerika'nın en büyük beşinci özel şirketi haline geldiğinde ana akım basında da yer aldı. Bundan nefret ettim çünkü Fort'un benimle ilgili olmaması için çok uğraştım. Bu benim istediğim son şey - kısmen son derece yetenekli personelimizin rolünü küçümsemediği için ve ayrıca bu tür bir lakapla birlikte gelen şöhret ve tanıtımla ilgilenmediğim için.

"Mantıklı olsun," diyor Leo. "New York'ta yaşıyorsun ve binana iki kez girilmesinin seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Belki paranoya kutusunu atlayıp narsisizmi işaretleyebiliriz."

Leo'yu ikna etmek için bunu açıklamak zorunda kalacağım gerçeğini kabullenerek iç geçiriyorum. Leo'nun iş dünyasına yaklaşımının, muhatap olduğu insanlar teslim olup ona istediğini verene kadar kafein bağımlısı bir chihuahua gibi insanlara çene çalmak olduğundan eminim.

"Bu son iki hırsızlık olayından önce, binama son beş yılda bir kez girilmişti. Binanın güvenliği şehir merkezinde rakipsizdir. Yıllar önceki tek hırsızlık fırsatçıydı; bina sakinleri pencereyi açık bırakmışlardı ve birinci katta oturuyorlardı. İki hafta önce benim dairemin altındaki iki daireye girildi. İki dairenin sahipleri arasında hiçbir bağlantı yok ve değerli hiçbir şey çalınmamış. Ama biri hareketlerimi takip etmek isteseydi, bitki dinleme

cihazlar, kameralar ya da Tanrı bilir daha neler... Benim dairem bitişindeki bir daire başlamak için en uygun yer olacaktır."

"Ve Ben Fort'un peşindeler?" Worth soruyor. Ben Fort - annem öldükten sonra taktığım takma isim- Fort Inc. şirketinin CEO'sudur.

Omuz silkiyorum. "Kimse Bennett Fordham'la ilgilenmiyor." "Belki birileri Bennett Fordham ile ikisi mi?" Worth soruyor.

Her gün kendime sorduğum soruyu tekrar sorarken viskimden bir yudum alıyorum. "Sanmıyorum. Öyle olsaydı, sanırım bu konuda bir şeyler okurdum. Ama dairemle Ben Fort arasında bir bağlantı kurmuş olabilirler. Bu ilk adım. Ellerinde benim bir fotoğrafım olabilir de olmayabilir de."

Fisher, "Ama gelirken ya da giderken her zaman bir şapka takarsınız," diyor.

"Evet, ama bu sayede sokak kameraları çekim yapamaz. Telefoto lensi olan biri kolayca fotoğraf çekebilir." "Sence içeri girip çıkan herkesi takip etmişler midir?

ve onları evlerine kadar takip ettiler ve kendi kendilerine, bu Ben Fort mu diye düşündüler?" Fisher soruyor. "Yani şehir merkezinde içinde yüz kişi olan bir binada çalışsaydınız bu mümkün olabilirdi. Ama ofisleriniz Time Warner binasında ya da Deutsche Bank Center'da ya da artık her ne diyorlarsa orada. Oraya her gün binlerce insan gelip gidiyor."

"Pekâlâ," diyorum. "Belki de beni bu şekilde takip etmediler. Belki de bağlantıyı başka bir şekilde kurmuşlardır. Ama içimden bir ses bu hafta binaya kim girdiyse Ben Fort'un orada yaşadığını biliyor diyor. Çünkü Ben Fort birkaç hafta içinde iki hırsızlık olayını haklı çıkarıyor. Çoğu insan bunu yapmaz. İçeri giremezlerse, başka bir yere giderler. Bu noktada benim o olduğumu bilmelerinin bir önemi yok."

Worth derin bir nefes alır. Bu normalde söylenenlere katılmadığı anlamına gelir.

Anlıyorum. Paranoyakça konuşuyorum. Hiçbir şey için sağlam bir kanıt yok, sadece içgüdüsel hislerim var.

Hepimiz sahip olduğumuz zenginlikle bağlantılı olarak farklı derecelerde şöhrete sahibiz. Leo en yüksek profilli olanı, ama Fisher kesinlikle reklam yapıyor. Buna mecbur. Müzik işindeyseniz bu da anlaşmanın bir parçası. Gerçekten anlıyorum ve hiçbirini yüksek profilin getirebileceği avantajları istedikleri için yargılamıyorum. Sadece ben anlamıyorum.

Elon Musk ya da Mark Zuckerberg gibi tanınmış bir isim olmak gibi bir niyetim yok. Daha kötü bir şey düşünemiyorum. Annem buna bayılırdı. Fort Inc. şirketinin "Midas dokunuşu" sahibi Ben Fort'un kim olduğunu öğrenen olursa ve özellikle de film yıldızı Kathleen Fordham'ın oğlu Bennett Fordham ise, olacak olan tam da budur. Paparazzilerin fotoğraf çektiirmek için çalılıklardan atladığı günlere geri döneceğim, şöhret ve paranın kendilerine bulaşmasını umarak bana yaklaşmak isteyen insanlara geri döneceğim.

Bunun olmasına izin vermeye hazır değilim. Annemin ben on dokuz yaşındayken ölmesinin tek iyi yanı, basın ve paparazzilerin bana olan ilgisini kaybetmesiydi.

Onları geri istemiyorum.

"İnsanlar ilgisini kaybedene kadar saklanmaktan başka bir planın var mı?" Jack soruyor. "Çünkü eğer planın buysa, sana söylemek zorundayım, pek de iyi değil."

"Evimi izleyen insanlar var." Bu, binamın gözetlendiğine dair kanıt bulmak için fiziksel ve elektronik olarak bölgeyi tarayan insanlardan oluşan ekibimi fena halde küçümsüyor. Güvenlik ekibim en iyinin de en iyisidir. Gerçekçi olmak gerekirse, o daireye geri dönmeyeceğim, ama aynı zamanda, tekrar keşfedileceksem taşınmanın da pek bir anlamı yok gibi görünüyor.

"En kötü ihtimalle insanlar bağlantı kurar," diyor Jack. "Tamam, bir dakikalığına ilgilenirler. Bunu söylemekten nefret ediyorum Bennett, ama senin o kadar da ilginç olmadığını anladıklarında çok çabuk sıkılacaklar."

Şişemi Jack'inkine vuruyorum. "Bunun şerefine."

"Bir Hollywood efsanesinin oğlu, Forbes'a göre kendi kendini yetiştirmiş en genç milyarder," diye devam ediyor Jack. "Sadık da

Yakışıklısın, onunla bilek güreşi yapmak istemezsin ve bir erkeğin isteyebileceği en iyi arkadaşınsın. Bunun dışında, ayakkabımın altı kadar sıkıcısın. Gerçekten. Eğer öğrenilirsen, ilgilerini çabucak kaybedecekleri gerçeğiyle rahatla."

"Sen bir pisliksin," diyor Worth, yine tam yerinde.

"Belki," diye yanıtlar Jack. "Ama yalan söylemiyorum."

Jack'i tanımasaydım, sadece bir pislik olduğunu düşünürdüm, ama tek niyeti bu değil. Gerçekten beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor. Beşi de annemi işletme fakültesinden beri biliyor. Sadece Jack bana saklanmamam gerektiğini söyledi.

"Bak," diyor Leo. "İlgi umurumda değil."

Worth kıs kıs gülüyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. Leo ilgiye bayılıyor.

"Fisher da, az da olsa," diyor, bizim eğlenmemizi tamamen görmezden gelerek. "Ama bu şovumuzun bir parçası. Senin de aynısını yapman gerektiği anlamına gelmiyor. Kendi hayatını yaşamalısın."

Anlamıyor. Bu benim hayatım. Sadece şu anda halka açık yerlerde sosyalleşmeyi içermeyen bir hayat.

Ama sonsuza kadar değil.

"En azından ara sıra otelin barında bir şeyler iç."

"Hayır!" Leo diyor ki. "Bu ona daha fazla avantaj sağlayacaktır."

Altı kişi arasında kimliğini otel müdürü ve çalışanlarından saklayan tek kişi benim. Avenue'nun müdürü otel sahibinin Ben Fort olduğunu biliyor ama kimse onu görmediği için şu anda Park Süit'te rezervasyon yaptırdığını kimse fark etmiyor. Gerçek adımla giriş yaptım, Bennett Fordham. Başkanlık Süiti'ni almadım. Bu çok fazla dikkat çekirdi.

Burada kalmak muhtemelen küçük oyunumuzda bana bir rekabet avantajı sağlıyor. Sanırım diğer otellerde çalışan personel, burada kaldığınızı bildiklerinde biraz daha farklı hizmet veriyorlar.

Otel sahibiyle anlaşıyorlar. Otelin nasıl işlediğiyle ilgileniyorum, her şeyiyle.

"Evet, belki de gelecek hafta barda buluşmalıyız," diyorum ve Leo'nun Jack'e öldürebilecek bir bakış atmasının tadını çıkarıyorum. Rekabetimiz sadece dostça. Hepimiz kazanmak istiyoruz ve kimse bir başkasına avantaj sağlamak istemiyor, bu otelin barında yüklü bir fatura ödeyeceğimiz bir gece olsa bile.

"Ben olsam bu riski almazdım," diyor Leo. "Şimdiye kadar kimliğini gizli tutmayı başardın. Neden riske atasın ki?" Konuşurken gülümsüyor. Hepimiz onun bizi The Avenue'da para harcamaktan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyoruz. Ama dürüst olmak gerekirse, biz konuşurken onlar benim otelim barından içiyorlar. Pek bir şey fark etmez.

Worth, "Altımız birlikte çok dikkat çekeriz," diyor. Haklı da. Her zamanki gibi.

Leo, "Bu ilgi günlerce bacakları olan bir kadın olduğu sürece benim için sorun yok," diyor.

"Merak etme," diyor Worth. "Bennett ve benden sonra üçüncü seçimi yapabilirsin."

"Sana Bennett'i vereceğim," diyor Leo. "Çok yakışıklı ve düşünceli kahraman havası var. Ama kadınların benden önce seni seçeceklerini mi sanıyorsun?" Alay ediyor.

İnledim ve televizyonun sesini açtım. İş dünyasında zaten rekabet halindeyiz. Kadınlar için rekabet etmemize gerek yok. Enerjimi saklamalıyım.

Leo bir içki daha almak için ayağa kalkarken dostça bir tavırla koluma vuruyor. "Yapabileceğim bir şey olursa, haberim olsun."

Fort Inc. son on yılda dünyanın en önemli teknolojilerinden bazılarını başarıyla geliştirdi. Ve ben bu şirketi bir film yıldızının oğlu olduğumu kimse bilmeden yönetmeyi başardım. Hırsızlıkların arkasında kimin olduğunu bulmalı ve onları susturmalıyım. Sonra Pazartesi geceleri özel bir otelde

ve arkadaşlarım otelim ne kadar harika olduğu konusunda sızlanmayı bırakabilir.

TWO

Efa

New York, New York. O kadar büyük bir şehir ki adını iki kez koymuşlar - gerçi bana biraz gereksiz gibi geliyor. Yani, anladık. Adı New York. Kendini tekrar etmene gerek yok.

Her neyse, işte New York'tayım. Sanki bir çizgi filmin içindeyim. Ya da bir film setinde. Burayı televizyonda ve filmlerde o kadar çok gördüm ki, bildiğim şehir versiyonunun gerçek olamayacağına kendimi ikna ettim. Ama taksiler gerçekten o kadar sarı ve rögar kapaklarından gerçekten buhar çıkıyor. Her şey Londra'da olduğundan daha büyük. Daha gürültülü. Gökdelenler o kadar yüksek ki güneşi engelliyor ve bu sabah kahvemi getiren adam da dahil olmak üzere herkes bağırıyor. Ya öfke kontrolü sorunları vardı ya da hafta sonu çalıştığı için özellikle sinirliydi.

Arkamdaki taş duvara yaslanıyorum ve Columbus Circle'ın diğer tarafında, önümdeki binaya bakıyorum. Bu bina, Fort Fort'un merkezini ve tek ofisini barındırıyor.

Inc., kurumsal tarihin en başarılı teknoloji şirketi. Borsada işlem görmüyor ve sahibi

-Ben Fort reklamı sevmez. Aslında, bundan kaçınır. İnternette hiç fotoğrafı yok. İnterneti benden temizleyebilecek kadar güçlü olduğumu hayal bile edemiyorum. LinkedIn sayfası yok ve bir teknoloji şirketi için tuhaf bir şekilde Fort Inc.'in bir web sitesi yok. Kimse orada nasıl işe girildiğini ya da kimlerin istihdam edildiğini bilmiyor.

Ama meydan okumayı severim.

Fort Inc. beni büyülüyor. Son birkaç yılda, sektörün şimdiye kadar gördüğü en devrimci ürünlerden bazılarını ürettiler. Fort olmasaydı yapay zeka diye bir şey olmazdı. İşte bu yüzden onlar için çalışmak istiyorum. Bilgisayar bilimleri alanındaki parlak yeni derecemle, teknoloji alanında ne yapmak istediğimi hala çözmeye çalışıyorum. Bir etki yaratmak istediğimi biliyorum ama henüz nasıl yapacağımdan emin değilim. Bunu anlamak için en iyinin en iyisiyle çalışmak istiyorum.

Ve bu da Fort Inc.

Sonraki yirmi dakikayı Columbus Circle'ı geçmeye ve nihayet Deutsche Bank Center'ın girişine ulaşmaya çalışarak geçiriyorum. Bir planım yok. Bugünün tek amacı yarın sabah işe başlamadan önce New York'u biraz görmektir ama buraya gelmemelik edemezdim. Fort Inc. resepsiyonuna gidip iş istediğimi söyleyebilirim. Kaybedecek neyim var ki? Sorun şu ki, hangi katta olduklarını bilmiyorum. Belki resepsiyonları bile yoktur.

Turist kalabalığının arasından geçip ofis lobisine ulaşıyorum. Belki şansım yaver gider ve Fort Inc.'i bir bina rehberinde bulurum. Tesadüfen yanından geçer ve insan kaynakları müdürüyle karşılaştım.

Söylentilere göre Fort en iyi üniversitelerden ve sektörde iz bırakan diğer kişileri seçiyor. Ben üniversiteye okyanusun diğer tarafında gittim ve yirmi bir yaşına yeni girdim, dolayısıyla onlar ya da herhangi biri tarafından fark edilmem pek mümkün değil. Ama benim tecrübelerime göre,

azmimin karşılığını alıyorum. Yaz sonunda Fort Inc. için çalışmaya kararlıyım.

Bu arada, New York'ta yazın tadını çıkarırken -her ne kadar nemli olabileceğini duysam da- şehrin en iyi otellerinden biri olan The Avenue'de çalışıyorum.

Lobiye giriyorum ve bir rehber bulmak için duvarları tarıyorum ama her yer arkadan aydınlatmalı mermer ve bir resepsiyon alanından çok bir spa'ya benziyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor küçük bir kadın, lobinin iki yanındaki devasa masalardan birinin arkasından.

Adımlarımı ona doğru atıyorum. "Aslında hangi katta oturduğumu merak ediyordum.

Fort Inc. açık mı?"

İfadesi boş ve bilgisayar ekranına dönüyor. "Üzgünüm, burada o şirkete ait bir kayıt yok."

Cevap vermeden önce duraksıyorum. Benimle dalga geçtiğinin farkında olup olmadığını anlayamıyorum. Fort Inc.'i hiç duymamış mı? Burayı gizlice mi kiralyorlar? Yoksa sorulmaya alışık ve insanlardan kurtulmak için bahane mi uyduruyor? Her iki durumda da, zorlamanın bir anlamı yok. Gülümsüyorum. "Teşekkürler." Dönüp kapıdan çıkıyorum.

Kolay olmasını beklemiyordum, değil mi?

Saat geç oldu ve planladığım diğer tek şey önümüzdeki birkaç ay boyunca çalışacağım oteli kontrol etmektir. Şansıma, kız kardeşimin mirasçı kayınbiraderlerinden birinin New York'ta kalacağım bir dairesi var. Daire aynı zamanda otele bir blok uzaklıkta, Beşinci Cadde üzerinde, parka bakan bir konumda bulunuyor. Ne şanslıyım.

Otele ulaşmak için Central Park'ın içinden geçiyorum. Muhtemelen yirmi dakika sürüyor, ama tüm bu yeni manzaralar ve sesler zamanı tüketiyor. Saniyeler gibi gelen bir sürede The Avenue'nun kapıcısı beni şık lobide karşılıyor.

Katılma talimatlarım personel girişinin Doğu 60th Caddesi olduğunu söylüyor ve sırf kontrol edebilmek için ödünç aldığım daireye o yoldan geri dönmeyi aklıma not ediyorum.

Lobi çok büyük, dışarıdan baktığımda beklediğimden çok daha büyük. Her yer koyu renk ahşap ve kırmızı kalın tüylü halılarla kaplı. Egzotik mor çiçeklerden oluşan dramatik bir aranjman yuvarlak maun bir masayı dolduruyor ve siyah takım elbiseli üç resepsiyonist sağdaki koyu renkli, gömme masaların arkasında duruyor.

Yarın beni tanırlar diye çalışanlara barın nerede olduğunu sormak istemiyorum. Onları gözetliyormuşum gibi görünebilir. Bunun yerine, çok pahalı el çantaları olan iki orta yaşlı kadını takip ediyorum. Neyse ki hepimiz kokteyl içmeye gidiyoruz.

Bar, altın ve bronzla vurgulanan karanlık temayı sürdürüyor. Gizli ilişkiler için çok sayıda gizli köşe ve odanın ortasında yüzüyormuş gibi görünen yarım daire şeklinde bir bar var. Karamsar ve seksi ve ben bunun için buradayım. Muhtemelen yarın da burayı temizliyor olacağım ama şimdilik müşteriyim.

Bar taburelerinden birine kayıyorum ve barmen hemen bana bir kokteyl menüsü uzatıyor. Bu kadar loş bir ortamda nasıl okuyacağımı merak edemedim bir fener çıkarıyor ve ne içmek istediğimi seçebilmem için onu parlatıyor. Bana mı öyle geliyor yoksa ben karar verirken onun orada öylece durması biraz garip mi? "Meşaleyi tutabilir miyim?" diye soruyorum.

Barı titreten ince bir gümbürtü var ve acaba bir metro istasyonunun üzerinde miyiz diye merak ediyorum... metro... hayır, metro istasyonu. Kaliforniya'da değil de New York'ta olduğumuzu bilmesem, küçük bir deprem yaşadığımızı düşünebilirdim.

Lacivert takım elbiseli uzun boylu bir adam sağ yanımdaki bar taburesine kayıyor ve gürültü kesiliyor.

O muydu? Sesi o mu çıkarıyordu?

"Elbette," diyor barmen, bana feneri uzatarak düşüncelerimden uzaklaştırıyor beni.

Kokteyller çok lezzetli görünüyor. Herhangi birini seve seve alırım. "Ne tavsiye edersiniz?" Barmene sordum,

tam da barı titreten adamın önüne bir içki koyarken.

Nasıl bu kadar çabuk servis edildi? Devamlı müşterimiz olmalı. Daha önce hiç barmenlik yapmadım. Umarım Gretel benden işe yarar bir beceriyle gelmemi beklemiyordur. Gretel otel müdürü ve yakında kayınbiraderimin kardeşinin arkadaşı. Bu onu kayınbiraderim mi yapıyor? Miras olarak altı kayınbiraderim mi olacak yoksa sadece kız kardeşimle evlenen erkek kardeşimi mi alacağım? Daireme döndüğümde bunu Google'da araştırmayı aklıma not ediyorum. Şu anda bu barda telefonuma dokunmak her yeri Noel ağacı gibi aydınlatır ve ben fark edilmemeye çalışıyorum.

"Votka bazlı kokteylleri mi yoksa cini mi tercih edersiniz?" diye soruyor.

"Votkayı severim. Cin severim." Yeğenim Guinevere konuşmaya başlar başlamaz ona öğreteceğim yıkıcı bir çocuk tekerlemesinin başlangıcına benziyor.

"Vagabond Shoes'u öneririm," diyor.

İçindekileri tarıyorum ve sevmediğim bir şey bulamıyorum. Gerçi içinde brokoli olan bir kokteyl servis etmedikleri sürece, beni rahatsız edecek bir şey bulmam pek olası değil. "Kulağa hoş geliyor."

Barmen, arkadan aydınlatmalı raflardan şişeleri çekip içindekileri bir kokteyl çalkalayıcısına boşaltmaya başlamadan önce feneri ona geri vermem için bir süre bekliyor.

Göz ucuyla sağımdaki adamın sandalyesinde geriye yaslandığını görüyorum. Hafifçe dönüyorum ve bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bakışları içimi yakarken kalbim göğsümde ters yüz oluyor ve daha önce hissettiğim titreşimler yeniden başlıyor. Bu sefer, bunun bir metro treni ya da deprem olmadığını çok iyi anlıyorum. Bu sesi çıkaran kesinlikle o. Sanki... hırlıyor.

Bana.

Ve bacaklarımın arasından çekiştirdiğini hissedebiliyorum.

Oturuyor olsa bile, uzun boylu olduğunu söyleyebilirim. Ve iri. Etli butlu değil. Amerikan futbolcusuna benzemiyor. O sadece... muhteşem. Ve Amerikalı görünümlü.

Bu bir şey. Tuhaf çünkü beş yıldızlı bir otelde oturmuyor olsaydım ve o da özel bir takım elbise giyip pahalı bir saat takmıyor olsaydı bile saç kesiminden zengin olduğunu anlardım. Neredeyse siyah olan saçları kisanın uzun tarafında, sanki biri onun için fön çekmiş gibi yukarı ve arkaya doğru taranmış. Ya onlar yapmadıysa? Tanrım, her gün bu kadar hacim isterdim.

"Adın ne senin?" diye soruyor ve bakakaldığımı fark ediyorum. "Eddie," diye yanıtlıyorum.

Başını sallıyor. "Tam adın ne?" "Herkes bana Eddie der."

Bakışlarını başka yöne çeviriyor ve sanki konuşmamız bitmiş gibi koltuğunda kayarak bara yaslanıyor.

"Adın ne senin?" diye sordum. Onun benimle işi bitmiş olabilir ama benim onunla işim bitmedi.

Tekrar başını sallar. "Önce ben sordum."

Ben gülüyorum ama o cevap vermiyor. O ciddi.

Barmen içkimi önüme koydu ve bir yudum aldım. Tadının farkına bile varmadım. Tek düşünebildiğim yanımdaki adam.

Kimseye gerçek adımı söylemem. Değiştirmeyi bile düşündüm. Hiç sevmedim. Bir şeyler uydurabilirim, ama neden yapayım ki? Eğer bu adama adımın Eddie olduğunu söylersem, adım Eddie'dir.

İçkimden bir yudum daha alıyorum ve profiline bakmaktan kendimi alamıyorum. Çene çizgisi birkaç günlük büyümeyle kaplanmış ve ona yakışıyor, ama gözlerinin kenarındaki ve dudaklarının kenarındaki çizgilerde kötü bir gün geçirdiğini söyleyen bir şey var. Belki de kötü bir yıl.

"Eddie ismini sevmiyor musun?" diye sordum.

Bakışlarımız tekrar kilitlensin diye dönüyor ve daha da yaklaşarak doğrudan kulağıma konuşuyor. "Sen gördüğünü seviyorsun. Ben de gördüklerimden hoşlanıyorum. Ama gerçek adını öğrenene kadar seni becermeyeceğim."

Kalçalarımın arasında hafif bir zonklama hissediyorum ve titreyerek nefes veriyorum. Bunu bana gerçekten söyledi mi? Yani, biliyorum

New Yorklular açık sözlölükleriyle ünlüdür ama böyle bir yorum kulağa aşırı ve... tamamen seksi geliyor.

Peki ilgilendiğimi nereden biliyor? Hmm. Bakışlarıma bakılırsa, tahmin etmek o kadar da zor değil.

Bara geri dönüyor ve beni bir seçimle baş başa bırakıyor. Kokteylimin geri kalanının tadını çıkarabilir ve yanımdaki adamı görmezden gelebilirim ya da ona adımı söyleyebilirim - ya da tercih ettiğim uydurma bir ad

-Ve sevişmek.

"Efa," diyorum düşünmeden. Uzun zamandır bunu yüksek sesle söylememiştim. Ailem bu ismi seçtiği ve onlara olan genel kızgınlığım ismime de yansıdığı için mi sevmiyorum? Ya da kulağa çok kadınsı, çok zayıf geldiği için mi? Her iki durumda da, bu benim gerçek adım.

Yine o hırıltı.

"Ben Bennett," diyor.

"Bildiğim iyi oldu," diyorum.

Biraz Amerikan özgüveni gibisi yoktur. On yedi yaşımdayken üç buçuk hafta kadar Amerikalı bir erkek arkadaşım olmuştu. Sanki özgüven genetiklerinin bir parçası gibi. Brad'de rahatsız ediciydi. Ama Bennett'te? Elinin karnımda nasıl kayacağını merak ediyorum. Dilinin boynumda nasıl hissedeceğini. Hırıltısından gelen titreşimler beni gerçekten boşaltabilir mi?

"Ben lezbiyenim," diyorum ve içkime geri dönüyorum.

"Hayır, ilgilenmiyorsun. Sen benimle ilgileniyorsun. Ben de seninle ilgileniyorum. Başka türlü davranarak zaman kaybetmeyelim."

Gözlerimi kısarak ona dönüyorum. "Tamam," diyorum. "Potansiyel olarak seninle ilgileniyorum. Sen..." Biraz arkama yaslanıyorum, böylece onu tamamen içime alabiliyorum. "İlginç." Duraklıyorum ve "Doğru yerlerde" diye cevap vermediği için teşekkür ediyorum. Sanırım yirmili yaşlardaki erkeklere alışkınım ve bu adam kesinlikle yirmili yaşlarında değil. "Seninle seks yapmak isteyip istemediğime henüz karar vermedim."

Kibirli, küçümseyici ya da başka bir şeyle sınırlanan bir gülümseme veriyor ama ıskalıyor. "Tamam, peki, çözdüğünde bana haber ver." İçkisinden bir yudum alıyor ve ben de onu taklit ederek aynısını yapıyorum. Bu kokteyl hayatımda tattığım en sert şey mi bilmiyorum ama yemin ederim, bu adamın vücudu beni güçsüzleştiriyor. Onunla ilgili her şey çekici. Kendimi küçücük hissettiren geniş omuzları. Bardağını bir çocuğun çay setiymiş gibi tutan büyük eller. O dolgun, yumuşak dudaklar olmasaydı çok fazla olabilecek keskin çene çizgisi. Belli ki spor salonunda geçirdiği onca zamandan dolayı harika bir kıcı olduğuna şüphe yok.

"Bana kur yapmalısın," diye ilan ediyorum.

"Seninle çıkmaya çalışmıyorum," diye yanıtlıyor. "Bu sadece seksle ilgili."

Sanki yasakmış gibi seks kelimesini söylediğinde meme uçlarım sıkışıyor.

"Doğru." Şakağıma vuruyorum. "Seks yüzde doksan bir zihin oyunudur."

"Benim sevdiğim türden bir seks değil." Kaşları çatılıyor ve onu daha yakın, nefesini boynumda hissedebileceğim kadar yakın hayal ederken kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Belki de seks onun için bir spormuş gibi böyle bir şey söylemesi rahatsız edici olmalı, ama ilgimi çekmeden de edemiyorum. Ne tür bir seksten hoşlanıyor? Ve ben bundan hoşlanır mıyım?

Ama bunun için onu uğraştırmaktan korkmuyorum. Birazcık. "Yani sadece bir delik mi istiyorsun?" Soruyorum ve öyle olmadığını umarak irkiliyorum.

"Ben öyle demedim," diyor, bana bakarken sesi alçalıyor. Nasıl olur da bir erkeğin bakışı tüylerimin diken diken olmasının sebebi olabilir? "Seks fizikseldir." Kelimeleri uzatıyor ve sanki antik filozofların eserlerini okuyormuş gibi yoğun.

Ortamı yumuşatmam lazım. "Kırbaç, zincir gibi şeylerden hoşlanır mısın?" diye sordum.

Duraklıyor. "Öyle misin?"

Sorusunu düşünürken bir nefes çekiyorum. "Şimdilik hayır. Ama bunu göz ardı edemem. Eğer bir erkekten gerçekten hoşlansaydım, muhtemelen denerdim. Ama sanırım bana göre olup olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olurdum, değil mi?" Beklentiyle ona bakıyorum. O daha yaşlı. Böyle şeyleri biliyor olmalı.

Kıkırdıyor. "Hiçbir fikrim yok. Ama insanlar olarak kendimize büyümek ve değişmek için yer açmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Doğru," diyorum, onu inceleyerek. Bana doğru düzgün cevap vermesini beklemiyordum. Kesinlikle bu kadar derin bir cevapla değil. Sanki buna gerçekten inanıyor. Hepimizin büyüme kapasitesine sahip olduğuna. "Bu fikri sevdim," diyorum. "Herkes çocukların büyümesini ve değişmesini bekler ve sonra aniden büyürsünüz ve durmanız gerekir. Gelişmek insanın doğasında var, değil mi? Yapmak istediğim o kadar çok şey var ki

-Bir sürü farklı şey. Neden kendimi sınırlamak zorundayım?" "Kendini sınırlamak zorunda değilsin," diye yanıtlıyor. "Kendini sınırlamak zorunda değilsin. her neyse."

İçime bir şey yerleşiyor. Ona gülümsedim. "Hey, senden hoşlandım, ilginç birisin" diyen bir gülümseme.

"O şeye dikkat et," diyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor.

"Ne şeyi?" Ben soruyorum.

"Gülümsemeniz. Onu akıllıca kullan."

Gözlerim barın arkasındaki içki sırasına kayıyor, böylece iltifatından ne kadar hoşlandığımı göremiyor.

"Akıllıca mı? Bu bir silah mı? Bunun benim süper gücüm olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ayaklarıma kadar inip tekrar yukarı bakıyor, bakışları bir kaynak makinesi gibi ve ben buz gibiyim. Yumuşuyorum ve eriyorum, mücadelem yok olduğunu hissediyorum.

"Bence senin birçok gücün var," diyor, sesi çakıllı, gözleri hararetle.

"Belki bir şaplak atma evresinden geçerim ya da kırbaç ya da her neyse," diyorum, şimdi daha yavaş. Zihnim onunla o kadar dolu ki, bir düşünce oluşturmakta

zorlanıyorum. "Sadece şu anda o noktada değilim."
Beklediği şeyin bu olup olmadığını merak ederek
duraklıyorum. "Bu senin için anlaşmayı bozan bir şey mi?"

"Anlaşmayı bozan bir şey değil," diye yanıtlıyor. "Bu benim sapkınlığım da değil." Tanrıya şükür.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Bana yine o sırtışıyla bakıyor. "Bilmen gerektiğini düşündüğün şeyleri tahmin etmeye bile çalışmamam gerektiğinden şüphelenmeye başlıyorum."

"İyi varsayım." Teklifini kabul etmeden önce paylaşmamız gereken başka tesadüfi bilgiler olup olmadığını düşünüyorum. Çünkü bu adamı gerçekten çıplak görmek istiyorum. O iri ellerin vücudumda dolaşmasını gerçekten istiyorum. Daha deneyimli bir adamın, onun gibi görünen ve konuşan bir adamın bana neler yapabileceğini gerçekten bilmek istiyorum. "Prezervatifiniz var mı?" diye soruyorum. "Peki nerede yaşıyorsun? Bir blok ötedeyim."

Cevap vermiyor. Bara dönüyor ve barmene eliyle işaret ediyor. İki fatura imzalıyor ve ayağa kalkıyor. "Gidelim," diyor. "Ben şehir merkezindeyim. Senin evine gidelim."

THREE

Bennett

Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey beli ve otururken kıcının nasıl dışarı çıktığı oldu. Ama onu becermek istediğime karar verdiğim an, derin düşüncelere dalmışken dilini dudaklarına götürdüğü andı. Bu beni anında sertleştirdi.

Sonra konuşmaya başladı. Ve bir şekilde bu beni her zamanki gibi soğutmadı.

"Güzel yer," diyorum dairesine göz gezdirirken. Ona otelde kaldığımı söylememiştim. Sadece evimin şehir merkezinde olduğunu söyledim. Yalan değil.

"Teşekkürler. Bu benim değil. New York'tayken ödünç alıyorum." Doğruyu söylediğini biliyorum. Nedense bu kadının yalan söyleyemeyeceğini iliklerime kadar hissediyorum. İçinde böyle bir şey yok.

İngiliz aksanıyla, New York'ta yaşamadığı anlaşılıyor. Benim için daha iyi. Daha önce yattığım kadınlarla karşılaşma ihtimalini sevmiyorum. Kasıtlı olmadığı sürece.

"Eğlenceli bir yaz geçiriyorum," diyor. "Bir sürü farklı iş yapıyorum. Anlıyor musun? Dediğin gibi, kendimi sınırlamaya inanmıyorum."

Yirmi yaşında ben olabilirdim. Çocukken ailem ve arkadaşlarım bana "büyüdüğümde" ne yapmak istediğini sorarlardı. Annemin kırk dört yaşında ölene kadar rol yaptığı düşünülürse bu ironik bir durum. Her seferinde farklı bir cevap verirdim -doktor, kaşif, süper kahraman. Fikrimi değiştirdiğim için değil, tüm bunları yapmak istediğim için. Teknolojinin en güzel yanı da bu. Tıptan haritalara ve aradaki her şeye kadar pek çok şeyi kapsıyor.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor, sanki eve döndüğünde sevgilisini havaalanında kocaman bir tabelayla beklerken bulan bir film kahramanı gibi. Ama rol yapmıyor. Gülümsemesinde etkilenmiş bir şey yok. Onun içtenliği içimde uzun süredir uykuda olan bir şeyi uyandırıyor.

Elimi göğsümde gezdirerek bu hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, sanki odak noktamdaki değişimi okuyabiliyormuş gibi. Bu kadının şu anda söyleyebileceği hiçbir şeyin beni buradan götürebileceğini sanmıyorum. Belli ki çok güzel. Cildi seftali gibi pürüzsüz ve ağzının kenarında yalamak istediğim bir çil var. Peki ya dudakları? Dolgun, olgun ve tatlılar... O her fantezinin gerçeğe dönüşmüş hali.

Hayat.

Ama onun açıklığı? Bu yüzden çekip gitmiyorum. Onun açıklığı bir olta. Ve ben de balığım.

Konuşmaktan bıktım. Ceketimi çıkarıp kanepeye attım.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor ve bir ışık düğmesini açıyor.

Başımı sallıyorum, ışık düğmesini tekrar kapatıyorum ve ona doğru yürüyorum. Geriye doğru adım atmaya başladı ve ben de devasa pencerenin bir tarafındaki sütuna sırtını dayayana kadar yürümeye devam ettim.

Gölüşü çenemdeki kasları gererken, gözlerindeki yumuşaklık bende Very yapma isteği uyandırıyor. Kirli. Şeyler.

Biriyle yatmayalı düşünmek bile istemediğim kadar uzun zaman oldu. Şu an için otelde sıkışıp kalmış olmamın bir faydası yok ve onların işimi ya da kiminle yattığımı bilmelerini istemiyorum. Otel personelinin dedikodu yaptığını öğrenmeye başlıyorum ve kullandığım isim ne olursa olsun kimsenin benim hakkımda dedikodu yapmasından hoşlanmıyorum.

Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Parmakları çeneme bastırıyor ve bedenimin beynimi ele geçirmeye başladığını hissediyorum. Seks kapanmanın bir yolu - nihai rahatlatma ve tam da ihtiyacım olan şey. Düşünmeyi bırakmak için. Sadece bir saatliğine. Ya da iki.

Bacağını kalçamın üzerine kaldırıyorum ve elimi aşağıya, altına ve arasına kaydırıyorum. Yumuşak ve sıcak amcığıyla aramda duran tek şey kot.

Eminim çoktan ıslanmıştır.

Sığ nefes alıyor ve daha derin nefes almaya çalışırken göğüsleri göğsüme bastırıyor.

Tişörtünün eteklerine uzanıyorum ve hızlı bir hareketle çekip çıkarıyorum. Ona daha fazla sahip olmalıyım. Belki aksanından ya da teninin ısıldamasından. Belki de zar zor aydınlanan barda ona gösterişli bir el feneri vererek hıyarlık eden sıska barmene nazik davranmaya çalışmasıydı. İnsanlar menüyü okuyabilsin, sipariş verebilsin diye ışığa ihtiyaçları var. İnsanlar asla daha fazla para harcamaktan çekinmemeli.

New York'ta iş beyni olan tek kişi ben miyim? Bazen öyle hissettiriyor.

Leo haklı olabilir-otelde kalmak bana rekabet avantajı sağlayabilir. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

Önümdeki yarı çıplak kadın bu gece benim. Odaklanmam gereken şey bu.

Sütyeninin kopçasını açıp göğüslerini avuçluyorum ve başparmağımı her bir meme ucuna sürtüyorum. Göğüsleri normalde tercih ettiğimden daha büyük ama sıkılar, meme uçları sanki birinin onlara biraz ilgi göstermesi için çaresizmiş gibi dışarı fırlıyor. Genç bir kız.

Hay sikeyim. Ne kadar genç?

"Üniversiteye nerede gittin?" Sanki bana silah doğrultuyormuş gibi ellerimi ondan uzak tutuyorum.

Yüzündeki mutluluk ifadesi yerini kaş çatmaya bırakıyor. "Ne?"

"Üniversite mi?" Şak diye söyledim. "Nereye gittin sen?" Kendimi reşit olmayan biriyle sikişme karmaşasına sokmamın imkanı yok.

"Exeter. İngiltere'de. Neden?"

Kahretsin, İngiliz üniversiteleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Exeter mi? Bu uydurma

mi? "Mezun oldun mu?" diye sordum.

"Bu bir iş görüşmesi mi?" diye soruyor. "Ya ellerini üzerime koyacaksın ya da gitmek zorunda kalacaksın. İş istemiyorum. En azından senden."

Bir an için ona kimden iş istediğini sormak istedim. Çoğu insan benim için çalışması için bana para öderdi. Sonra elini kasıklarına uzatıyor ve kendime geliyorum.

Bileğini tutup yukarıdaki sütuna sabitliyorum. Boynuna bir öpücük konduruyorum. "Kaç yaşındasın sen?" Tenine karşı hırlıyorum. Şeftali ve daha koyu bir şey kokuyor. Daha yaşlı bir şey.

"Yirmi bir," diye pantolonunu indiriyor. Kalçaları sütundan kalkıyor ve bana doğru bastırıyor. "Fark eder mi?"

Tereddüt ediyorum ve acaba kimlik sorsam mı diye düşünüyorum ama beni itiyor ve kotunu indiriyor.

Ben gidiyorum.

Bu kadının vücudu inanılmaz. Yumuşak ve kıvrımlı. Şehirden gelen parıltı onu sanki lanet bir kadınmiş gibi aydınlatıyor.

Boyama. Her kıvrımı ve tümseği. Onunla ilgili her şey seksi.

"Çok güzel bir vücudun var," diyorum.

Başını salladı. "Doğru." Kalçasını dışarı itiyor ve elini üzerine koyuyor. "Ve şu anda boşa gidiyor. Yani... kendi işini yapmalısın."

Bir kahkaha attım. Haklı. Dalga geçmeyi bırakıp onu becermeye başlamalıyım.

Gömleğimin düğmelerini çözüyorum ve birbirimize çıplak bakana kadar soyunuyorum. Bu adil olmayan bir takas. Sertleştigimi görebiliyor. Ama tam olarak ne kadar ıslak olduğunu bilmiyorum.

Ona doğru iki adım atıyorum, bacağını tekrar kalçamın üzerine kaldırıyorum. Bu sefer önümde kot yok ve parmaklarımı içine sokabiliyorum. İkimiz de aynı anda nefes veriyoruz, aynı şeyden zevk alıyoruz. Hissetmek. Duygu. Beklenti.

Beynimin kilidi açılmaya başladı, sanki buna ihtiyacım varmış gibi. Ona. Kendimi biraz serbest bırakmak için. Parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum ve o kıvranmaya başlıyor. Bu gecenin ne kadar güzel geçeceği hakkında hiçbir fikri yok.

Bana uzanmaya başladı, ama bu böyle gitmeyecek. Çoğu şey gibi seks de katmanlardan oluşur ve birinci katman onun nasıl çalıştığını öğrenmekle ilgilidir. Onu ne iç çektirir. Onu çılgın attıran şey. Onu şarkı söyleten şey.

Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan daha derine itiyorum. Gözleri sanki vücudundaki hislere eşlik edecek bir açıklama arıyormuş gibi etrafta uçuşuyor. Bu kadar karmaşık hale getirmesine gerek yok. Her şey gözünün önünde.

Benim.

Bunu sana ben yapıyorum.

Seni bu kadar iyi hissettiriyorum. Bu kadar çabuk. Bu kadar derinden.

Diğer elimi göğüs ucuna götürüp çimdikliyorum. Ve parmaklarımın üzerinde titreyerek boşalıyor.

Bu kolay oldu.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyor nefes nefese, elleri omuzlarımı tutuyor, kendini dik tutuyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve sırtıyorum. Detay vermesini bekliyorum ama o sadece beklentiyle bana bakıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Yüzümün amla dolu olmasından daha iyi bir şey yoktur. Kadınlarla hiç yatmayan adamlar olduğunu duymuştum. Kim onlar ve neden yapmıyorlar?

"Bennett," diye haykırıyor kıcını tutup ağzımla keşfederken onu sabit tutarken.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Eve dönmek gibi bir şey.

Dilimi kıvrımlarının arasında gezdiriyorum ama o dik durmakta zorlanıyor. İlk orgasmı onu güçsüz bırakmıştı. Belki de iyileşmesi için ona birkaç dakika vermeliydim. Onu yere yatırıyorum, bacaklarını açıyorum ve ziyafetime devam ediyorum. Tadı tatlı ve sıcaktı, inlemelerinin ve çığlıklarının senfonisi beni teşvik ediyordu. Sanki bir çeşit dopamin tabancası var ve beni o şeyle vuruyor.

Seks tamamen tatminle ilgilidir. Ama altımdaki kadın bundan daha fazlasını vaat ediyor gibi görünüyor. Sanki içinde altın var ve ben onu arıyorum. Onda beni daha fazlasını istemeye iten bir şey var.

"Bennett," diye tekrar haykırıyor ve boşalırken durup ona bakıyorum. Tekrar.

Öpücüklerimi amından yukarı doğru bastırarak yer değiştiriyorum. Bir şeyler fısıldıyor ama yakalayamıyorum.

"Çekil!" diye bağılıyor.

Donup kalıyorum ve sonra geri çekiliyorum. "İyi misin?"

"Emin değilim," diyor kollarını başının üzerine kaldırırken. "Gerçekten emin değilim. Tek bildiğim benden uzak durman gerektiği. En azından bana tekrar dokunmadan önce iyileşmeme izin ver. Ne halt ettiğini bilmiyorum ama sahip olduğun çok güçlü bir büyü ve gücümü yeniden kazanmaya ihtiyacım var."

Gülüyorum. Bu kadın çok farklı.

Ayağa kalktım, eğildim ve bağırmaya aldırmadan onu kucağıma aldım. Etrafa göz gezdirirken yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bir yerin kapısını görüyorum ve oraya yöneliyorum. Yerde yatmak rahat olmamalı. Rahat ederse daha çabuk iyileşir.

Onu yatırdığımda iç çekti. Geri dönüp ikimiz için de su getiriyorum.

"Prezervatif getir," diye sesleniyor. İsteği karşısında kıkırdıyorum.

"Al," diyorum ve ona su bardaklarından birini uzatıyorum. "Prezervatif getirdin mi?"

Cüzdanımı kaldırıyorum. "Ama acele etme. Kendini fazla yormanı istemem."

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor. Ayağa kalkıyor ve ben göğüslerinin sallanışına bakmamaya çalışıyorum çünkü zaten olabildiğince sertleşmiş durumdayım. Daha fazla teşvike ihtiyacım yok.

"Otuz dört," diye cevap veriyorum, yatak başlığına yaslanmak için kayıyorum.

"Belki de sihir yaşla birlikte gelir." Gözleri komodinin üzerindeki cüzdanıma kaydı ve sonra tekrar benimkilerle buluştu.

Dikkatlice ellerini kollarıma koyuyor ve üzerime çıkıyor. "Hey," diyor.

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Bence çok yakışıklısın."

Yine içimin derinliklerindeki o çekimi hissediyorum. "Bence sen gerçekten güzelsin."

Yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor. Parmak uçlarını tenime, köprücük kemiklerime, boynuma ve çeneme bastırıyor, sanki beni kilden modelliyor, eserine son rötuşlarını yapıyor.

Çekingen bir şekilde öne eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. İçimden bir ses bunu onun yönetmek istediğini söylüyor. İçimdeki kontrolü ele geçirme ve tempoyu belirleme dürtüsünü bastırmaya çalışıyorum. Vücudunu benimkine yaklaştırıyor ve eli yüzümü tutmak

için yukarı kalkıyor. Dudaklarım onun sıcak dilini içeri almak için açılıyor ve

Benimki onunkiyle buluştuğunda, tuttuğum hırıltı kaçıyor. Nefes nefese kaldı ve geri çekildi.

İç çekiyor. "Tanrıya şükür. Sadece bu sesle bile beni boşaltabileceğini düşünmüştüm."

Sırıtiyorum ve yüzünü kavriyorum, devam öpücüğü için öne doğru eğiliyorum. Yatakta bu şekilde konuşmak ve öpüşmek bir şekilde iffetli, samimi ve... alışılmadık hissettiriyor.

"Bana karşı dikkatli olmanı istiyorum," diyor bana bakarak. Cüzdanıma uzanıyor ama ondan önce ben alıyorum. Tam adımı hiçbir yerde görmesini istemiyorum. Prezervatiflerden birini çıkarıp ona uzatıyorum.

"Dikkatli mi?" Ben soruyorum.

Bir nefes alıyor ve vücudunun benimkine bağlı olduğu yerden kalktığını hissediyorum. "Sadece beni kırabileceğini düşünüyorum." Şaka yapmıyor. Sesinde hiç mizah yok. Prezervatifi bana geri veriyor.

"Dikkatli olacağım," diye cevap veriyorum.

Prezervatifi takıyorum ve o uzaklaşıp yatağa uzanıyor, diziyi beni dürtüyor. Yüzündeki ifade çok masumdu. Çok çekingen. İçimde bir tür koruyuculuk ya da sahiplenme duygusu uyandırıyor.

Ben onun üzerinde hareket ettikçe, bedenlerimiz sanki birbirlerine kilitleniyorlarmış gibi, sanki o kendini açıyormuş ve bu benim sayemde oluyormuş gibi birbirine kayıyor. Hem onun için hem de kendim için dikkatlice, yavaşça içine doğru itiyorum. Bunu yavaştan almalıyım. O kadar konsantre ki, dikkatli davranmazsam aşırı doz alabilirim.

Eğilip boynuna bir öpücük konduruyorum ve nefes verdiğini hissediyorum. "Çok mükemmel hissediyorsun," diye fısıldıyorum. O sıkı, yumuşak ve sıcak ve ben önümüzdeki beş saniyenin gelecek yıl boyunca döngüde oynamasını istiyorum.

"Bennett," diye haykırıyor, tırnakları omuzlarıma batıyor. Adımı onun ağzından duymak iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi. Hareket etmeye başlıyorum ve hemen tenim ısınıyor.

"Gerçekten deneyeceğim-" İçine girdiğimde durdu.
"Boşalmamak için çok uğraşacağım."

Endişelendiği şey bu mu?

"Boşalmanı istiyorum," diye homurdanıyorum. "Ve sonra tekrar boşalmanı istiyorum."

Altımda inliyor.

"Endişelenmene gerek yok. Hiçbir şey için," diye teminat veriyorum. "Ben buradayım."

Donup kalıyor ve sonra tekrar boşalırken titremeye başlıyor. Onu uçurumun kenarına iten benim sözlerim miydi bilmiyorum ama aynı anda hem iyi hem de güvende hissetmesini sağlayabilmek güçlü hissettiriyor.

"Özür dilerim," diyor.

En azından onu on dakikadan az becerdiğimde kendimi kötü hissetmeyeceğim. Normalde böyle bir sorunum yoktur ama bu gece normal bir şey yok.

İçine girdim. "Sakin özür dileme. Seni boşaltırken..."

Cümlemin sonunu getiremiyorum. Çünkü ne diyebilirim ki? Seni boşaltmak güçlü hissettiriyor, doğru hissettiriyor, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey gibi hissettiriyor. Bunların hiçbirini söyleyemem çünkü çok klişe. Bu kadınla birkaç saat önce tanıştım.

Bu duygular belli ki altımda çıplak bir kadın olmadan çok uzun süre geçirdiğim için. Bu da demek oluyor ki aklımdan geçenlerin hiçbirisi ağzımdan çıkmasa iyi olur.

Bacaklarını etrafıma sarıyor, açı değişikliği çenemi sıkımda ve ellerimi yumruklamama neden oluyor. Avuç içleri göğsümden aşağı inerken arkalarında bir sıcaklık izi bırakıyor. Parmaklarını dibimde dolaştırıyor ve ben geri çekilirken sıkıyor.

Fuuuck.

"Bunu bir daha yaparsan gelen ben olurum," diye homurdanıyorum.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve elini hareket ettirmiyor.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Başımı eğiyorum ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Emiyorum ve sonra dişlerimle sıyrıyorum.

Nefesini içine çekiyor, sırtını kamburlaştırıyor, bedenlerimizi daha yakın, daha sıkı bastırıyor.

Bu gece için işinin bittiğini düşünmüştü. Yanılmıştı.

Daha hızlı itiyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, bedenim onun hissiyle ıslanıyor. Cennete en çok yaklaştığım andı.

"Bennett."

Etrafımda sıkılaşmaya başladığını hissediyorum ve bundan sağ çıkamayacağımı biliyorum. Bu çok fazla. O çok fazla. Çok iyi. Çok...

Orgazmım sanki onunkini kovalıyormuş gibi omurgamda fıçı gibi yükseliyor.

Ve ben onun içine patladım.

FOUR

Efa

Bodruma inerken, merdivenlerden çıkan insanlar bırakın beni selamlamak için başlarını kaldırmayı, göz göze bile gelmiyorlar. Havadaki stresi hissedebiliyorum. Her zaman böyle mi diye düşünmeden edemiyorum. Belki de dün geceki uykusuzluk beni paranoyaklaştırıyor ve sadece hayal görüyorum.

Gretel'le zemin kattaki ofisinde buluşmam gerekiyordu ama oraya gittiğimde biri beni bodruma yönlendirdi.

Etrafa bakıyorum ve içerideki bir pencereden bir toplantı yapıldığını görüyorum. Üniformalara bakılırsa, kat hizmetleri personeli toplanmış gibi görünüyor.

Biri kafasını kapıdan dışarı çıkarıyor. "Eddie sen misin?"

Çok uzun zamandır istisnasız herkesin bana seslendiği ismimi duymak, Bennett'in görüntüsünün beynimde canlanmasına neden oluyor. Özellikle de dudaklarının doğduğum ismin etrafında nasıl kıvrıldığını.

Yarım saniyelik trans halinden sıyrılıp başımı sallıyorum.
"Evet. Gretel'i arıyorum."

"Ben Gretel. İçeri gel. Seni ilk birkaç gün için oda temizliğine vereceğim. Etrafta bir böcek dolaşıyor, bu yüzden personelimiz az. Bize katıl."

Gretel İngiliz ve anında kendimi biraz daha evimde hissediyorum. Kapıyı açık tutuyor ve ben de duvara yaslanıp odanın başındaki kişiyi dinliyorum.

"Zor bir gün olacak. Ama biz lanet New York'lularız. Kahvaltıda sert şeyler yeriz."

Açıkçası, zor bir gün geçirmesem de olur. Dün gece, toparlanmak için iki güne ihtiyacım olan türdendi. Yaklaşık olarak. Tam olarak bilmiyorum çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bennett çekiciydi, dikkatliydi ve tehlikeli olduğu onaylanması gereken bir aleti vardı, ama sadece bu değildi. Vücudumu tanıyor gibiydi. Belki de daha yaşlı olduğu için böyle davranıyordu. Belki de Amerikalılar sekste daha iyidir. Ya da belki Bennett bir cadıdır.

"Yukarıdakilerin hepsi" yazan kutuyu işaretliyorum, çünkü onu hala vücudumdaki her kasta, altında kıvrılırken beni sabit tutmaya çalıştığı kalçalarımındaki oval morluklarda hissediyorum. Onu hâlâ dilini ustalıkla kullanırken kirli sakalının uyluklarımda yarattığı aşınmış deride hissediyorum. Tekrar ve tekrar.

Dün gece bir vahiy gibiydi ve biraz zamana ihtiyacım var. Kahretsin, iyileşme zamanına ihtiyacım var.

Biri inliyor ve beni o ana geri çekiyor. Ön tarafta konuşan kadın parmağıyla inleyen kişiyi işaret ediyor. "Sakın aşağı ineyim deme. Sana ihtiyacım var."

Sanki bir New York otelinin bodrum katındaki üç endüstriyel çamaşır makinesinin yanında değil de bir futbol soyunma odasındaymışım gibi hissediyorum.

"Bunu yapacağız. Sonra yarın tekrar yaparız."

Gretel öne çıkar. "Tüm sıkı çalışmalarınız için şimdiden teşekkür ederim. Ajans personelini ve otelin diğer üyelerini işe almak için elimden geleni yapacağım." Elini

Omzumdan. "Eddie günün ilk acemisi. Devamı gelecek."

Seyircilerden birinden bir alkış kopuyor ve bunun benim için mi yoksa daha fazla elin güvertede olacağı sözünün verilmiş olması için mi olduğunu anlayamıyorum.

Toplantı dağılır ve insanlar etrafta dolaşmaya başlar.

Gretel, "Bu biraz ateş vaftizi olacak," diyor, bana dönerek. "Tecrübelerime göre öğrenmenin en iyi yolu.

Ayrıca başka seçeneğimiz de yok. Bir süredir kusma hastalığı var. ve kat hizmetleri Personel, hangi anlamına gelir Yüzde otuz personel eksikliğimiz var. Yapacak çok şey var ama tek b a ş ı n a olmayacaksınız. Marcella ile çalışacaksınız. Kendisi en uzun süredir hizmet veren temizlikçimiz ve sadece sütlerde çalışıyor. Sütlerde çalışabiliyorsanız, her yerde çalışabilirsiniz. Burası iyi bir eğitim alanı. Hazır mısınız?" Yanıt beklemiyor, omzunun üzerinden e l sallıyor ve bağırıyor:

"Marcella, bu Eddie. Gel de merhaba de." On altı yaşına kadar bundan bahsetmeyeceğim, tüm temizliğimizi yapan hizmetçilerimiz vardı. Ben sadece takılacağım.

"Ben varım," diyorum kararlılıkla, her ne kadar ne Marcella'nın ne de Gretel'in umursayacak vakti olmadığı izlenimine kapılsam da. Bu da yeterince adil. Herkes açıkça panik modunda.

"İşte ruh bu," diyor Gretel. "Bir hafta boyunca burada olacaksınız. En azından. Marcella senin çalışma saatlerin ve üniformanla ilgilenecek. Herhangi bir sorunuz olursa, nerede olduğumu biliyorsunuz."

Başımı sallıyorum, kendimi neyin içine soktuğum konusunda sessizce dehşete düşüyorum. Bir yaz işi kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. New York'ta bir yaz işi kulağa daha da iyi geliyordu. Şimdi bu otelin bodrumundayım ve evimi özlemeye başladım.

"Hey," diyor bembeyaz dişleri olan, siyah saçlarını topuz yapmış ufak tefek bir kadın. Arkasında bir el arabası çekiyor. "Gel de sana bir arabanın nasıl doldurulacağını göstereyim. Şunu al." Siyah, açık raflı bir arabayı işaret ediyor

duvara karşı. "Debbie'nin ama bu hafta gelmeyecek."

Herkes dağılırken ben de arabayı Marcella'ya doğru sürüyorum.

"Burası gıda dışı her şeyin stoklandığı oda" diyor.

Marcella bana bir şeyi ikinci kez anlatmak istemeyecektir, bu yüzden telefonumu açıp not almaya başlıyorum.

"Her zaman havlularla başlarım, çünkü havlu sıkıntısı çekmek tam bir baş belasıdır. Son zamanlarda banyo paspaslarımız tükeniyor, bu yüzden önce onları aldığınızdan emin olun."

Öfkeyle yazıyorum.

"Bunlar banyo havluları, banyo paspaslarıyla karıştırılmamalı" diyor. "Bir pakette beş tane var" diyor, plastiğe sarılı bir yığın havluyu eline alarak. "Süit odalarımız var ama daha az havluya ihtiyacımız olacağını düşünüp aldanmayın. Süitlerde kalanlar fazladan havlu severler."

Plastiği yırtıyor ve havluları arabanın alt rafına dizmeye başlıyor. Ben de onu taklit ediyorum. Aynı şeyi el havluları ve banyo paspasları için de yapıyoruz. "Bazı kızlar arabalarını bir gece önceden istifler." Yüzünü buruşturuyor. "Eşyalar gece boyunca kaybolabiliyor ve ertesi gün tüm süreci baştan yaşamak zorunda kalıyorsun. Sabahı beklemek daha iyi."

"Diğer hizmetçiler eşyaları alıyor mu?"

Başını sallıyor. "Bunu genellikle sadece acente personeli ve akşam personeli yapar, tembel olanlar. Birbirimize asla böyle davranmayacak sekiz kişilik bir çekirdek grubumuz var ama..." Omuz silkiyor. "Bu işte köpek köpeği yer."

Dog-eat-dog? Ne yapıyoruz, karma dövüş sanatları mı yoksa yatak mı yapıyoruz?

Bana tuvalet malzemelerinin olduğu dolabı gösteriyor. "Yeniden doldurma kutularınızın dolu olduğundan emin olun. Şampuan, saç kremi ve duş jelini doldurmak ve sadece tek kullanımlık şişeleri değiştirmek zorunda kalmak tam bir baş belası ama gezegene bok gibi davranırsan olacağı bu. Eğer görürseniz

bunlardan biri..." Beline taktığı bir zincire bağlıymış gibi görünen beyaz, plastik bir huni tutuyor. "Yakala ve sakın bırakma. Altın tozu gibiler. Bu küçük şeyi eve götürüyorum yoksa anında yok olurdu." Parmaklarını şıklatıyor. "O olmadan, şampuanın yarısı banyoda kalıyor ve siz de onu temizlemek ve yeniden doldurmak için çok uzun zaman harcıyorsunuz."

Bir huni bulmak için gizlice etrafı tarıyorum ama oda eşyalarla o kadar dolu ki renklerden başka bir şey göremiyorum.

"Size Amazon'dan bir link gönderebilirim" diyor. "Oh, kendiniz mi aldınız?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor.

Dev bir yapboz gibi her şeye yer açarak aslında oldukça hoşuma giden arabalarımızı doldurmayı bitiriyoruz. İhtiyacımız olan tüm temizlik malzemelerini iki kez kontrol ettikten sonra asansörlere doğru ilerliyoruz.

"Kat hizmetlerinin ikinci kuralı, önce havluları yerleştirdikten sonra, her zaman servis asansörlerini kullanmaktır. Biri sizi misafir asansörü kullanırken görürse kovulursunuz. Ancak servis asansörleri her zaman karşıdaki kapıdan geçerek misafir asansörlerinin yanında yer alır, böylece işaretleri takip edebilirsiniz."

"Tamam, iyi tüyo."

Asansörlerden çıkıp Marcella'yı bir koridor boyunca takip ediyorum. "Bu iki süite aynı anda girebilirsek, bizi bodruma inip diğer asansörlere geçmekten kurtarır. Çok zaman kazandırır. Ama... üçüncü kural, misafir dışarıdayken odalara servis yapmak için elinizden geleni yapın."

"Tamam, bu her zaman böyle değil mi?"

Sanki bu hayat için öğrenmem gereken çok şey varmış gibi nefesini içine çekiyor. "Kesinlikle olmaz. Özellikle de sütlerde. Bazıları tıpkı birinin evi gibi kullanılıyor. Bütün gün işte ya da gezide olmaları gerekmiyor. Ama misafir odadaysa, bu en kötüsüdür. Öncelikle, her zaman istedikleri binlerce şeyi daha hatırlıyorlar: ekstra

yüz bezleri, daha fazla kağıt mendil, battaniye veya farklı bir yastık türü. Ayrıca işleri nasıl yaptığınızı izliyorlar ve aldığınız şikayetlerin sayısı gülünç. İnsanlar süpürgeci ne kadar süre çalışması gerektiği konusunda çok katı görüşlere sahipler." Gözlerini deviriyor. "İşin iyi tarafı, konuklar pisliklerini temizleyen kişinin yüzünü tanıyabildiğinde bahşişler artıyor. Bazı durumlarda kelimenin tam anlamıyla."

"Oh, şey, bu iyi," diyorum.

"Bu konudaki tek iyi şey bu. Eğer yapabiliyorsanız, bundan kaçının.

Özellikle de yeniyseniz."

Bir otelin kapısına varıyoruz ve bana gülümsüyor. "Bu"-kapının yanında turuncu renkte parlayan ışığı işaret ediyor-"aradığın şey bu. 'Odayı hazırla' tuşuna basmışlar, yani dışarıdalar ve odalarının bir an önce hazırlanmasını istiyorlar." İşaretin yanındaki zile basıyor. "Tabelayı koymuş olsalar bile her zaman zili çalın. Neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Geçen yıl Trudy çıplak bir adamla karşılaştı, her tarafına Sharpie ile yazı yazıyordu."

"Bu bir performans sanatı projesi falan mıydı?" Cevap gelmeyince bir anahtar çıkarıp bizi içeri aldı.

"Kim bilir. Ama kimsenin akıl sağlığının böyle şeyler görmesine gerek yok. Her zaman kapıyı çalın."

Plastik anahtarını önlüğünün cebine sokuyor. "Arabalar her zaman dışarıda kalır. Bu misafir tek başına, bu yüzden nispeten kolay bir temizlik. Çöp kutularını boşaltarak başlayabilir misin? Ben de kullanılmış havluları getireyim."

"Elbette," dedim. İkimiz de çalışmaya başladık. Süit çok güzel. Büyük ekran televizyonun karşısında L şeklinde geniş bir kanepenin bulunduğu bir oturma odası var ve parka doğru muhteşem bir manzarası var. Bir uçta bir bar, diğer uçta bir masa ve sekiz sandalyeli bir yemek odasına açılan bir kapı var. Ben çöpleri boşaltıp çöp kutularını yeni poşetlerle doldururken Marcella kirli havluları banyodan çıkarıyor ve yatak odasına gelip yatakların çarşaflarını çıkarıyor.

"Hadi yatağı yapalım," diyor. "Sarı çarşaflara ihtiyacımız var."

Kulağa doğru gelmiyordu ama onu arabaya kadar takip ettim. "Görüyor musun?" Arabanın üstündeki sarı dikişi işaret ediyor.

sayfaların kenarı. "Kırmızılar küçük çiftler. Sarılar krallar. Biz çoğunlukla sarıları kullanıyoruz."

İşe koyulduk ve Marcella sabırla bana yatağın nasıl yapılacağını öğretti - yıllardır yaptığım basit bir iş olduğunu düşündüğüm, ama görünüşe göre bir profesyonel olarak yapmadığım bir şey.

"İnsanların kendi başlarına seyahat etmelerini mi tercih ediyorsunuz?" Sohbet etmeye çalışarak soruyorum.

"Evet ve iş için. Bu insanlar düzenli olma eğilimindedir ve çok fazla dışarıdadır, bu yüzden odaya servis yapmak için oraya girmekte sorun yoktur. Bahşiş de vermiyorlar ama sorun değil. Ben kolay bir hayatı tercih ederim."

"İnsanlar ne kadar kalıyor?"

"Genellikle sadece birkaç gün. Ama buradaki adam neredeyse bir haftadır burada ve ayrılacağına dair hiçbir işaret yok. Görünüşe göre, bir ay için rezervasyon yaptırmış."

"Bir ay mı? Nasıl olur?"

"Kim bilir. Belki dairesini su basmıştır? Hamam böcekleri vardır? Ama bu senaryoda buraya çok fazla insan gelmez çünkü sigortacılar oda ücretlerini ödemezler. Özellikle de sütleri. Yani bu adamın durumunu bilmiyorum. Belki de karısını aldatmıştır ve karısı da onu evden kovmuştur."

Yatağı toplamayı bitiriyoruz ve Marcella bana odanın nasıl sıfırlanacağını gösteriyor - uzaktan kumandanın nasıl aynı yere konması gerektiğini, not defterlerinde kağıt olup olmadığını nasıl kontrol etmemiz gerektiğini ve misafir şarj cihazı kablolarının veya bilgisayar kablolarının otel markalı bir kablo düzenleyiciyle düzgün halkalar halinde nasıl sabitlendiğini. Her yerin tozu alınır, perdeler her iki yana tam olarak aynı mesafeye çekilir, minderler dolgunlaştırılır ve sadece Marcella'nın bildiği belirli bir sıraya göre geri konur. Masalar toplanır ve meyve tabağı kaldırılır.

Atılmış bir elbise askısını yerine koymak için gardırobun kapağını açıyorum. Koyu renk takım elbiseler bir taraftaki boşluğu dolduruyor, parlak beyaz

diğerinde gömlekler. İlave askıyı sıranın sonuna yerleştiriyorum ve ellerimi takım elbise ceketlerinin üzerinde gezdiriyorum. Birileri pahalı zevklere sahip. Ne olduğunu çıkaramadığım tanıdık bir koku alıyorum. Zengin, karanlık ve seksi kokuyor. Zihnim hâlâ Bennett'le o kadar dolu ki, başka kimin böyle kokabileceğini hayal bile edemiyorum. Kafamı sallıyorum, zihnimi önceki gecenin görüntülerinden arındırmaya çalışıyorum ve gardırobun kapısını kapatıyorum.

Marcella şimşek gibi çalışıyor. Ben tek işimle ilgili bir sorunun sonuna gelene kadar o üç şey yapmış oluyor.

Marcella elinde ilave tuvalet kağıdı ile içeri girdiğinde banyodaki işimiz neredeyse bitmişti. "Bu kattaki diğer süit - Cadde- ışıklarını yeni yaktı. Burada kalan tek şey aynalar. Sizi burada bırakıp koridordan başlayabilir miyim?"

Yüzümdeki paniği görüyor olmalı. Aynalar iki lavabonun arkasındaki makyaj ünitesi boyunca ve kapıların arkalarında uzanıyor. İçlerini görebildiğim sürece evdeki aynalarımın tamamen temiz olup olmadıkları hiç umurumda olmadı.

"Merak etme, geri gelip kontrol edeceğim."

"Elimden geleni yapacağım," diyorum.

"Tamam, tüm eşyalarımızı topladım ve arabaları Avenue Suite'in yanına taşıyacağım. İşiniz bitince bana gelin." Bana iki bez ve mucizevi bir cam temizleyicisi olduğunu umduğum bir şişe uzatıyor.

İşe koyuldum, iyi bir iş çıkarmaya kararlıydım. Beni eğitmek Marcella'nın bugün gerçekten ihtiyacı olmayan ek bir iş olmalı, zaten çok sıkı çalışıyor. Buradaki aynaları yeniden yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. Onun yükünü biraz hafifletmeliyim.

Süitin kapısının açıldığını duyduğumda aynaları dönüştürmem birkaç dakika sürmüştü. Kahretsin, o gelmeden önce gerçekten bitirmek istiyordum. Muhtemelen Avenue Süiti'ni bitirmiştir ve ben daha aynaları bile temizleyemedim.

Bir şey unutmuş olmalı çünkü hemen gelmiyor. Bu da bana işleri bitirmek için fazladan birkaç saniye veriyor.

Kapının arkasındaki aynayı parlatırken arkamdaki bir şey gözüme çarpıyor. Sol lavabonun arkasında bir leke var. Dönüyorum, Marcella içeri girmeden önce onu almaya kararlıyım. Tam banyonun çift kapısı açılırken ona ulaşıyorum.

Yansımda Marcella'yı görmeyi umarak başımı kaldırıyorum ama gördüğüm o değil.

Oda sallanıyor ama Bennett'le yüz yüze gelene kadar dönmeyi başarıyorum.

Kendimi sabitlemek için mermer tezgâha uzandım. Aşağı baktığımda göğsünün çıplak olduğunu görüyorum. Üzerinde sadece şort var ve onu daha az şortla görmüş olmama rağmen nefesimi toplamam bir dakika sürüyor.

O göğsün nasıl hissettirdiğini biliyorum. O ellerin neler yapabileceğini biliyorum. Ağzının tadını biliyorum.

"Banyomda ne halt ediyorsun?" diye bağılıyor ve beni dün geceki anıların girdabından çekip çıkarıyor.

Banyosu mu?

Ses tonu beni şaşırttı. Dün gece hiçbir şeyden ya da hiç kimseden etkilenmeyecek türden bir adam gibi görünüyordu. Sanki kasırga geçse elleri cebinde kıpırdamadan durabilecek biriydi. Yine de banyosunu temizlemem onu kızdırdı.

"Aynanı temizliyorsun, sık kafalı. Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Kahretsin. Misafir olduğu için bunu söylememeliydim.

Bana doğru birkaç adım atıyor ve geri çekilmek zorunda kalıyorum, böylece lavaboların üzerinde yarı uzanıyorum. Gözleri kısık ve şüpheli, ağzı gergin. Fokur fokur kaynıyor. "Burada gerçekten ne yapıyorsun? Buranın benim odam olduğunu nereden bildin?"

Göğsünü itiyorum ve uzaklaşmak için kolunun altına giriyorum. "Pislik gibi davranmayı bırak. Banyonu temizliyorum. Ve şimdi işim bitti, hoşça kal." Dönüyorum, banyodan koşarak çıkıyorum ve süitin kapısını açıyorum. Marcella iki adım ötemdeydi ve gözlerimdeki paniği görüyor olmalıydı.

Bakışları arkama yöneliyor ve Bennett'in beni takip ettiğini fark ediyorum.

"Kimsin sen?" diye gürler.

"Çok üzgünüm Bay Fordham," diyor Marcella. "Eddie burada yeni. Biz de tam sizin süitinizi bitiriyorduk. İşimiz bitti."

Yüz ifadesini görmek için dönmüyorum. Ellerimdeki titremeyi gizlemeye kararlı bir şekilde Avenue Suite'in dışındaki arabalara doğru hızlı adımlarla yürüyorum.

FIVE

Bennett

Sırtımı "Efa'nın" dairesinin kapısına dayamış bir şekilde dururken telefonumdaki e-postalar arasında geziniyorum. Ortaya çıkmasını beklemiyorum, ama en ufak bir şans varsa, onunla yüzleşme fırsatını kaçırmayacağım. Kimin için çalıştığını öğrenmeliyim.

Ekibimin Efa ya da dün gece becerdiğim kadın Eddie Cadogan ile herhangi bir teknoloji şirketi arasında bir bağlantı bulamamış olmasına çok kızgınım. Yaptığı işte iyi. Şimdiye kadar bana söylediği her şey doğru çıktı. İngiltere'de Exeter Üniversitesi'ne gittiğini söylediğini hatırladım, ekip de bunu doğruladı. Eddie'nin kız kardeşinin nişanlısının kuzeni olan daire sahibi Vincent Cove'un izini bile sürmüşler. Onun kayınbiraderi olduğunu söylediğinden oldukça eminim, ama önemli olmayacak kadar yakın.

Vincent Cove'un teknolojiyle pek bir bağlantısı yok. Pek çok işte parmağı var, ama bu işlerin hiçbirinde

Fort A.Ş.'nin yaptığı herhangi bir şeyle onun arasında bir bağlantı yok. Noktaları birleştiremiyorum.

Asansörün kapıları takırdıyor, sonra açılıyor ve Efa'nın ortaya çıkacak cesareti olduğunu umarak dik duruyorum.

Sürpriz bir şekilde köşeyi dönüyor.

Beni görüyor ve gözlerini deviriyor. "Bunu hak edecek ne yaptım ben?" diye soruyor. "Eğer beni kovdurursan, bu işi kaybedeceğim. Kayınbiraderimin bir arkadaşının arkadaşı bana bu işi buldu ve ben bunu mahvetmek istemiyorum."

Homurdanıyorum. Hâlâ bu uydurma hikâyeyi anlatmaya devam ediyor. "Başka bir kayınbirader. Evet, doğru. Neden bana kimin için çalıştığını söylemiyorsun, böylece senin yerine onlar benim öfkemin konusu olabilir?"

"İre? Tam olarak kaç yaşındasın dede?"

"İyi bir kelime dağarcığı sadece eski nesillere özgü değildir." Ne yapıyorum ben? Anlambilim hakkında bir tartışmaya ihtiyacım yok. Cevap istiyorum. "Bana kimin için çalıştığını söyle."

Çantasını karıştırıyor ve bir dizi anahtar çıkarıyor. "Gerekirse polisi ararım. Çekil yolumdan."

"Efa, bana kimin için çalıştığını söyle." Kasıtlı olarak yolunu kesiyorum.

"Gretel!" diye bağılıyor. "The Avenue'yu o yönetiyor. O benim patronum."

"Kapa çeneni!" diye bağılıyor biri duvarın arkasından. Tartışmamız açıkça duyuluyor.

Sesimi yükseltmemek için bir adım öne çıkıyorum ve anında pişman oluyorum çünkü şeftali kokusunu alabiliyorum. Birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları beynimde bir slayt gösterisi gibi yanıp sönüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onları uzaklaştırıyorum. Bilgi almaya odaklanmalıyım, manipülasyonumu yeniden yaşamaya değil.

"Bana yalan söylemeyi bırak," diye elimden geldiğince sessiz bir şekilde ısııyorum. "Böyle bir dairede kalman ve temizlikçi olarak çalışman hiç mantıklı değil. Akla yatkın değil."

Tek omuz silkiyor. "Yani?" diye fısıldıyor.

Sesimi olabildiğince alçak tutmaya çalışarak, bir yandan da parmaklarımı yanağında ve boynunda gezdirme dürtüsüyle savaşıyor, "Anlamlı hale getir," diye ısrar ediyorum.

Gözleri gözlerimden dudaklarıma kayıyor, sanki o da benimle aynı pis düşünceleri paylaşıyormuş gibi. "Neden?" diye mırıldanıyor. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Onun sözleri beni transımdan çıkardı.

"Sen bir yalancısın," diye kulağına tısıyorum ve gitmek için dönüyorum. Ona açıklama yaptıramadığım konusunda haklı. Bu kesinlikle sinir bozucu. Onu gözetlemesi için ekibimden birini çağıracağım. Şu andan itibaren benim haberim olmadan yapabileceği hiçbir şey, arayabileceği hiç kimse yok.

"Hiçbir konuda yalan söylemedim," diye sesleniyor arkamdan, komşusunun gazabını göze alarak. "Yaz için burada çalışıyorum. Ailemin zengin olması ve lüks bir dairesi olması beni yalancı yapmaz."

Duruyorum ve ona doğru yürüyorum. Şu anda dikkatleri daha fazla üzerime çekmeye ihtiyacım yok. "Peki neden bana otelde çalıştığını söylemedin?" Fısıldayarak bağıriyorum.

"Neden bana otelde kaldığını söylemedin? Bir sebepten dolayı daireme mi girmek istedin? Ne saklıyorsun?" Bir adım öne çıkıyor ve parmağını göğsüme sokuyor. Aşağı baktım ve elini geri çekti. Daha önce hiç bir kadından nefret etmemiştim ama çekiciliğini anlamaya başlıyorum.

Gerçek şu ki, otelde kalıyorum çünkü saklanıyorum. Peki neden bana orada çalıştığını söylemedi?

"Benim hakkımda konuşmuyoruz." Sesim alçak ama fısıldamıyorum.

"Öyleyim. Asansörle senin evine gitmek varken neden benim evime giderek zaman kaybetmek istiyorsun?" Ağırlığını kalçasından kalçasına aktarıyor ve ben tüm vücudunun nasıl zarifçe hareket ettiğini fark etmemeye çalışıyorum. "Bunu mantıklı hale getir! Belki de her gece otelin barında takılıp farklı bir kadınla birlikte oluyorsun ve belki de bu

"Üç bin farklı kadını aynı yatakta becermek biraz iğrenç."

"Ya da belki sadece istediğim zaman gitmek istiyorumdur," diye itiraz ediyorum. "Senin evine gitmek istemem için binlerce neden var." "Mesele şu ki, gerçekten umurumda değil. Bana hiç bahsetmedin Otel odasında. Ne olmuş yani? Sana bugün otelde yaz işine başlayacağımı söylemedim-"

"Sadece bir yaz işi değil. Bir yaz işi benim oda."

Öfkeyle soluk soluğa kalıyor. "Hangi departmanda çalışacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kat hizmetleri personeline kusma mikrobi bulaştırdığımı, böylece eksik personel kalacağını ve boşluğu doldurmak için bana görev verileceğini garanti ettiğimi mi düşünüyorsunuz? Sonra ne oldu? Senin odana atanmamı sağlamak için zihin kontrol tekniklerimi mi kullandım? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bir terapist ihtiyacın var. Ya da tatile. Ya da ikisine birden."

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, her şeye bir cevabı olmasına sinirleniyorum. "Ailenin parası varken neden The Avenue'da temizlikçilik yapman gerekiyor?"

Sanki ona hiç hakkım olmayan kişisel bir soru sormuşum gibi elini kalçasına götürdü. Haksız da değil. "Birincisi, bu seni ilgilendirmez. İkincisi, benim param yok. Henüz yok. Üçüncüsü, kayınbiraderim mi yoksa kız kardeşimin kayınbiraderi mi? Bunun onu kayınbiraderim yapıp yapmayacağını öğrenmek istiyorum. Her neyse, Nathan eskiden The Avenue'nun müdürü Gretel ile çalışıyordu ve bizi o tanıştırdı. Bu yaz biraz eğlenmek istedim. Yeni mezun olmuştum. Çok fazla düşünmek zorunda olmadığım bir iş istedim, böylece kendimi meşgul tutabilir ve... bilirsiniz işte... New York'ta takılabilirdim." O konuşurken sesi yükselmeye başlıyor ve biri duvara vurmaya başlıyor. Connecticut'ta değil de New York'ta olduklarını biliyorlar mı? Bu binayı satın alıp her kimse onu pislik olduğu için evden atmam gerekebilir. "Burada başka fırsatlar da var diye düşündüm. Ben sadece

Bir şeyleri çözmeye çalışıyorum. Yirmi bir yaşındayım. Bir şeyleri çözmeye hakkım var."

İç çekiyorum. Ben iyi bir insan okuyucusuyum. Bir şarlatanın, bir yalancının, bir dolandırıcının kokusunu binlerce kilometre öteden alabilirim. Efa onu suçladığım kişi değil.

"Yani bugün benim otel odama gelmen tesadüf mü?" Sesim normale dönerken soruyorum. Bu bir soru değil. Doğruyu söylediğinden eminim. Sadece çok büyük bir tesadüf.

"New York küçük bir yer sanırım. Ama öyle mi? Çünkü dün gece işe başlamadan önce oradaydım. Sen de kaldığın otelin barındaydın... Sevişmek için kız tavlıyordun. O kadar da büyük bir tesadüf değil."

İnledim. "Oraya piliç tavlama için gitmedim. İnsanlar artık 'piliç' diyor mu?"

"Güzel. Bir piliç. Becermek için. Eğer bilgiçlik taslamak istiyorsan."

Bu tartışmayı kazanmak gibi bir niyetim yok. Bir süredir "bir piliç" almadığımı bilmesine gerek yok.

"Tesadüf," diyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

"Doğru," diyor gözleri büyüyerek. "Yani bu, bir pislik gibi davrandığın için özür dilediğin kısım."

Dickwad teriminin kullanımıyla ilgili bir sorun çıkarmak istiyorum, ama şimdi zamanı değil gibi bir his var içimde. "Evet," diyorum. "Bak, hemen sonuca vardıysam özür dilerim."

Gözlerini deviriyor. "Çok kötü özür diliyorsun. Hemen sonuca vardıysan özür mü diliyorsun? Kesinlikle sonuca atladın. Bunun da ötesinde, karakterimi kötülediniz, kaba ve agresif davrandınız ve"-sesini tekrar alçaltıyor-"hiç hoş değil."

Nefes alıyorum. Haksız değil. Ayrıca kötü niyetli kelimesini kullandığı için onu tebrik etmek istiyorum. İyi bir kelime dağarcığının otuzlu yaşlarındaki bir erkeğe özgü olmadığı konusunda beni haklı çıkardı, ama içimden bir ses bunu kabul etmeyeceğini söylüyor.

o kadar da iyi değil. Karışma küçümsemeyi eklemekten de yeterince pislik oldum zaten.

"Hemen sonuca vardığım ve kaba, agresif ve... neydi o? Oh, evet- hoş değil." Bu beni suçladığı en az kırıcı şey olmasına rağmen, içimde kalan kısım buydu. Bana pislik dersanız bunu geçiştirebilirim ama nedense nazik olmamak daha büyük bir mesele gibi geliyor. Belki de yaşlandıkça yumuşuyorum. Ya da belki bu kadın yüzünden... dün gece çok... yoğundu.

"Daha iyi," diyor. "Bu daha çok bir özür gibi geldi." "İyi akşamlar," diyorum başımı sallayarak. Sanki ben içeri davet edilmeyi bekliyordum. Az önceki konuşmamızdan sonra olmaz. Ama beni içeri davet etseydi, hayır diyebileceğimden emin değilim.

Açılan bir kapının tıkırtısı ve şakırtısı dikkatimi çekiyor ve başımı çeviriyorum.

Turuncu saçlarını başörtüsüyle bağlamış bir kadın başını kapıdan uzatıyor. "Siz iki aşk kuşu tartışmanızı dairenizde yapabilir misiniz? Ben burada çalışmaya çalışıyorum." Hayal mi görüyorum emin değilim ama arkasından bir ciyıklama sesi geliyor. Egzotik bir kuşun sesine benziyor. "Gördün mü?" diyor suçlayıcı bir şekilde ve cevabımızı beklemeden kapıyı çarpıyor.

Efa'ya dönüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Şimdi de komşularımla başımı belaya soktun. Defol git." Sanki onun için tamamen önemsiz biriymişim gibi ellerini havaya kaldırarak beni başından savdı. Daha önce kimsenin bana bu şekilde davrandığını hatırlamıyorum. Yine de Efa birden fazla açıdan eşsiz olduğunu kanıtlıyor.

"İyi şansımı bilerek görüşürüz," diyor.

Kıkırdıyorum ve asansörlere yöneliyorum.

SIX

Efa

Park Süit'in kapısını açarken ellerim titriyor. Belli ki Marcella'ya Bennett'le birbirimizi tanıdığımızı söylememiştim. İncil'deki anlamıyla. Yine de gergin olduğumu biliyor.

"Yanlış bir şey yapmadın," diyor Marcella. Bennett'in içeride olacağından endişe ettiğim için titrediğimi düşünüyor. Gerginim ama beni titreten şey sinirlerim değil. Onunla geçirdiğim çıplak saatlerin ve benden çıkardığı yarım düzine orgazmın anıları. Sonra, tam bir pislik gibi davrandığı ve beni tamamen ve kesinlikle doğru olmayan şeylerle suçladığı zaman bile, o yakınımdayken tüm vücudumun uğuldaması var.

Onu tekrar görmeyi beklemiyordum ve şimdi göremezsem hayal kırıklığına uğrayacağım. "Sadece bir şok yaşadı, hepsi bu. Ama kontrol etseydi kapıdaki etiketi görürdü." Kapının koluna bir işaret asmış,

Rahatsız Etmeyin tabelasına benziyor ama aslında temizlik görevlisinin odanıza hizmet verdiğini söylüyor.

Bennett'in kapısında böyle bir uyarı olmadığından yüzde doksan dokuz nokta dokuz emin olduğumu belirtmiyorum. Marcella'nın da Bennett'in bizi şikayet etmesi konusunda benim kadar endişeli olduğu izlenimini edindim.

"Ama bu sefer arabaları odanın dışında tutacağız, sadece o temiz olsun diye. Ve bugün daha geç saatlerdeyiz. Muhtemelen ofisine gitmiştir ya da bir yerde toplantısı vardır."

Bana ne iş yaptığını söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Ben banyodan başlayacağım. Sen oturma odasından başla, sonra yatağı birlikte yaparız" diyor.

Oturma odasına gidip çöp kutularını boşaltmaya başladım. Bir bira şişesi ve sokakta eline tutuşturulmuş olması gereken bir Broadway gösterisinin el ilanından başka bir şey yok. Kasten onun çöpünü aradığımdan değil.

Sadece onu merak ediyorum. Bir şampiyon gibi sikişiyor ama paranoyak.

Yaptığı her şeyde çok yoğun. Beni bardan alma şekli. Sikişme şekli. Konuşma şekli. Tartışma şekli. Sinir bozucu ama büyüleyici. İlgimi çekmeden edemiyorum.

Çöp kutuları Bennett'in kim olduğu ya da otelde ne yaptığı hakkında başka bir ipucu vermiyor. Bir konferans için mi şehirde? Nerede yaşıyor? Soyadı buralarda bir yerde olmalı. Bulduğumda Google'da aratabilirim.

Minderleri düzelttim ve koltukların arasında bir bilgisayar faresi buldum. Kanepenin önündeki sehpanın üzerine koyuyorum. Lambaderin yanında bir şarj aleti takılıydı, onu çıkarıp kablosunu elime doladım, bir yandan da masanın üzerinde bırakılanlara gizlice baktım. Bir restorandan alınmış dört yüz küsür dolarlık bir makbuz var. Vay canına. Harika bir yemek olmalı. Ve bir tane de Duane Reade için. Daha yakından bakıyorum. Prezervatif için.

Midem bulanıyor ve tarihi kontrol ediyorum. Dün için. Saat, dairemten ayrıldıktan hemen sonra. Stok mu yapıyordu? Dün akşam bir randevusu mu vardı?

"İçerisi kötü mü?" Marcella banyodan sesleniyor. Faturayı bırakıyorum ve masanın üzerine serilmiş dergileri düzeltiyorum.

"Pek sayılmaz. Sadece bazı kabloları bağlıyorum ve minderleri düzeltiyorum. İçeride mi?"

"Hayır, bu adam OKB'li. Tüm tuvalet malzemeleri düz bir çizgi halinde. Aslında bir seri katil olabilir. Ne kadar yakışıklı olduğunu gördün mü? Ya üzerindeki ceset? Bundan iyi bir şey çıkmaz."

Oh, Marcella, ne kadar yanılıyorsun.

"Toz almaya gidiyorum," diye sesleniyorum.

"Tamam, yatak odasını da yap."

Parlattığım her yüzeyde Bennett'le ilgili ipuçları aradım. Ama o iki makbuz dışında hiçbir şey bulamadım. Ortalıkta hiç kağıt yok. Yatağın yanında bozuk para ya da gece okunacak bir şey yok.

Bir çekmeceyi açtığımda düzgünce düzenlenmiş çoraplar ve boxer külotlar buluyorum. Dayanamayıp bir çift pantolonunu çıkarıp havaya kaldırıyorum. Genişler. Ki bu onun için gerekli. Bu adamın zapt etmesi gereken çok şey var. Ama iç çamaşırlarının arasında saklanan başka bir şey yok.

Bir sonraki çekmece de aynı şekilde yararsız, koyu renkli spor kıyafetlerinin düzgün bir şekilde istiflendiği ve başka hiçbir şeyin olmadığı bir çekmece. Ne bulmayı bekliyordum ki? Sayfalarını güvende tutan küçük altın bir kilitle tamamlanmış günlüğünü mü?

Sırada gardırop var. Kapıyı açıyorum ve yine onun tanıdık kokusuyla karşılaşıyorum. İçime çekiyorum ve sanki elleri tenimde, boğazımda ve aşağı, aşağı, aşağı kayıyormuş gibi vücudumda hissediyorum.

Ceketlere göz gezdiriyorum, parmaklarımı gizlice ceplerine daldırıyorum, ama burada bana giydiği beden dışında bir şey söyleyecek bir şey yok. Ve ben bunu zaten biliyordum.

Bir otel odasında kim olduğunuza dair hiçbir ipucu bırakmamanız normal mi?

Bir şey mi saklıyor?

Yoksa her şeyi mi? Onun hakkında adından başka bir şey bilmiyorum.

Kafamı banyoya sokup ipucu arıyorum. "Burada yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır, neredeyse bitirdim. Yatağı soyup yastık kılıflarına başlayabilir misin? Müsait olduğumda gelirim."

Marcella konuşurken etrafa göz gezdiriyorum. Dediği gibi, makyaj masasının üzerinde sınırlı sayıda tuvalet malzemesi var, hepsi de düzgünce sıralanmış. Banyonun köşesinde kahverengi deri bir çanta var ve muhtemelen içinde bir şey olmamasına rağmen, kontrol etmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Belki Marcella benden aynaları tekrar yapmamı ister ve Bennett'in bir insan mı yoksa robot mu olduğunu görme şansım olur.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum ve arabaya yöneliyorum. Toz bezimi yastık kılıfları ve çarşaflarla değiştirip yatak odasına geçiyorum. Yastık kılıflarıyla başlıyorum. Onun gibi kokuyorlar. Neredeyse yabancı birinin yastık kılıfını kasten koklayan bir ucube olduğumdan değil, sadece fark etmeden edemiyorum. Banyoda tıraş losyonu görmedim, bu yüzden ona bu eşsiz kokuyu neyin verdiğini merak ediyorum. Şişeden çıkmış gibi kokmuyor. Teni gibi kokuyor, üzerimdeyken, beni iterken, kendini tutmak için mücadele ediyormuş gibi gerilirken.

"Nasılsın?" Marcella arkamdan soruyor. Sanki bir şeylerden suçluymuşum da tek gecelik ilişkimin hayalini kuruyormuşum gibi, onun orada olmasından ürküyorum.

"Evet, sadece eski çarşafları çıkarıyordum."

Süitin kapısının açılma sesi dikkatimizi çekiyor ve ikimiz de donup birbirimize bakıyoruz.

Oturma odasında kesinlikle biri var ama araştırmaya niyetim yok. "Sen burada bekle, ben gidip bir şeyler getireyim."

Ben onu bir yere gitmemesi için ikna etmeye çalışmadan Marcella dışarı çıktı.

"Günaydın, efendim," diyor. "İşimiz neredeyse bitti."

Mümkün olduğunca hareketsiz durup cevap vermesini bekliyorum. Ama bir şey söylediğini duymuyorum.

Marcella döndüğünde, yatağın yanına koymak için su şişeleri taşıyordu.

Tam suyu hazırlamayı bitirdiği sırada telsizi öttü. Dün sadece bir kez ötmüştü ve bu da her şeyi bırakıp hemen servis için başka bir süite gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu. "Burası yine Avenue Süiti olacak." Sesini neredeyse fısıltıya indiriyor ve devam ediyor, "Bugün iyi görünüyor. Buradaki yatağı bitir ve benimle Avenue'de buluş. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, aniden bileklerimdeki nabzın tenime çarptığının farkına varıyorum.

Ben ve Bennett. Bu odada. Tek başımıza.

Bennett. Gizemli. Paranoyak. Ama neden? Kim o?

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde çarşafı yatağın üzerinde düzeltiyorum, sıkıştırıyorum ve Bennett'in çıplak vücudunu onlara sarılmış olarak hayal etmemeye çalışıyorum. Derin mi uyuyor yoksa huzursuz mu? Çıplak mı uyur yoksa pijamayla mı?

Neden bu kadar ilgileniyorum?

İyi seksten mi yoksa her yerde olup aynı zamanda çok uzak olmasından mı emin değilim.

Arada bir duraklıyorum ama hiçbir şey duyamıyorum. Hâlâ diğer odada mı? Belki de yemek odasına gitmiştir, işimi yapabilmem için bana alan açmak için kibarca geri çekilmiştir.

Yatağı bitiriyorum ve yastıkların ve minderlerin mükemmel bir şekilde dizildiğinden emin oluyorum. Yatağın ucunda dönerek her açıdan bakıyorum ve tam olarak olması gerektiği gibi olduğundan emin oluyorum. Bennett titiz değilse hiçbir şeydir - bunu kişisel deneyimlerimden biliyorum. Ayrıca, işimde iyi olduğumu düşünmesini istiyorum, bu iş otel odalarını temizlemek olsa bile. Onun hakkında bildiğim kadarıyla, işini önemseyen ve

bununla gurur duyan birini takdir ettiğini düşünüyorum. O
bir

Aceleci ve özensiz olmanın tam tersi ve hayatının herhangi bir bölümünde dikkatsiz bir yaklaşımın onun için iğrenç olduğunu hayal ediyorum.

Kollarımı kavuşturup yaptığım işi hayranlıkla seyrediyorum. Bu sadece bir yatak, ama çok güzel yapılmış. Aslında mükemmel. Bir parçam külotumu çıkarıp yastığının altına sokmak istiyor.

Ama kendimi kovdurmak istemiyorum.

Yatak odasından çıkıp Bennett'le göz göze geldiğimde hâlâ fikrime gülümsüyorum. Sanki benim ortaya çıkmamı bekliyormuş gibiydi. Kanepede oturuyor, dizlerinin üzerinde bir dizüstü bilgisayar var. Bakışları tekrar ekrana kayıyor.

"Süitinizde temizlik işleri tamamlandı. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı... efendim?"

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve ben dişlerimle alt dudağımı bastırmaktan kendimi alamıyorum.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca birbirimize baktık.

Gözleri vücudumda geziniyor, gözlerimden köprücük kemiklerime, göğüslerime, belime, kalçalarım, bacaklarıma. Gözlerimle tekrar buluşmadan önce beni iyice süzüyor.

"Hiçbir şey, teşekkür ederim," diyor ve bir an için kafam karışıyor. Sonra ne dediğini anlıyorum, başka bir şeye ihtiyacı yok. Kat hizmetlerinden mi? Benden mi? Sanırım ikisi de.

"Ama sana inandığımı bilmeni istiyorum," diyor.

Kalbim kalkıyor. Neden önemseddiğimi bilmiyorum ama görünüşe göre önemsiyorum.

"Güzel," dedim. "Sana doğruyu söylüyordum. Saklayacak bir şeyim yok." Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. "Senin aksine." Bunu söylememeliydim. Dürüst olmak gerekirse, ağzım bir gün başımı gerçekten belaya sokacak.

Ama cevap vermiyor ve omzumdaki şeytan fazladan bir dürtüye daha karşı koyamıyor. "Burada seninle ilgili kişisel bir şey yok."

"Yani?" diye soruyor, sesi biraz savunmacı.

"Sanki ortadan kaybolmaya çalışıyorsun. Yatağının

yanında karalanmış bir not yok. İş kağıtları yok.

sehpanın üzerinde. Ceplerinizde kim olduğunuzu ya da her gün nereye gittiğinizi ele verecek hiçbir şey yok. Sanki bir gölge gibisin. Bir adamın gölgesi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ceplerimi mi karıştırdın?"

İnledim. Tabii ki yapmamam gereken tek şeyi fark edecekti. "Evet, muhtemelen iş tanımımda yok, sadece... Önceki gece seninle yattım ve senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Tek gecelik bir ilişkimiz oldu. Düğün planlamıyoruz. Beni tanımana gerek yok."

"Doğru. Biriyle tek gecelik bir ilişki yaşadığınızda onu tanımamanız normal sanırım. Bu konuda kural kitabına erişimim yok ve fazla deneyimim de yok ama sözünüze güveniyorum. Her neyse, demek istediğim, otel odanı baştan aşağı temizledim ve seni çıplak gördüğüm geceden daha az tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bilmemek bir şeydir, ama sanki kim olduğunu bilerek saklıyorsun."

"Neden üniversitede bilgisayar bilimleri okuduğunu söylemedin?" diye soruyor.

"Çünkü-bekle, üniversitede bilgisayar bilimleri okuduğumu nereden biliyorsun?"

"Neden bana söylemedin Efa?"

Adımı söylemesi beni ürkütüyor. Çünkü bu ismi kullanan tek kişi o ve bu garip bir şekilde... samimi hissettiriyor. "Bu bilgiye ihtiyacın olduğunu fark etmemiştim," diye çıkışıyorum. "İçeri girdiğim andaki banka bakiyemi bilmeniz mi gerekiyordu? Bir sonraki tek gecelik ilişkimden önce hazırlamam gereken kimlik bilgilerinin bir listesini verebilir misiniz?"

Dizüstü bilgisayarını bir kenara fırlatıp beni güreş müsabakasına davet edecekmiş gibi bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Benden her konuda bu kadar açık ve dürüst olmamı beklerken -ki öyleydin bu arada- sen çok

Özel ve paranoyak mı? Çok tuhaf. Tanrı aşkına, herkes senin Ben Fort olduğunu düşünebilir."

Gözleri şok içinde açıldı.

Nefesim kesildi.

Şehrin uğultusu aramızdaki sessizliği dolduruyor ve ikimiz de hareket etmiyoruz. Farkındalık beynime damlıyor.

"Sen osun!" Elimi ağzımın üzerine kapatıyorum. Tamamen haklı olduğuma dair bir his içime yerleşiyor.

"Saçmalama," diye bağırıyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi, altı ayak altında olurdum.

Bennett. Ben. Şu izler. Söylentiler genç olduğunu söylüyor ve benim için bir sevgili olarak "yaşlı bir adam" olsa da, bir patron-milyarder olarak teknik olarak genç. Eğer teknoloji işinde olmasaydı, neden üniversitede bilgisayar bilimleri okumamla ilgilensin ki?

"Çık dışarı," diyor sertçe.

Fort Inc. şirketinin CEO'su ve münzevi milyarder Ben Fort'a rastlamış olmam ihtiyacım olan tek onay. Kendi neslinin en parlak beyinlerinden biri. Ve her zaman patronum olmasını hayal ettiğim adam.

SEVEN

Bennett

Bugün otel odamdan çıkmadım. Daha akıllı bir adam Mandarin Oriental'de kalmaya giderdi. Worth'un evinde kalmaya giderdi. Bir karavan kiralar ve içinde uyurdum.

Ama işte buradayım, süitimin oturma alanındaki masada oturuyorum.

Bekliyor

um. Efa

için.

Dün ekibime onu aratabilir ve gizlilik anlaşması imzalamasını isteyebilirdim, ama onun hakkında içimden bir ses, onu aratırsam yaygara koparma ihtimalinin, kendi haline bırakmamdan daha yüksek olacağını söylüyordu. Bu bir kumardı.

Bunun işe yarayıp yaramayacağını sadece zaman gösterecek.

Kapının çalınmasıyla nabzım dört nala atmaya başladı. Odama bakım yapılmasını istediğimi söylemek için ışığa bastım ama o kapıdan kimin gireceğini bilmiyorum.

Kilit klik sesiyle açılıyor ve ardından "temizlik" diye bir ses geliyor. O olup olmadığını anlayamıyorum ve dönüp bakmıyorum. Henüz değil. Hevesli görünmek istemiyorum. Ya da çaresiz. Ama tam olarak böyle hissediyorum.

"Efendim, ışığınız açıldı. Daha sonra gelmemizi ister misiniz?" diye sorar bir ses.

Döndüğümde saçlarını tepesinde topuz yapmış yaşlı bir kadınla karşılaşıyorum. Dün Efa'nın yanındaki kadın mıydı hatırlayamıyorum. "Lütfen devam edin," diyorum ve sonra Efa onun arkasında beliriyor, başı eğik, sanki bakışlarımdan kaçmaya çalışıyor.

Bilgisayarına geri dönüyorum.

Uzun zamandır ilk defa bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum. Onu Ben Fort olmadığıma ikna etmeye çalışmalı mıyım? İkna olabileceğinden emin değilim. Dün ismi söylediğinde gözlerinde kesinliği gördüm.

Aklıma düzgün bir çözüm geleceğini umarak çalışmaya devam ediyorum.

Bana gönderilen bir sunumun üzerinden geçerken, odada insanlar olduğunun farkındayım ama kimin nerede olduğunu bilmiyorum ve kendimi işime gömmeye çalışıyorum.

Biri masamın önünden geçmeden ve bakışlarım eteğinin kenarına, bacağının kıvrımına takılmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Onun Efa olduğunu anlamak için bakışlarımı daha yukarılara kaldırmama gerek yok. O bacakları tanıyorum. O bacaklarda ellerimi, ağzımı, dilimi gezdirdim.

Odanın karşısındaki kanepenin üzerindeki yastıkları düzenlerken bakmaya devam ediyorum, sırtı bana dönük. O hareket ettikçe, arka tarafının hatlarını görebiliyorum ve ellerimi üzerinde kaydırmanın, arkadan onu iterken avuç içimi tenine bastırmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Hay sikeyim. Ekranıma geri dönüp konsantre olmaya çalışıyorum. Ama pek işe yaramıyor.

Onu barın arkasında duyabiliyorum. Her yerde onun farkındayım.

Dönüyorum ve gözlerimiz hemen buluşuyor. Konuşmak üzereydim ama parmağını ağzına götürdü ve gözlerini

tuvaleti uyarmak için. Yalnız değiliz.

Dizüstü bilgisayarına geri döndüğümde, yaşlı kadın ortaya çıkıyor ve Efa'nın yanına koşuyor. O kadar sessiz kısa bir konuşma yapıyorlar ki, Efa'nın her hareketine dikkat kesilmesem konuştuklarını bile anlamayacağım.

Efa başını sallıyor ve kadın ön kapıdan çıkmadan önce cebine bir şey sıkıştırıyor. Kapı bir klik sesiyle kapanıyor.

"Gitti mi?" diye soruyorum. Efa başını sallıyor.

"Kimseye söyledin mi?" Ben sordum. Çocukça bir soru. Söylediyse bile itiraf etmeyecektir.

"Bir iş istiyorum," diye yanıtlıyor.

"Seni kovdurmayacağım," diyorum. Benim hakkımda böyle mi düşünüyor? Arkadaşlarım ne derse desin, ben bir pislik değilim.

"Burada olmaz," diyor aptalmışım gibi. "Bir iş istiyorum." Sütte sadece iki kişi olmamıza rağmen durup omzunun üzerinden bakıyor. "Fort'ta," diye fısıldıyor.

"Ne tür bir iş?" Ben soruyorum.

"Seninle olduğu sürece umurumda değil." Bu sözleri söylerken yüzümdeki şok ifadesini görmüş olmalı. "Sen değil, sen. Sen, çünkü Fort'un CEO'su sensin. Bırak da kalem açayım. Hangi iş olduğu umurumda değil. Herhangi bir iş. Öğrenmek istiyorum. New York'a gelmek istememin nedenlerinden biri de buydu. Senin için çalışmak istedim, yani Fort için."

"Ya hayır dersem?"

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirir. "Vazgeçmeyeceğim. Bence bir değer olabilirim."

"Vazgeçmeyeceğim de ne demek?" Ben soruyorum. Onun benim sapığım olduğuna inanıyor muyum? Hayır. Kim olduğumu kimseye söylemediğine inanıyor muyum? Belki de. Ama bu ona güvendiğim anlamına gelmez. Güveniyor musun? Ben kimseye güvenmem.

"Yani, bana bir iş vermeniz için ne gerekiyorsa yaparım."

Bundan korkuyordum. Kimliğimi tesadüfen bulmuş olsa ve buluşmamız önceden planlanmamış olsa bile, artık tüm güç onda.

"Yani bana şantaj mı yapacaksın?" diye sordum.

"Ne? Söylediğim şey bu değil. Senden bir iş istiyorum."

"Peki ya hayır dersem?"

Barın arkasından çıktı ve bana doğru yöneldi. Yolda, kanepenin önündeki sehpanın üzerinde bir şey fark ediyor. Duruyor, elindeki mavi bezle her neyse onu ovuşturuyor. Eğildiğinde üniformasının önünü, süt gibi yumuşak ve lezzetli olduğunu bildiğim tenini, dilimin dolaştığı göğüslerinin arasındaki vadiyi görebiliyorum. Başka tarafa bakamıyorum. Sanki bir hata geliştirmişim ve tüm otokontrolümü kaybetmişim gibi. Ben yansımasına bağımlı Narkissos, güneşe doğru uçan İkarus'um. Önümdeki kadın beni mahvedecek olsa da bakmaktan kendimi alamıyorum.

Şimdi daha aşağı eğiliyor. Başka bir şey keşfetti. Elbisesi kalçalarına kadar iniyor ve ben neredeyse nefes nefese kalıyorum çünkü kumaşın daha yukarı çıkmasını istiyorum. Ve her şeyi daha önce görmüş olmama rağmen, daha fazlasını istiyorum.

Aniden ayağa kalktı ve bana doğru yolculuğuna devam etti.

"Eğer hayır dersen..." Önümde duruyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Hayır diyemezsin. Ya da en azından dememelisin. Ben zekiyim. Neredeyse sınıf birincisi olarak mezun oldum. Bildiğin gibi ağızım sıkıdır. Gerçek bir varlık olacağım. Ayrıca İngilizim. Her kuruluş farklı bir aksanı olan birinden faydalanabilir."

İş yerinde ihtiyacım olan son şey, ofiste yürürken dikkatimi dağıtan bu kadın. "Tedbirli mi?" Merakla sordum.

"Bisikletli İsa, aptal gibi davranmana gerek yok. Kim olduğunu ve seviştiğimizi çok iyi biliyorum. İkisi hakkında da kimseye bir şey söylemedim. Ve inan bana, bir sürü

Bilmek isteyen insanlar. Olumlu yönlere odaklanın: taze kan, yeni gözler. Sizin için iyi olacağım."

Sözleri göğsümde titreşiyor ve onları bir kenara itmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Elimizde bir sürü taze kan var. Hayır dersem ne yapacaksınız?"

"Seni ikna edeceğim." Odanın etrafına bakıyor. "Bak odanı ne kadar iyi temizliyorum. İşe başlayalı daha iki gün oldu ama bak her şeyi ne kadar çabuk toparladım. Kodlama konusunda da aynıyım. Kesin. Kararlı. Detay odaklı. Her şey tamamlanana kadar durmam.

"Ve iyi olduğum tek şey kodlama değil. Algoritmalar benim işim. Veri güvenliği üzerine de bir modül aldım. Hepsinden iyisi, öğrenmek istiyorum. En iyisinden."

"Ben çalışanlarımla yatmam," diyorum.

"Tamam, peki... yazık oldu, ama birlikte uyumayacağız."

"O gemi çoktan kalktı." Şu anki kan akışıma bakılırsa, sikim hayal kırıklığına uğramıştı.

"Temiz bir sayfa. Hiç olmamış gibi davranabiliriz."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Ben soruyorum. Alaycı. Çapkınlık sınırında ama elimde değil. Bir gecede bu kadar sık gelmeyi unutmasına imkân yok. Bunun düzenli bir olay olmadığı çok açıktı.

"Eminim anılar zamanla kaybolacaktır." Gözlerini hafifçe kısıyor. "Ama personelle sevişmeme kuralını gevşetmek istersen, o anıları... keskin tutmaktan mutluluk duyarım."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve ben küçük bir sırtısla başımı sallıyorum.

Ayağa kalkıyorum, böylece birbirimize bakıyoruz. "Sorun şu ki, seni işe alamam, çünkü hâlâ seni becermek istiyorum."

Neyim var benim? Hasar kontrolü yapıyor olmalıydım. Bu kadın çoktan avukatlarımla yazışmış olmalıydı. Kendimi bir düşüşe hazırlıyorum - ki bunu hem prensip hem de pratiklik açısından asla yapmam.

"Beni becermek istemenin nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum," diye yanıtıyor. "Hislerimiz tamamen karşılıklı. Ama ne kadar iyi olursa olsun, bir işi senin aletine tercih ederim."

Gölmekten kendimi alamıyorum. İngilizlerin çekingen olduğunu söylerler. Bu İngiliz öyle değil.

"Seni işe almıyorum."

"Vazgeçmiyorum" diyor. "Ya uygun kanallardan geçersen? Beni işe alım sürecine sokabilirsiniz. Bu adil görünüyor. Eğer geçersen, geçerim. Geçemezsem, geçemem."

Bir işe alım süreci olmadığını bilmiyor. Tüm işe alma ve işten çıkarma işlemlerini ben yapıyorum ve bir adayın beceri setine ve içgüdülerine göre hareket ediyorum. İşe alınanların çoğu bana mevcut çalışanlardan biri tarafından getirilir.

"Hayır," diyorum ve bilgisayarına geri dönüyorum. İç çekiyor ve sesin damarlarımdan morfin gibi geçip uzuvlarımı güçsüz, zihnimi macun haline getirmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Vazgeçmiyorum," diyor.

Cevap vermiyorum.

"Ama çok kızgınlım," diyor. "Beni işe almayacaksın. Ve seninle tekrar yatamam çünkü bunun şansımı daha da azaltacağını biliyorum."

O haklı. Bu onun için bir kaybet-kaybet.

Ve benim için. Fort Inc. için çalışmayacağını açıkça söylesem bile onunla yatamam. Bu kendimi avantajlı hissettirir. Ve herhangi bir nedenle onu işe alabilecek olsam bile onunla yatamam, çünkü bu da çıkar sağlamak olur.

Beni şanssız olarak tanımlayacak çok fazla insan yok ama şu anda öyle hissediyorum.

Süit kapısının tıklama sesi aynı anda dikkatimizi çekiyor ve bakışlarımız kilitleniyor, sanki yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmak üzereymişiz gibi.

Yine de kendimizi suçlu hissedecek bir şey yapmıyoruz. Ne yazık ki.

EIGHT

Efa

Bir sonraki Netflix bağımlılığım için gezinirken Ben Fort hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum. Ve Fort Inc. Ayrıca uygulamalar için beyin fırtınası yapıyor ve Bennett Fordham'ın patronum olduğu bir işin hayalini kuruyorum. Tüm bunları yaparken Manhattan'a da bakıyorum. Bir akşamı geçirmenin daha kötü yolları da var.

Teknolojide sevdiğim şey derinin altına inmek. Bazı insanlar pazarlamayı veya ambalajı sever. Ben yüzeyin altındaki kodlama ve teknolojiyi seviyorum, Fort Inc. ile benim çok uygun olduğumuzu düşünmemin bir başka nedeni de bu. Onlar hiçbir zaman halka ürün götürmediler. Güçlü oldukları alanın bu olmadığını biliyorlar ve her şeyi yapabileceklerini düşünecek kadar kibirli olmayacaklar. Zor olanı yapıyorlar - teknolojiyi icat ediyorlar, hataları gideriyorlar, sonra da Apple'a, Google'a ya da pazara kim sunacaksa ona satıyorlar. Herkesin adını duyduğu şirketler

Bennett önemli işlerle uğraşırken, pazarlama ve markalaşmayla ilgileniyor ve her şeyin güzel görünmesini sağlıyor.

Fort'un arkasındaki adamla tanıştıktan sonra, bu tamamen mantıklı geliyor. Etrafta dolaşmıyor. Kendini kanıtlamaya ihtiyacı yok. Neyde iyi olduğunu biliyor ve ona sadık kalıyor.

Keskin çenesi ve sıkı, sert vücudu yetmiyormuş gibi, bir de entelektüel olarak ona aşık olmam gerekiyor.

Kapının çalınması beni sıçrattı. Binanın kapıcısı var. O kapıyı daha önce kimse çalmamıştı.

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim, acaba açsam mı diye düşündüm.

"Efa?" diye gürlüyor tanıdık bir ses. "Orada olduğunu biliyorum. Kapıyı aç."

Gözlerimi deviriyorum, kilitlerle ve mandallarla uğraşıyorum ve kapıyı açtığımda Bennett'i kapımın eşiğinde buluyorum, sanki birini öldürmüş ya da beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

"Kapıcıyı nasıl geçtin?"

"Buranın güvenliği konusunda gerçekten bir şeyler yapmalısınız."

"Ona rüşvet mi verdin?" Burada ne işi olduğuna dair bir açıklamam olmamasına rağmen kapıyı ona açık tutuyorum. Beni geçip gitti. Onun toprak kokusundan aldığım derin nefesi örtmeye çalışıyorum. Onu bu şekilde kokutan şeyin ne olduğunu asla keşfedemedim.

"Hayır, ona rüşvet vermedim," diye cevap veriyor ve ben de onu oturma odasına kadar takip ediyorum. "Ona sadece seni ziyarete geldiğimi söyledim, Efa Cadogan. Sonra Efa'yı tanımadı, ben de ona o saçma lakabı taktım."

"Eddie saçma bir lakap değil," diyorum. "Tüm evrenimdeki herkes bana böyle sesleniyor."

Bana dik dik bakıyor. "Ben değil."

Derim titremeye başladı. Bu adamın nesi var? Sanırım sadece bana bakarak bile beni boşaltabilir.

"Zor birisin," diyorum. "Bir içki ister misin? Sonra bana ne için burada olduğunu söylersin."

"Elbette, bir bira alacağım."

O daha cümlesini bitirmeden ben başımı sallıyorum.
"Biraz şüpheli kırmızı şarabım ve suyum var. Hepsi bu kadar."

Seçenekler karşısında yüzünü buruşturuyor, ki bu beni şaşırtmadı. Şarap züppelerine alışkınım.

Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde duran şişeyi eline alıyor. "Neden?" Bana döndü.

"Söz konusu şarap olduğunda kendimi eşitlikçi biri olarak görmeyi seviyorum."

Gözlerini deviriyor, ama kelime seçimimden yarı etkilendiğini biliyorum. O böyle biri.

"Bir bira sipariş edeceğim," diyor.

"Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?" Gülerek söylüyorum.

"Haklısın. İşe koyulmalıyız."

"Komik iş mi?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum.

Ceketinin cebinden bazı kağıtlar çıkarıyor. "GIZLILIK SÖZLEŞMESİ. İmzalamanız gerekiyor."

Onları ondan kaptım ve kanepeye oturdum. "Ne için? Senin için mi?" Belgeleri açıyorum ve ilk sayfayı tarıyorum. Evet, onun hakkında ortaya çıkarmayı başardığım çok gizli bilgileri, mesela güzel koktuğunu söylememi istemiyor.

"Sana söyledim, kimseye söylemeyeceğim. Hayatın boyunca bunlardan kaç tane verdin? Bahse girerim New York'un tüm nüfusu seninle bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamıştır. Hepimiz senin kim olduğunu biliyoruz ama kimse bu konuda konuşmuyor." Bu fikre gülüyorum ama Bennett'in yüzü taş gibi.

"Fort'taki herkes imzaladı ama senden başka kimse benim de Bennett Fordham olduğumu bilmiyor. Bunu tahmin eden tek kişi sensin."

Sanki biri ciğerlerimdeki havayı almış gibi. Bir nefes alıyorum. Çok ciddi, sanki biraz korkmuş, biraz da onu keşfetmemden etkilenmiş gibi.

"Gördün mü?" Diyorum ki. "Ben türümün tek örneğiyim. Fort'ta mükemmel olurdum. Anlayışlı ve zekiyim."

"Belgeyi imzala," diyor ve koltukta yanıma oturuyor.

"Bir şartla," diye cevap veriyorum.

"Orgazm içermediği sürece."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Orgazm olmadan imzalamayı reddetmeliyim. Ama aslında bu sadece geçici bir çözüm. Sanırım seksi bir düşünce olarak kullanacak olsaydım, bunu sürekli bir zorunluluk haline getirirdim. Sizce ne sıklıkta olması uygun olur?" Gerçekten yapmak istediğim şey Bennett'in kucağına tırmanmakken bacaklarımı altına kıvırıyorum.

Sahte bir öfkeyle gözlerini bana diyor. "Eğer istediğin buysa, seks yapmanın senin için nasıl bir sorun olduğunu anlayamıyorum. Sözleşmeyle yükümlü birine ihtiyacın yok."

Sanırım haklı, ama Bennett ile geçirdiğim bir geceden öğrendiğim şey, her seksin eşit olmadığı. Aslında Bennett ile seks yapmak, önceki partnerlerimden herhangi biriyle seks yapmaktan tamamen farklı bir deneyim. Bir kokteylden sonra gün batımında Hint Okyanusu'nda yüzmeye kıyasla hızlı, göstermelik bir duş almak gibi.

"Bu bir kalite kontrol meselesi," diyorum. "Neler yapabileceğini biliyorum." Çoraplı ayağımla kalçasını dürtüyorum, sadece onunla fiziksel bir bağ kurmak istiyorum.

Tepki vermesini beklemediğim için parmaklarıyla ayak bileğimde daireler çizip beni kendine doğru çektiğinde bir kez daha nefesim kesiliyor.

Bacaklarım onunkilerin üzerinde köprü oluşturuyor ve popom onun kalçasının yan tarafına sıkışıyor. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Beni ve onu ayıran sadece ince bir pamuk tabakası var. Üstümün düğmelerini açmak, göğüslerimin arasını yalamasını istiyorum. Birkaç gece önce yaptığı gibi beni tüketmesini istiyorum. Fort'taki bir iş dışında, şu anda tek istediğim bu.

Ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıyor. "Bunun neden kötü bir fikir olduğunu konuşmuştuk." Sesi tıpkı kirli sakalının tenime değmesi gibi çakıllı bir tona sahip.

"Ama," diyorum nefes verirken, çenemi yukarı kaldırıyorum, sanki boynum da diğer yerlerim kadar onun ağzını arzuluyormuş gibi.

"Bunun iyi bir fikir olmasının tüm nedenlerini doğru bir şekilde değerlendirdik mi?" Parmaklarım çenesinde geziniyor. "Gerçekten iyi bir fikir."

Hırlıyor ve ben nefes
nefese kalıyorum.

"Efa."

Uzaklaşıyor ve ellerini saçlarının arasından geçirerek ayağa kalkıyor. "Sen bu kadar yakinken düzgün düşünemiyorum."

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Bundan bir zafer çıkarıyorum. O beni istiyor. Bununla savaşıyor, ama bu devam eden bir savaş.

"Doğru düşünmek abartılıyor,"
diyorum. "Gizlilik sözleşmesini
imzala," diyor.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum. Bu kışkırtıcı ama kendime engel olamıyorum. Burada bizi yakalayacak kimse yokken, aynı odada birbirimizden uzakta olmamız bir kayıp gibi görünüyor.

"Neden imzalayayım ki? Konuşursam ne yapacaksınız? Beni hapse mi atacaksınız? Dava mı açacaksınız? Bütün bunlar "-Kağıtları alıyorum
-"yasal bir belgeye ahlaki bir yükümlülük koyuyor, ancak bunu ihlal edersem gerçek bir çözüm yolu yok. İşe yarayan bir çare de yok, çünkü kedi bir kez torbadan çıktıktan sonra onu geri koymak mümkün değil."

Tekrar hırlıyor ve yüzümü kavırıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, dili bir şey arıyormuş gibi ağzımın içine giriyor. Ellerim göğsüne doğru kayıyor ve o da bana doğru bastırıyor.

Tek hissedebildiğim onun sertliği. Göğsü, karnı. Sikini.

Hepsini ve daha fazlasını ve her yerde hissetmenin beklentisiyle titriyorum.

Pijama üstümün düğmelerini çekiştiriyor, yüzümü bırakmıyor, sanki doyamıyormuş gibi beni yerinde tutuyor.

Bu duyguyu bilirim.

Ona yardım etmiyorum. Ona yardım etmeyeceğim. Ellerimi saçlarına daldırıyorum ve aniden geri çekiliyor.

"Siktir," diye soluyor, elinin tersiyle ağzını siliyor.
"Siktir, Efa."

Söyleyecek bir şey
bulamıyorum. "Evet, lütfen?"
diye soruyorum.

"Hayır," diye gürlüyor. "Sana söyledim. Yapamayız. Şimdi olmaz. İş istediğini bildiğim halde olmaz. Sanki senden faydalaniyormuşum gibi."

"Ama değilsin," diyorum. "Seninle yatarsam beni işe alacağını düşünmüyorum. Burası Fort A.Ş., Buy Your Discount Electricals Here A.Ş. değil. En iyisini istiyorsun. Sadece kriterlerinizi karşıladığıma sizi ikna etmem gerekiyor. Seksin bununla bir ilgisi yok."

Ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Yapamam. Ne dediğinizin bir önemi yok, bunun olmasına izin veremem. Konumumu kötüye kullanmış gibi hissederim."

Gah. Neden bu kadar dik duran bir adam olmak zorunda? "Gitmem gerek," diyor ve kapıya yöneliyor.

Onu takip ediyorum. "O zaman neden geldin?" diye soruyorum.

Durdu, bir eli kapının kolundaydı ve bir şeyi kaçırdığını düşünmüş gibi kaşlarını çatı. "Gizlilik Sözleşmesi'ni imzalatmak için."

"Posta kutuma koyabilirdin." Kollarımı kavuşturdum. "Yarın çarşafalarını değiştirirken bana verebilirdin. Kapımın altından atabilirdin. Başka seçeneklerin de vardı. Ama hiçbirini kullanmadın."

Başparmağını şakağına bastırıyor. "İmzaladığından emin olmak istedim."

Kaşlarımı kaldırdım çünkü imzalamamıştım ve hemen içeri girip koltuğuma oturdu. "Senin için nasıl gidiyor?" diye sordum.

"İyi geceler, Efa," diyor ve gidiyor.

Hak ettiğim altı orgazmı yaşayamadım ama en azından onu kelimenin tam anlamıyla hüsrana uğratmış oldum.

NINE

Bennett

Yemek odasına kapanmış olabilirdim ama süitimin oturma alanındaki masada çalışıyorum ve kendime işkence etmeye kararlıyım.

Ya da değil.

Bugün süite kimin bakacağına bağlı olarak.

Kendini kontrol edemeyen üç yaşında bir çocuk gibi davranıyorum. O etrafımı temizlerken ben burada oturarak ne elde etmeyi umuyorum? Ereksiyon mu? Bunun dışında, onun yanında olup ona sahip olamamamdan olumlu bir şey çıkmaz.

Yine de burada oturuyorum.

Kapı kilidinin tıkırtısı kulağımda gonga vurulan bir tokmak gibi yankılanıyor. Bu bir şeyin başlangıcını mı yoksa yaklaşan sonumu mu gösteriyor?

İkisi de. İkisi de mi?

Bugün burada olup olmadığını görmek için etrafa bakmıyorum. Eğer yaşlı kadın onunla birlikteyse, bunu bileceğinden endişeleniyorum.

Ne düşündüğümü hemen anlıyorum. Yapmak istediğim son şey dikkatleri üzerime çekmek.

Çalışmaya çalışıyorum. E-postalara yanıt veriyorum. Teknisyenlerden birinin bana gönderdiği bir raporu okumaya çalışıyorum ama ilk satırı tekrar tekrar okuyorum. Sanki birisi kelimeleri teflonla kaplamış ve ben anlamlarını özümseyemedim üzerlerinden kayıyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama arkamdaki oda sessizleşti. Hala burada biri var mı diye araştırmak için ayağa kalkmak istiyorum. Bunu yapamadan gözüm banyodan çıkan birine takılıyor. Kim olduğunu göremeden kafamı dizüstü bilgisayara çeviriyorum ama zaten biliyorum. Onu hissedebiliyorum. O burada. Ve bu bana aynı nefeste huzur ve savaş getiriyor.

Bu kadının nesi var?

Tamam, birlikte harika bir gece geçirdik. Birlikte harika bir gece. Fiziksel olanın ötesinde, hissetmeye alışık olmadığım bir bağ vardı. Ama milyar dolarlık bir şirket kurdum. Yarının meyve bahçesini yetiştirmek için bugünün elmasını tatmanın cazibesinden vazgeçebilmeye alışkınım. Peki ona direnmek neden bu kadar zor?

Evet, çok güzel. Ama burası New York. Güzel kadınlar her yerde.

Ve zeki biri. Gerçekten zeki. Bunu kendisi söylese bile. Bu kesinlikle tahrik edici.

Sonra dar belinin aksine çok lezzetli bir şekilde yuvarlak olan kıcı var, ellerimin tatlı genişliğini yayması için yalvarıyor, onu isteğime göre hareket ettiriyor.

Beni içine çeken uzun bacakları, sadece nirvanaya götürdüğünü bildiğim bir yol gibi.

Ve bana şakanın içinde olduğunu söyleyen ama ben ona tüm sırlarımı anlatana kadar bana söylemeyecek olan o gülümseme.

Benden bu kadar.

Daha fazla direnemeyerek arkamı dönüyorum, yüzümde nasıl bir ifade gördüğünü umursamadan. Sadece ve sadece onu aradığımı bilecek.

Banyoda bir şeyin yere düştüğünü ve birinin bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

Sonra ortaya çıkıyor. Elini önlüğüne siler, cebine sıkıştırdığı toz bezini çıkarır ve oturma alanına yönelir.

Göz göze geliyoruz ve bana sanki tanıdığı en iyi erkekmişim gibi sırtıyor. Göğsüme bir tokat gibi çarpan ve sonra vücudumun her atomuna yerleşen binlerce küçük parçaya bölünen bir gülümseme bu.

Sikeyim.

O da ben de bir şey söylemiyoruz.

Meslektaş muhtemelen yatak odasındadır.

Tek yapabildiğim barı yeniden kurarken onu izlemek, dün gecedan kalma viski bardağını toplamak - onun dairesinde olmanın ve ona istediğim şeyi yapamamanın, onunla, birlikte yapamamanın hayal kırıklığını gidermek için kullandığım içki.

Bardaki işi bittiğinde, diğer yüzeyleri silmeye ve tozdan arındırmaya başlar. Bardan başlıyor ve odanın içinde yukarıdan aşağıya doğru bölümler halinde ilerliyor.

Eğilip gerinirken eteğinin hareketleri beni büyülüyor. Bir noktada bacaklarını oldukça düz tutuyor ve yerden bir şey alıyor; eteği o kadar yukarı kalkıyor ki neredeyse külotunu görebiliyorum. Benimle kasıtlı olarak dalga mı geçiyor?

Sandalyemde kayıyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum. Beni tamamen görmezden geliyor. Bana bir kez bile bakmıyor. Oda boyunca saat yönünün tersine ilerliyor, ilerledikçe toz alıyor, dergileri ve lambaları kaldırıyor, lambaderlerin altını, sandalyelerin ve sehparların ayaklarını yakalamak için eğiliyor. Titiz ve istikrarlı bir şekilde çalışıyor, zarif ve seksi ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bana daha da yaklaşıyor ama ben hareket etmiyorum. Onu izlediğimi biliyor olmalı. Gözlerimi üzerinde hissediyor olmalı.

Sandalyemin yanına çömeliyor ve altına eğiliyor, kıcı tam yanımda mükemmel bir şekilde sergileniyor. Eğer uzansaydım, yakalayabilirdim-

Ben daha bir şey düşünmeden yaklaşıyor ve eliyle kalçamı okşuyor.

"Özür dilerim efendim. Bir noktayı kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum."

İnlememek ve kıcını kucağıma çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ama hala yalnız olup olmadığımı bilmiyorum. Görülme riskini göze almaz herhalde?

Masama ulaşmak için bana doğru eğiliyor, ağır göğüsleri ağzıma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Efa..." Gümbürdüyorum.

"Sadece biraz daha yaklaşmam gerekiyor" -kalçalarımın arasına girip arkama uzanıyor- "daha yakın." Eteği gittikçe yükseliyor ve başımı biraz eğdiğimde siyah dantelleri görebiliyorum.

Dönüyor, hâlâ kalçalarımın arasında ve masanın üzerine eğiliyor.

Kendimi kontrol edemiyorum.

Elimi uyluğunun iç kısmına doğru kaydırıyorum ve o da masamı düzenlemeye devam ediyor. Bakalım ne kadar süre ona dokunmuyormuşum gibi davranabilecek.

"Yalnız mıyız?" Tırmalıyorum.

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Ona güveniyorum. İkimizi de birilerinin bizi bu şekilde keşfedebileceği bir duruma sokmayacağına güveniyorum. Belki de bu güveni hak etmemiştir. Onu yeterince tanımıyorum ama içimden bir ses anladığını söylüyor. Kelimenin hiçbir anlamıyla bizi ifşa etmeyecek.

Parmak uçlarım onun yumuşak teninden iç çamaşırının narin dantellerine kayıyor. Telefon ahizesini kaldırmadan ve toz bezini üzerine silmeden önce sadece bir saniye duraksıyor.

Parmaklarımı kıvrımlarının üzerinde kaydırıyorum, onu sıcak, ıslak ve aletim için mükemmel bir şekilde hazır buluyorum.

"Bunu çok istiyorsun," diyorum.

"Haklısınız efendim," diyor şarkılı bir sesle. "Sizin için her şeyin tozsuz olmasını çok istiyorum."

Nefeslerim ağır ve muhtaç. Kalçalarını sallayarak parmaklarımı daha derine itiyor. Kolumu kalçasına doladım ve klitorisini buldum.

"Sanırım istediğin benim aletim." İnliyor.

"Bence doyamıyorsun. Bence sikilmek için her şeyi yapabilecek kadar çaresizsin."

"Senin tarafından," diye ağzından kaçırıyor, kalçalarını çevirerek. "Ne?" Tersledim.

"Senin tarafından becerilmek için yanıp tutuşuyorum. Sadece senin tarafından."

Sandalyemi itip ayağa kalkıyorum. Eğer istediği buysa, alacağı da budur. Bu kadına direnmeye çalıştım. Doğru olanı yapmaya çalıştım. Onu Fort'un maaş bordrosuna koymayacağımı çok iyi biliyor ama yine de buradayız, parmaklarım onun içinde.

Masadan cüzdanımı aldım ve beceriksizce bir prezervatif bulmaya çalıştım. Onunla ziyafet çekecek zamanım yok. İkimizin de rahatlamaya ihtiyacı var.

Sikişmem lazım.

Onun sikilmesi lazım.

İkimiz de gelmeliyiz yoksa... ne olacağını sadece Tanrı bilir.

Külotunu çekip indiriyorum ve elbisesinin eteğini beline dolanacak şekilde yukarı itiyorum. Hâlâ kontrolün bende olduğunu kanıtlamak için prezervatifle kaplı sikimin tepesini sıırılsıklam kıvrımlarından aşağı doğru bastırıyorum, içine girmeden önce bir kez, sonra iki kez.

"Tanrım," diye sesleniyor.

"Sessiz ol," diye homurdandım.

Çanlar kulaklarımda çınlıyor. Çenemi sıkıyorum ve kalçalarını kavıyorum. Çözölmek üzereymişim gibi hissediyorum. Sanki o bir kedi yavrusu, ben bir iplik yumağıym ve o beni dişlerinin arasına almış.

Özdenetimimi elimden aldı, kendime verdiğim güç ya da servet konumumu kimseden ya da hiçbir şeyden faydalanmak için kullanmayacağıma dair sözümünden dönmemi sağladı. Bunu istediğine dair bana güvence vermiş olsa da -onu becermemi istiyor, Ben Fort olduğum için ya da hayalindeki işe girmesine yardımcı olacağını düşündüğü için değil- bu yeterince iyi değil. Hollywood'da büyürken, erkeklerin güçlerini kullandıklarını ve kötüye kullandıklarını gördüm. Bunu asla yapmayacağıma yemin ettim.

Sonra Efa geldi.

O kadar mükemmel, o kadar sıkı hissediyor ki. Sesleri etrafımda yankılanıyor, kulaklarımdaki çınlamayı delip geçiyor. Bir elini geriye uzatıp elini benimkinin üzerine bastırıyor, sanki daha fazlasını, daha derin bir şeyi, bir bağlantıyı hissediyormuş gibi.

Elimi onunkine doğru kıvrıyorum ve tekrar tekrar içine sokuyorum. İnliyor, elimi, sikimi ve göğsümü içten dışa doğru kavlıyor.

Siktir... bu kız.

"Artık alay etmek yok," diyorum. "İstediğin buydu. Neredeyse yalvardığın şey buydu."

Nefes nefese, sınıra o kadar yakın ki saniyeler içinde çözüleceğini biliyorum.

Ve Tanrı'ya şükür, çünkü daha fazla dayanamıyorum. Kendi orgazmımı yaşayabilmek için onun derinliklerine bastırıp, orgazmını ondan koparmam gerekiyor.

Altımda titriyor, bacakları sallanmaya başlıyor. "Aman Tanrım," diye haykırıyor. "Tanrım," diye tekrar haykırıyor, sesinde panik var. Sanki ellerimde sıvıya dönüşüyor, yukarı, yukarı, yukarı itiyorum ve onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum, orgazmım bir heyelan gibi üzerime çöküyor.

Kahretsin.

Masanın üzerine eğilmiş, nefeslerimiz eşitlenene kadar soluk soluğa kalıyoruz.

Kayıyorum, içinden çıkarken onun sıkı sıcaklığını şimdiden arzuluyorum. Ayağa kalkıyor ve eteğini düzeltiyor. Dönüyor, yüzü kızarmış, bacakları hala benim ve

onun karışımıyla nemli. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Elimde prezervatif, bakmaya devam ediyorum. Kırpiklerinin altından bana bakıyor, sanki itaatkâr hizmetçi r o l ü n e geri dönmüş gibi.

Çenem sıkıştı. "Bana amını göster," diye homurdanıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla kısılır, ama iç çamaşırını ortaya çıkarmak için eteğini kalçalarına kadar toplar.

Takdirle başımı sallıyorum. Şimdiden onu tekrar istiyorum. Bir kere yetmedi. Külotuna bakıyorum. "Bir bakayım."

Islaklığının danteli nasıl kararttığını gördüğümde inliyorum ve sonra kumaşı amından çekip çıkarıyor, böylece zaten arzuladığım çıplak teni tekrar görebiliyorum. Kalp atışlarım göğsümde takırdıyor. Eğer ona tekrar sahip olamazsam, çalışırken bütün gün beni hissedecek.

Prezervatifi kaldırıyorum ve benim dantelin üzerine damlıyor; az önce aramızda olanların parlak beyaz kanıtı.

Nefesi kesiliyor ve bana bakıyor, sonra dudağını ısıyor. Çenemi zaferle hafifçe kaldırıyorum ve gözlerini kırıştırıyor, uzun ve yavaş, sanki arzudan başı dönmüş gibi.

Prezervatifi çöpe atıyorum ve o da külotunu bir çırpıda çıkarıyor. Günün geri kalanında attığı her adımda amında dölleri hissedecek. Bu düşünce göğsümü dövmek, kapıyı kilitlemek ve onu tekrar tekrar becermekten başka bir şey yapmamak istememe neden oluyor.

Pantolonumun fermuarını çekip kemerimi bağlıyorum.

Başını hafifçe eğiyor ve eteğini düzeltiyor. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı... efendim?"

Tek yapabildiğim ona hırlamak ve tam dizlerinin üzerine çökmesini önerecekken, süit kapısının kilidinin vızıltısı dikkatimizi çekiyor ve ikimiz de kafamızı çeviriyoruz. Kendimi eli şeker kavanozunda yakalanmış yaramaz bir okul çocuğu gibi hissediyorum ama hiçbirini geri alamam.

Toz bezini yere düşürdüğü yerden alıyor ve kanepeye doğru koşuyor. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Kulaklarımdaki kan çarpıyor, ekrana bakarken orgazmım hala uzaklarda fısıldıyor.

Burası benim otelim ve kimsenin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil ama Efa'nın başını belaya sokmak istemiyorum. Sanırım misafirler için eğilmek hoş karşılanmıyor.

Yaşlı kadın kapıdan girer ve Efa'ya doğru yönelir. Şüphelenecek mi? Birinin bu şekilde sevişip de sonrasında bir yerlerde iz bırakmayacağını düşünemiyorum; boynunda bir sıyrık, buruşuk bir üniforma, şehvet kokusu.

Ama sadece ikisinin odanın içinde hareket ettiklerini duyuyorum. Birkaç dakika sonra ortadan kayboluyorlar ve ben tekrar nefes alabiliyorum.

TEN

Efa

Ne zaman Avenue Süit'ten koridora çıkıp arabamı almaya gitsem, Park Süit'e bakmaktan kendimi alamıyorum. Son iki gündür olduğu gibi odanın servise alınmasını talep eden ılık hala yanmıyor.

Orada değil mi?

Beni görmekten ka  ınmaya mı   alıŐ yor?

Acınası olduğunu biliyorum ama hayal kırıklığına uğradım. D  n, elleri üzerimdeydi, ağzı kulağımdaydı,   yle pis Ő eyler fısıldıyordu ki, kalçaları beni yere yapıŐ tırmıŐ tı - i    amaŐ ırına boŐ almıŐ tı.

O... O...

Adamla iki ayrı olayda yattığımı ve hakkında neredeyse hiçbir Ő ey bilmediğimi biliyorum, ama i imde daha fazlasını isteyen bir Ő ey var. Daha önce tek gecelik bir iliŐ ki yaŐ amıŐ  olsaydım, belki karŐ ılaŐ tırabilirdim. Bunun ne olduğunu bilirdim.

Özlem duymanız normal, sizi az önce boşaltan adamı tanımak istemeniz normal.

Elimi üniforma elbisemin cebine sokuyorum ve Bennett'e bırakmayı düşündüğüm özgeçmişimin basılı kopyasını parmaklıyorum. Sıfır deneyime sahip yeni bir mezun olarak, sunabileceğim fazla bir şey olmadığını biliyorum. Ama Fort A.Ş.'de bir iş uzun zamandır kurduğum bir hayali gerçekleştirecekti. Elbette şansımı denemeliyim.

Dün gece daireye uğramasını beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Belki de tek istediği masasının üzerinde hızlı bir sevişmeydi ama olanlardan sonra Gretel'e istifamı verip kapıyı kilitlememe bir dakika kalmıştı. Haftanın geri kalanını, yılın geri kalanını Bennett'le çıplak geçirmek istiyordum.

Belki o aynı şeyi hissetmiyordu. Nasıl hissetmez ki? Belki yaşlı erkeklerle seks her zaman elektrikli ama ben hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Çok uyumluyduk. Ben bir şey söylemeden neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ne kadar sert ısıracağını, ne kadar zorlayacağını, ne zaman kızdıracağını ve ne zaman içime boşalacağını biliyordu.

Belki de Amerikalı erkeklerdir. İnsanlar bana artık tipimin ne olduğunu sorduklarında, beni Bennett Fordham gibi beceren zengin, yaşlı Amerikalılar diyeceğim. Ya da Ben Fort, o gün kafamda kim olduğuna bağlı.

"Şu ışık açık mı?" Marcella Avenue Süit'in içinden sesleniyor.

"Bir bakayım," diye cevap veriyorum ve yedek bir tuvalet kağıdı çıkarıyorum.

Tabii ki kontrol etmeme gerek yok. Açık olmadığını biliyorum. Ve geç oldu.

"Henüz değil," diyorum banyoya geri dönerken ve neredeyse bitmek üzere olan tuvalet kağıdı rulosunu tutucudan çıkarıp elimdekiyle değiştirirken.

"Sanırım bir toplantısı falan var," diyor. "Ya da başka bir şey."

Bağırsaklarımda bir kemirme hissi var ve bunun Bennett'in olma ihtimali olduğu için mi kötü hissettiğime karar veremiyorum.

Beni görmezden geldiği için mi yoksa bugün onu görmediğim için mi?

"Bu şeyin nesi var bilmiyorum," diyor Marcella, hangi odaların dolu, hangilerinin çıkış yapmış olduğunu gösteren tableti sallayarak. Onu bir tekno kar küresine dönüştürmenin işe yaramayacağından yüzde doksan eminim, ama asla bilemezsiniz. Teknoloji vefasızdır.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Odaları her güncellemeye çalıştığımda çöküyor."

Telefonu çalıyor ve ben tableti alıp kapatırken o cevap veriyor. Bu bir klişe ama bazen donanımın daha iyi bir ruh haliyle geri dönebilmesi için bir molaya ihtiyacı vardır.

Marcella dinliyor. "Tamamen çöktü, evet. Vay canına. Oh tamam. Evet, evet." Bana bakıyor. "Evet, tabii ki, ona söylerim." Sonra aramayı sonlandırıyor. "Sistemler çökmüş," diyor. "Sadece oda güncellemeleri değil. Rezervasyon sistemi tamamen çökmüş."

"Bu çok garip," diyorum. Sanırım rezervasyon ve oda güncelleme sistemleri arasında bir arayüz olması mantıklı. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, sadece içimde bir kuşku var.

-Ama telefonumu çıkarıp otelin web sitesini açtım.

Düştü.

Bu hiç mantıklı değil. Bilgilendirici bir web sitesinin rezervasyon sistemi ve oda güncelleme sistemi ile bağlantılı olması mümkün değildir.

"Evet, resepsiyon kimin giriş çıkış yapması gerektiğini ve satılacak kaç oda olduğunu bilmiyor. Resepsiyonda fazladan yardımcıya ihtiyaçları var. Görünüşe göre, en kısa sürede oraya gitmeniz gerekiyor."

"Oh," diyorum Park Süit'in kapısına bakarak. Bugün Bennett'i gerçekten görmeyeceğim. "Bütün bunları tek başına yapabilecek misin?"

"Elbette," diyor.

"Burada seninle işimi bitireyim mi?" diye sordum. Özgeçmişimi bir zarfın içine koymalıydım. O zaman kapısının altından atabilirdim.

Ama belki de kader benim dostumdur. Ona özgeçmişimi verme şansım olmayacak. Ve belki de bu şekilde yüzümü kurtaracağım. Muhtemelen benim bir sayfalık cılız özgeçmişime bakıp gülecekti. Binlerce özgeçmiş aldığına şüphe yok, hepsi de benimkinden daha etkileyici.

"Şimdi git yoksa başım belaya girecek. Ama teşekkürler," diyor Marcella. "Harikaydın."

Gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Tüm yardımların için teşekkürler. Sen en iyisisin, Marcella."

Dönüp servis kapısından çıkıyorum ve Park Süit'e son bir kez bakıyorum.

Resepsiyona gittiğimde bana plastik ambalajlı bir üniforma veriliyor ve üstümü değiştirmem için bodruma yönlendiriliyorum. Paketi yırtıp açarken Bennett'in resepsiyona gelmeye ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen yoktur. Gerçi insanların giriş çıkışlarını kontrol etmek dışında resepsiyonun ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

Soyunma odasında iki kadın daha var ve onlar da benimle aynı üniformayı giymiş gibi görünüyorlar. Oteldeki farklı üniformalara dikkat etmemiştim. Kat hizmetleri, tam kalbinde olmamıza rağmen diğer personelden biraz uzakta gibi hissettiriyor.

"Burada olduğuma inanamıyorum," diyor yüksek at kuyruklu kız. "Telefonuma hiç cevap vermemeliydim."

"Neden bir bahane uydurmadın?" diyor kısa kahverengi saçlı kadın. "Onlara eyalet dışında olduğumu falan söyledim."

"Evet, doğru düzgün düşünemiyordum," diye itiraf ediyor High Pony. "Bu işi kabul etmemin tek nedeni Jessie'nin hiç izin gününde çağrılmamış olmasıydı."

"Rezervasyon sisteminin çöktüğünü hiç duymadım," diyor Short Hair. "Bu büyüklükte bir otelde olmaz. Mandarin'de hiç böyle bir şey oldu mu?"

Başını sallıyor. "Çabuk toparlasalar iyi olur, çünkü dışarıda boktan bir gösteri olacak."

Doğru söylüyor. Rezervasyon sisteminiz yoksa insanları nasıl içeri aldığınızı bile bilmiyorum. Yüksek Midilli, ben bluzumu sokarken bana doğru bakıyor.

"Sen de mi resepsiyonda çalışıyorsun?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Temizlik işlerinden geliyorum, yani bu bir vaftiz töreni olacak. Çok sık oluyor mu? Rezervasyon sistemi çöküyor mu?"

Kısa saçlı kadın gülüyor ve High Pony şöyle diyor: "Öyle olsaydı burada çalışıyor olmazdım. Bizim hatamız olmadığı halde bu yüzden başımıza bir sürü şey gelecek. Bir otel işletip de iyi bir rezervasyon sistemine sahip olmamak mümkün değil."

Kısa Saç, "Belki de iyi bir otelde çalışmıyoruzdur?" diye tersler. Kapıya yönelmeden önce küçük bir sırtış paylaşır.

Keşke resepsiyonda bir çift el olmanın ötesinde yardım edebilseydim. Keşke Gretel, teknoloji dünyasının en başarılı adamlarından birinin Park Süit'e yerleştiğini bilseydi. Bahse girerim Fort A.Ş. sistemi bir nanosaniye içinde geri getirebilirdi.

ELEVEN

Bennett

Leo'nun dairesi, duvarlarda yarı çıplak kadın resimleri olmaması dışında, ergen bir çocuğun kafasında hayal edeceği bir daireye benziyor. Evet, var ama pahalı çerçeveler içinde siyah-beyaz fotoğraflar, yıpranmış posterler değil. Bir duvarda şimdiye kadar gördüğüm en büyük TV ekranı var ve hemen yanında daha küçük bir ekran var - muhtemelen aynı anda hem oyun oynayıp hem de TV izleyebilmek için? Odanın diğer ucundaki bar, Efa ile tanıştığım oteldekinden sadece biraz daha küçük.

Sabahtan beri telefonla konuşuyordum ve günün ilerleyen saatlerine kadar oda temizliği talep edemedim. Sonunda geldiğinde Efa yaşlı kadının yanında değildi. Hayal kırıklığına uğradığım için çok şaşırmıştım. Hatta ona mesaj atıp nerede olduğunu sormak için telefonumu elime aldım ama numarasının bende olmadığını fark ettim.

Nereye gitti?

"Bira?" Leo devasa barın arkasına geçerek soruyor.

"Buradaki ilk kişi ben miyim?" Siyah kadife koltuğa oturuyorum ve şu anda hangi artık maddelerle temas ettiğimi yarım yamalak düşünüyorum. Bahse girerim bu kanepe kimsenin görmemesi gereken şeyler görmüştür. Leo'nun bir oyuncu olduğunu söylemek, Şeytan'ın annenizi eve getirmek isteyeceğiniz türden bir adam olmadığını söylemek gibi bir şey.

"Elbette buradaki ilk kişi sizsiniz. Bu bizim işimiz. Sürünün geri kalanı gelmeden önce birkaç dakikamız var."

Başımı sallıyorum. O haklı. Genellikle erkenden ikimiz birlikte oluruz.

Ve bugün bu tamamen tesadüfi değil.

"Aşk hayatın nasıl gidiyor?" Teklif ettiği birayı alıp etrafa göz gezdirerek soruyorum.

Kıkırdıyor. "Kesinlikle harika, teşekkürler."

"Hiç biriyle birden fazla yattığın oldu mu?" diye soruyorum. "Elbette," diyor. "Genelde düzenli olarak - Salı-

Biriyle akşam şeyi. Bir başkasıyla bazen Cuma günü. Ve sonra dönüp duruyorlar. Bilirsiniz işte."

Bilmiyorum. Ama bir şey söylemiyorum.

"Geçen gece bir kızı aldım ve dün gece gelmesi için çağırdım. Genelde böyle şeyler yapmam. Ama kız çok seksi."

Leo'nun kadınlar hakkında konuşmasını yarıda kesiyorum. Soruyu bu yüzden sormadım.

"Sizin için ne kadar genç çok genç?" Ben soruyorum.

Gülüyor. "Neden kendini benimle kıyaslayarak kendini daha iyi hissetmeye çalışıyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?" Alınmış gibi görünmüyor. Leo'nun olayı da bu zaten, kim olduğunu biliyor ve bununla bir sorunu yok.

"Eğer yaptığım buysa, ben bir pisliğim. Ama öyle olduğumu sanmıyorum. Sanırım sadece deniyorum..." Efa'yı arzulamanın yanlış olmasının pek çok nedeni var. Yaş meselesi en büyüğü.

Ben cümlemi bitiremeden Worth ortaya çıktı. Leo çoğu zaman kapısını açık bırakır. Umarım prezervatif konusunda ev güvenliği konusunda olduğundan daha dikkatlidir.

"Neler oluyor?"

Leo, "Bennett daha genç bir kadınla yatıyor ve bu konuda kendini daha iyi hissetmek istiyor," diyor.

Worth kaşlarını kaldırır. "Ne kadar genç?"

"Ne kadar genç çok gençtir?" Leo sorar. "Asıl soru bu. Sen ne düşünüyorsun, Worth?"

"Reşit olmayanlardan bahsetmiyoruz, değil mi?" Worth soruyor.

Ağız dolusu birayla boğuldum. "Hayır!" Yarı bağıriyorum, yarı nefes alıyorum.

Worth başını sallıyor ve şarap dolabından bir şişe şarap almak için eğiliyor - Leo'nun şarap koleksiyonunun bir kısmı, geri kalanı başka bir yerde saklanıyor. "Bu iyi bir şey. Çünkü bu..." Titriyor. "Karaktere aykırı ve iğrenç."

"Katılıyorum," diyorum. "Ama çok erken yirmili yaşlar?" "Güzel," diyor Leo.

"Bu konuda hıyarlık etme," diyorum, ses tonum eşit. Çünkü aslında ciddiym. Onların fikirlerini istiyorum ve hepimizin bu şakacı, esprili ilişkimiz var ama işler ciddiye bindiğinde de birbirimizin yanındayız. Ve ben bunu tartışmak istiyorum.

Leo şaka yapmaktan vazgeçmiş gibi iç geçiriyor. "Otuz dört yaşındasın. Yirmili yaşların başı önemli değil. Sadece on yıl."

Worth boş bir kadeh, bir tirbuşon ve bir şişe şarapla kanepede bize katılıyor - Arjantin malbec'i. En sevdiğim şaraplardan biridir ve Noel'de hepsine göndermişim.

"Tam olarak on iki küsur."

Leo, "Çünkü onun geçmişini araştırdınız," diyor.

Tabii ki geçmişini araştırdım. Benim işim bu. Ben buyum. "Ama yirmili yaşlarının başında... hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışıyorsun." Efa'nın bir şeyleri çözüyor olmasından bana ne? Onunla çıkmayı düşünmüyorum ki. Onu yemeğe davet etmeyeceğim. Onunla evlenmeyeceğim. Sadece belki, muhtemelen, onu tekrar çıplak görmek istiyorum. Peki neden bunu tartışmaya bu kadar niyetliyim?

"Bir şeyleri çözmenin yaşı var mı?" Worth soruyor ve bu beni şaşırtıyor. Worth tanıdığım en birlikte yaşayan insanlardan biri. Belki de bu Worth'tan çok benim tanıdığım insanlar hakkında bir şey söylüyor. "Bizler insanız. Çıta her zaman yükselir. On yıl bir okyanus da olabilir, bir su birikintisi de." Omuz silkiyor, koltukta öne doğru kayıyor ve şarabı açmaya koyuluyor.

"Su birikintisi mi?" Ben soruyorum.

"Evet, bu sizin kim olduğunuza ve yaşam deneyiminize bağlı. Yirmi bir yaşında, Alabama'nın kırsal kesiminde ailesiyle birlikte yaşayan ve evde eğitim gören bir kadınla çıktıysanız, sizinle daha fazla ortak noktası olan bir kadınla çıkmanız farklı olacaktır. Nispeten genç yaşta bile olsa, bir şeyler yaşamış biriyle."

"Doğru," diyorum.

"Onunla çıkıyor musun?" Worth soruyor. Başımı sallıyorum.

"İlginç," diyor Leo.

"Neden ilginç?" Ben soruyorum.

"Seni uzun zamandır tanıyorum. Gerçekten çıktığın bir kadın hakkında hiç konuşmadın. Ve işte buradayız, çıkmak istediğin bir kadın hakkında konuşuyoruz."

"Onunla çıkmak istediğimi söylemedim." Hem Leo hem de Worth kıkırdar.

"Ne? Onunla yattım. Ve... Bilmiyorum. Yapmamam gerekip gerekmediğini bilmek istedim çünkü bilirsin, onun yaşı ve..."

"Ve... ne?"

"Ve bir iş istiyor."

Leo bira şişesini masaya bırakıyor. "Nerede bir iş?"

"Fort Inc.'de mi?"

Worth içkisini Leo'nunkinin yanına koyuyor, sanki birazdan olacaklar için ikisinin de ellerinin serbest olması gerekiyormuş gibi.

"Fort'ta çalıştığını biliyor mu?" Leo soruyor.

Nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Bu tam bir solucan kutusu. Açmalı mıydım emin değilim.

"Siktir," diyor Worth.

Leo ve ben dönüp Worth'a bakıyoruz, o da bana bakıyor.

"Senin Ben Fort olduğunu biliyor," der.

Leo az önce bir ceset görmüş gibi soluk soluğa kalır.

"Ona söylemedim," diyorum. "O anladı."

Leo'nun kaşları saç çizgisine kadar iniyor ve gözbebekleri kafatasından fırlayacakmış gibi görünüyor.

"Anladı mı? Dünya medyası bile çözmemişken yirmi bir yaşındaki biri nasıl çözmüş?"

Güzel bir soru.

"Onu ne zaman becerdiğimi bilmiyordu. İlk seferinde."

"Sonra o anladı ve sen onu tekrar mı becerdin?" Leo soruyor. "Onu tutuklatıp Atlantik Okyanusu'nun ortasına sürgün etmediğine şaşırdım. Ne yani, biliyor ve önemli bir şey değil mi? Ona bir gizlilik sözleşmesi mi imzalattın?"

Boş bir kahkaha attım. "Aslında hayır."

"Ne?" Worth, sanki biri kışına çomak sokmuş gibi ayağa kalkarak soruyor.

"Yapmak istediği şey buysa, Gizlilik Sözleşmesinin konuşmasını engellemeyeceğini belirtti."

"Tüm çalışanlarınızın konuşmasını engelledi." "Belki," diye cevap veriyorum.

"Belki mi?" Leo sorar.

"Bence kısmen yasal zorunluluktan dolayı sessiz kalıyorlar ama Efa ile konuştuğumda, gizlilik sözleşmesinin aslında pek bir işe yaramadığını görmemi sağladı. Bence çalışanlarım sadakatlerinden dolayı konuşmuyorlar. İçlerinden herhangi biri insanlara kim olduğumu söyleyerek çok para kazanabilirdi."

"Ve... Efa bunu görmeni sağladı mı?" Leo soruyor.

Sırıtıyorum. "Evet, sanırım öyle... Gizlilik Sözleşmesini imzalamasını istediğim için benimle alay ettiğinde."

"Bu kızdan hoşlandım," diyor Leo. "Seninle nasıl başa çıkacağını biliyor gibi görünüyor."

Onun çekiciliği bu muydu? Bu yüzden mi daha önce hiçbir kadın hakkında konuşmadığım halde burada oturmuş en iyi arkadaşlarımla onun hakkında sohbet ediyordum? Bana gizliliğin ne kadar dayanıksız olduğunu gösterdiği için mi? Beni hipnotize eden bir kıcı olduğu için mi? Ya da kim olduğumu anladığı için mi? "Sanırım," diye cevap verdim. "Onu o kadar iyi tanımıyorum."

Ama bir şey sakladığı için değil. "Seni çok iyi tanıyor gibi görünüyor."

Belki de budur. Belki de kim olduğumu anlaması, başka ne gördüğünü merak etmeme neden oluyordur. Bende. Başkalarında. Dünyada.

"Gizlilik Anlaşması'nın peşine düşmeye değer mi bilmiyorum," diyorum. "Takip etmenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ülkede uzun süre kalacağını sanmıyorum ve zaten Fort için çalışmıyorsa, bir rakiple ya da müşteriyle çalışıyor olacaktır. Bu da beraberinde bir yığın sorun getirir."

Worth, "Evet, sadece vazgeç," diyor. Bu hiç Worth'a yakışmayan bir söz, benimle alay ettiğini anlayabiliyorum. "Tam sana göre. Bir dönek."

"Sadece söylüyorum. Karmaşık bir durum." Worth, "Hayat karmaşık," diye yanıtlar. "Benimki değil," diyor Leo.

Worth, "Eğer öyle değilse, öyle olacak," diyor.

"Bu kızla evlenmek istediğimi söylemiyorum," diyorum. Worth kaşlarını çatı. "Kadın."

Başımı sallıyorum. Worth haklıydı. "Peki yaş farkı konusunda endişelenmiyorsak, güç farkı ne olacak? Fort'ta bir iş istiyor. Benden iş istediği için biriyle yatmak istemiyorum."

Leo, "Burada size yardım edecek kişinin ben olduğumdan emin değilim," diyor. "İlişkilerimin hiçbirini bu kadar yakından analiz etmedim."

Worth'un gözleri benimkilere kayıyor ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Leo'nun karmaşık bir hayatı oldu ama bugünlerde sadeliği seçiyor.

Worth, "Bence içgüdülerinize güvenmelisiniz," diyor.

"Eğer onun yatak odasındaki becerilerinin

ona bir iş bulsaydın, onunla yatmazdın."

"Doğru," diyorum. Efa'nın tekrar seks yapmak istemesinin nedeninin ilk seferinde yaptığımız seks olduğuna eminim. Onu masamın üzerinde domalmış, üniformasını kışına kadar çekmiş halde düşününce bile tüylerim diken diken oluyor.

Bu adamların önünde ereksiyon olmaya başlamadan önce boğazımı temizliyorum, ki bu iğrenç bir şey.

Ama Efa'yla aramda olan şey sadece seks değil. Öyle olsaydı, bunu kendi başıma çözebileceğime eminim. Bu konuyu buraya getirmezdin. Efa beynimi karıştırdı. Neden hâlâ onu düşünüyorum? Neden yüzeyin altına inmeye bu kadar hevesliyim? Bugün onu göremeyince neden bu kadar hayal kırıklığına uğradım?

Worth, "Bence onu tanıdıkça içgüdüleriniz daha iyi anlayacaktır," diyor.

"Haklısın. Spor izleyecek miyiz, izlemeyecek miyiz?" Tam kapı tekrar açılıp Fisher ve Byron görüldüğünde soruyorum. Bu konuyu tartışmayı bıraktım. Kararımı verdim. Herkes yerleştğinde, dışarı çıkacağım. Git ve onu gör, gizlilik sözleşmesini al. Sadece bir kez daha, belki içgüdülerim bu kadını neden aklımdan çıkaramadığımı kesin olarak söyleyebilir.

TWELVE

Efa

Yeni giydiğim siyah kalem eteğimi düzeltiyorum ve bütün öğleden sonra takındığım sahte gülümsemeyi genişletiyorum. Resepsiyonu kat hizmetlerine tercih ettiğimi öğrendim. Birden fazla nedenden dolayı.

Önümdeki kadına bir oda anahtarı uzatarak, "Keyfinize bakın," diyorum. En azından odalar hâlâ kilitleniyor. Bu yerde çalışan tek şey neredeyse bu.

Resepsiyona alınmak çok can sıkıcı. İlk olarak, nihayet jet lag'imın üstesinden gelebildiğim anlamına geliyordu ve şimdi vardiyalarımı akşama aldılar, bu da Londra'da kokteyller varken işe başlayacağım anlamına geliyor. Bunun da ötesinde, ilgilendiğim her misafir sinirleniyor çünkü kimsenin rezervasyonunu bulamıyoruz. Herkesin nereye ait olduğunu bulmak için e-posta onaylarında arama yapmamız gerekiyor ve bu sonsuza kadar sürüyor. Görünüşe göre bir ekip tüm bunları kâğıt üzerinde bir araya getirmek için çok çalışıyor ve yarın hazır olması gerekiyor, ancak gerçekten de bu işe odaklanmaları gerekmiyor mu?

rezervasyon sistemi çalışıyor mu? Gretel'i pek tanımıyorum ama bir şeyler yapması gerekiyor.

İnsanlardan nefret ediyorum. Gece geç saatlerden nefret ediyorum. Özellikle Bennett'i iki gündür görmediğim için nefret ediyorum. Ben de onu g rmediğimden nefret ediyorum.

Kafamın içinde dönüp duruyorum ve onu sadece birkaç gündür görmediğim için neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı düşünüyorum. Seks yüzünden mi? Bu da bir parçası olmalı. Sanki adam vücudumu icat etti, bu yüzden gözleri kapalıyken bile vücudumda dolaşmayı biliyor. Muhtemelen ona özgeçmişimi verme fırsatı bulamamış olmamla ilgili bir şey. İkiisi de olabilir ama başka bir şey de var. Tam olarak çözemediğim bir şey.

"İyi akşamlar efendim, giriş mi yapıyorsunuz?" Masaya gelen yaşlı adama soruyorum.

"Hayır," diye tersledi. "Sadece bara nasıl gidegeğimi söyle." "Otelin barı mı?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Tabii ki otelin barında, seni aptal kız."

Tanıdık bir hırıltı duyduğumda kendimi sakinleştirmeye çalışarak nefes alıyorum. Başımı kaldırıyorum ve Bennett ile göz göze geldiğimde kalbim göğsümde daha da hızlanıyor.

Bennett.

Bennett.

Onun varlığında tüm bedenim hafifçe yumuşuyor. Artık karşımdaki kaba adamı ya da tırnaklarımı avucuma geçirerek gözlerimi aık tutmak zorunda kaldığım gerçeğini umursamıyorum.

Bennett, "Barın tabelası hemen şurada, efendim," diyor. "Neden sizi ben g t rm yorum?"

Bennett bana yaşlı adamların barlara gitmesine yardım eden biri gibi gelmiyor ama belki de yanılıyorumdur. Belki de parlak zırhlı bir şövalye gibi gelip beni kaba bir misafirden kurtarmıyor. Ama  yle hissettirdiği kesin.

Haklı olduğumu ummaktan kendimi alamıyorum.

Yine de onu sadece bir an görebildiğim için hayal kırıklığına uğradım. Ve resepsiyonda olduğum için,

muhtemelen yakalayacağım tek şey bu olacak.

Şu andan itibaren. O kontrol edene kadar.

Daha önce de gördüğüm otuzlu yaşlarında bir kadın masaya geliyor. "Oda anahtarımı kaybettim. Yeni bir tane alabilir miyim?"

"Elbette. Size bazı güvenlik soruları sormama izin verin." E-posta onayını getirebildiğimde, Bennett'in bardan çıkıp çıkmadığını görmek için gizlice lobiye doğru bakmaya çalışarak kalışıyla ilgili soruları gözden geçiriyorum. Belki de dışarı çıkmıştır.

Akşam yemeğine belki? Karısıyla mı? Ya da kız arkadaşıyla?

Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Milyarder olması ve gelmiş geçmiş en büyük beyinlerden birine sahip olması dışında. Bir de Ben Fort olduğu. Önemli bir şey değil.

Önümdeki kadına yeni bir oda anahtarı veriyorum ve o da gidiyor.

Bir sonraki kişi masama yaklaşırken, Bennett'i kontrol ederek bakışlarımı koridordan çekmeye çalışıyorum.

Sonunda gülümseyip başımı kaldırıyorum ve Bennett'e baktığımı fark ediyorum. Yüz ifadesinden ne yaptığımı çok iyi anlıyordu.

"Merhaba," diyorum, tamamen yakalandığım için gülmemeye çalışarak.

"Birini mi arıyorsunuz?" diye soruyor.

Ona gülümsüyorum ve bugün ilk kez yüzümdeki ifade tamamen gerçek. "Kesinlikle olmaz," diyorum. "Şimdi olmaz. Bu akşam size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

Nefes alıyor ve göğsü büyümüş gibi görünüyor. "Bir restoranda masa ayırtmak istiyorum."

Nedenini bilmediğim bir şekilde midem hafifçe bulanıyor. "Konsiyerj masasındaki meslektaşlarım size bu konuda yardımcı olabilir."

"Ama tavsiye edebileceğiniz belirli bir yer var mı?" diye soruyor, ona yardım edemeyeceğimi ima etmeme aldırmadan.

Gülümsemem biraz duraksıyor. Onu nasıl okuyacağımı bilmiyorum. Bana ne soruyor? "Efendim, New York'ta yeniyim. Şehirde yemek yeme konusunda pek tecrübem yok. Ama meslektaşlarım size yardımcı olmaktan mutluluk

duyacaktır."

Başını sallar. "Eminim. Londra'dayken en sevdiğin restoran hangisi?"

Hâlâ şaşkınım. Normal bir konuşmanın nasıl yürüdüğünü bilmeyecek kadar beceriksiz bir milyarder mi? "Ben titiz değilim. Kurallar..." Rules, ailemizin doğum günlerimizde bizi götürdüğü yerd. Gerçekten komik, çünkü bir çocuğu götürmek için çok garip bir restoran. Tüm garsonlar sanki bir düğün için kilisedeymiş gibi sabahlık giyiyor ve çok eski moda. Ama orada mutlu anılarım var - aslında ailemle ilgili tek anılarımdan bazıları, çok küçük olduğum zamanlara ait.

"Kurallar," diye
tekrarlıyor. "Evet,
bu bir-"

"Biliyorum," diyor.

Başımı eğiyorum. "Öyle mi? Londra'da çok zaman geçiriyor musun?" Bennett'in Londra'da olduğu fikri nedense midemi bulandırıyor. O çok... Amerikalı. Onu orada hayal edemiyorum.

"Elbette," diyor. "Ama bu seçim beni biraz şaşırttı. Orayı seviyorsun, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, havuzun iki tarafındaki restoranlar hakkında soru sormak için en iyi kişi ben değilim," diyorum. "Konsiyerjdeki Geoff New York'taki her restorani biliyor gibi görünüyor."

Bennett şehri tanımıyor mu? Fort Inc.'in ofisleri Manhattan'da olmasına rağmen mi? Hiç dışarıda yemek yemez mi? Eminim nerenin iyi olduğunu biliyordur.

Bakışlarımı tutuyor, gözlerimi kaçırmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Onun süitini temizlerken geçirdiğimiz özel zamanları özleyorum.

Oh, ve seks, ve onun iç çamaşıma boşalması.

"Artık buradasın," dedi.

Resepsiyonda mı? New York'ta mı? Bu adama ayak uyduramıyorum.

"Öyleyim," diyorum ve sanki bu doğru bir yanıt değilmiş gibi yüzünü buruşturuyor. Hayal kırıklığına uğradım. Konuşabilmemizi istiyorum

Açıkça. Özgürce. Ben üniformalı değilken ve o misafir değilken onunla yalnız kalmak istiyorum.

"Tribeca Grill'in güzel olduğunu duydum," diyorum, bir şey söylemezsem gitmek zorunda kalacağından endişeleniyorum ve sonra ne olacak? Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim.

"Tamam, güzel."

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" Daha sonra süitimize gelip soyunmaktan ve kirlenmekten mutluluk duyarım, diye şarkı söylüyorum içimden.

"Belki sonra," diyor gizemli bir şekilde.

Sonra iş arkadaşım Jason'ın bir misafire rezervasyon sistemi hakkında söylediklerini yakalıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor, sesi alçalarak.

"Sistemler çöktü. Rezervasyon sistemi, oda sistemi. Aklınıza ne gelirse."

"Hmm." Kaşları birbirine çarptı. "Oda sistemi ve rezervasyon sistemi. Ayrı olduklarını ama birbirleriyle konuştuklarını düşünürsünüz. Neden ikisi birden çöksün ki?" Yarı yarıya kendi kendine konuşuyor ama bu tam da benim kendime sorduğum soru.

"Ama daha da şaşırtıcı olan otelin web sitesinin boş olması," diyorum. "Bu bir tesadüf olamaz. Ve birkaç gündür de kapalı." Omuz silkiyorum. "Belki paranoyaklaştım ama sanki... sabotaj gibi geliyor. Ya da başka bir şey."

Gözleri öfkeyle parlıyor. Yüz ifadesini hiç bu kadar sert görmemiştim. "Çok yardımcı oldunuz," diyor ve dönüp gidiyor.

Bennett Fordham'ın, nam-ı diğer Ben Fort'un, bir web sitesinin başarısızlığına bu kadar sinirlenmesine inanamıyorum. Onun nesi var böyle? Vardiyamın sonunda belki oda servisi kılıfına girip gerçekte neler olduğunu öğrenmek için süitinin kapısını çalabilirim.

Ya da belki de Bennett'le birkaç kez seks yaptığımız gerçeğini kabullenmeliyim, hepsi bu.

THIRTEEN

Bennett

Bugün resepsiyonda Efa'yı görmek Worth ve Leo'nun haklı olduğunu doğrulamak için tek ihtiyacım olan şeydi. Onun hakkında daha çok şey bilmeliyim. Onunla neden vakit geçirmek istediğimi bilmiyorum. Ve daha fazla araştırma yapana kadar da yapmayacağım. Daha fazla araştırma yapana kadar.

Bu da neden gece yarısı koridorlarda dolaştığımı açıklıyor.

Telefonumu açıyorum ve otelin web sitesinin tekrar çalışıp çalışmadığını kontrol ediyorum.

Keşke otelin sistemlerinin ve sitesinin çöktüğünü daha önce bilseydim, bu konuda bir şeyler yapabilirdim. Fort Inc'de böyle bir şey asla olmazdı. Eğer önemliyse, Fort'ta bunu bilirim. Ama Fort Endüstri? Bir işletmeden çok bir yatırım portföyü gibi. Samantha, en güvendiğim çalışanlarımdan biri, bu şemsiye altındaki her şeyi denetler. Otel, birkaç başka işletme daha var.

Çevreye yardımcı olan veya topluluklar yaratan projelere yaptığım küçük yatırımları satın aldım.

Samantha'nın oteldeki sorunların farkında olduğundan eminim ama bana bunlardan bahsetmedi. Sorunları kendi çözmek istediği için ona saygı duyuyorum ama bu boktan gösterinin iki gün boyunca bana ulaşmadan devam etmesine izin verdiği için çok kızgınım. Sorunu bir nanosaniyede çözdüm. Bunu yaptığımı bilmemeli, aksi takdirde ikiye ikiye bir araya getirebilir ve otelle ona söylediğimden daha fazla temasım olduğunu anlayabilir. Belli ki orada kaldığımı bilmiyor.

Çok fazla gizlilik. Hepsi benim için en önemli şeyi, mahremiyetimi korumak için gerekli.

Kim olduğumu bilen birkaç kişiden birinin bana sorundan bahseden kişi olması ne kadar ironik.

Düzelتيyorum.

İronik miydi? Yoksa sistemleri sabote eden Efa olabilir mi? Çünkü olan şey kesinlikle sabotajdı. Bir hata ya da teknik bir arıza yoktu. Birisi kasıtlı olarak sistemleri çökertmişti. Herhangi bir fidye talebi olmadan.

Hazır buradayken, etrafı biraz daha araştırabilirim. Araştırmalarımı ilerletmenin bir parçası.

Benimle dalga geçmeye çalışıp çalışmadığını görmek için.

Asansörün köşesini döndüğünde yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ben bunu damarlarımda hissediyorum. Worth'un tavsiye ettiği gibi içgüdülerimi dinlersem, Efa'da uzaktan yakından şüpheli hiçbir şey yok. O tamamen güneş ışığı, doğruluk ve dürüstlük. İlişkimizde yalancı olan benim. Ama içgüdülerime değil verilere göre hareket etmek zorundayım ve tesadüfler üst üste yığılıyor.

"Hey," dedim.

"Seni görmek güzel," diyor ve başım bir karnaval gezintisinde baş aşağı savruluyormuşum gibi dönüyor. Onun beni görmek istemesini ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. "Seni süitinde görememek çok garipti."

Neredeyse beni özlediğini ağzından kaçıracaktı. Gülümsememi geri aldım. İkimiz de bir şeyler saklıyoruz.

Anahtarlarını çıkarıyor ve ben kenara çekilip kapıyı açmasına izin veriyorum. Kapıyı açtığında duraklıyor, dönüp parmaklarını bileğime doluyor ve bir yere gitmediğimden emin olmak istercesine beni içeri çekiyor.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

Siyah stilettolarını çıkarıyor ve keşke çıkarmasaydı diyorum. Kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Böyle düşünmemeliydim. Onun kim olduğunu ve neden şimdi, onca zaman sonra hayatıma girdiğini öğrenmeliyim.

"İçecek bir şey ister misin?" Mutfaka doğru yöneliyor. "Şüpheli kırmızı mı?" Ben soruyorum.

"Geleceğinizi bilseydim daha iyi bir şeyler alırdım. Kayınbiraderimin bir üzüm bağı var ve daha iyi stok yapmadığım için dehşete düşerdi."

"Başka bir kayınbirader mi?" diye sordum. "Bu anlamadığım bir şeyin şifresi mi? Yoksa İngiltere'de farklı bir anlama mı geliyor?"

Musluktan buzsuz iki bardak su doldururken gülüyor, sonra birini tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

"Kız kardeşim beş erkek kardeşi olan bir adamla evlenmek üzere. Ben de altısına da kayınbirader diyorum. Bu yanlış mı? Araştırıp duruyorum."

"Ve içlerinden birinin üzüm bağı mı var?" "Evet, Arjantin'de sanırım."

"Tamam," diyorum temkinli bir şekilde, bu bilgiyle ne yapacağımı bilmeden. Bir şey yapmak zorunda mıyım? Bu "onu tanımak" mı? Bunu bir kadınla yaptığımı hiç hatırlamıyorum. Sohbet. Hiçbir şey hakkında. Bir amaç ya da beklenti olmadan.

"Hani bana otel sistemlerinden bahsetmiştin ya?" diye sordum.

Yüzü aydınlanıyor - heyecanlı olduğu için değil, sadece nişanlı olduğu için. "Evet. Garip değil mi? Ve web sitesinin de hatalı olduğu gerçeği. Onlar olmalıydı

nanosaniye gibi bir sürede tekrar çalışır hale getirebilirim." Başını sallıyor.

"Bu bakış ne için?" diye sordum. Ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyorum ama bir öneride bulunarak onu etkilemek de istemiyorum.

"Sanırım ben de senin kadar paranoyaklaşıyorum. Muhtemelen bir şey yoktur. Zaten şimdi her şey yeniden başladı."

"Hayır, seni rahatsız eden bir şey vardı. Neymiş o?" Sadece belli belirsiz ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak soruyorum. Daha önce sabotajdan özellikle bahsetmişti ama neden?

"Oteldeki tüm sistemler yeniden kuruldu ve çalışmaya başladı. Tanrıya şükür."

"Paranoyaklaştığını söylemiştin. Neden?"

"Sadece böyle bir arıza... kasıtlı gibi geliyor. Yani, neden bir otel web sitesi? Bir ton karmaşık kod yok ki. Otel bir zincir bile değil. New York'a gelmeden önce web sitesine bir göz attım, gerçekten basit şeyler. Birileri bakım konusunda işini yapmadığı sürece bu site çökmeyecektir. Ancak bir bakım sorunu sitenin çökmesine neden olduysa, siteyi yeniden kurmak kolaydır."

Tamamen haklı.

"Peki neden bir otel rezervasyon ve oda yönetim sistemi? Birlikte çalışan ama tamamen ayrı iki sistem. Kasıtlı gibi geliyor. Kurumsal fide ya da başka bir şey olmalı."

"Ahhh. Fide yazılımı olduğunu düşünüyorsun."

"Elbette," diyor. "Öyle değil mi? İnternette kısa bir kontrol yaptım. Orada büyük bir sorun yok. Ve bu gece ayrılmadan önce tüm sistem yeniden çalışmaya başladı. Sanki birileri faturalarını ya da sigortalarını ödemiş ve birden her şey yeniden çalışmaya başlamış gibi."

Bunun arkasında o yok. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. İmkânı yok.

Üzerime bir rahatlama hissi çöküyor ve çenemin kilidinin açıldığını hissediyorum. Bunu o yapmadığı için gerçekten çok mutluyum.

"Ancak normalde fidye diye bir şey duyarsınız," diyorum. "Sizi fidye için tutan kişi para istemek zorundadır. Aksi takdirde ne anlamı kalır ki?"

"Doğru. Muhtemelen otelin sahipleriyle temasa geçilmiştir. Ve ödemeyi yaptılar."

"Ama değildi ve yapmadı."

Gözlerini kısıyor. "Otelin sahibi siz misiniz?" Omuz silkiyorum. "Şirketlerimden biri."

Bardağını alıyor ve koltuğa doğru ilerliyor. "Vay canına."

"Sana karşı tamamen dürüst olmak istedim." Onu takip ediyorum ve mümkün olduğunca uzağa oturuyorum. Çok yakın olursam ona dokunmayacağım konusunda kendime güvenmiyorum.

"Olmadığı biri gibi davranan adam söylüyor bunu."

"Rol yapmıyorum," diyorum. "Ben her zaman aynı adamım. Sadece belirli senaryolarda adım değişiyor."

"Ama neden?" diye soruyor. Sebebini bildikleri halde en yakın arkadaşlarımla hâlâ sorduğu bir soru bu. "Güvenlik nedeniyle mi? Yani... kaçırılmak istemiyor musun?"

"Açıkçası kaçırılmak istemiyorum ama sebep bu değil. Sadece dikkat çekmek istemiyorum. Ünlü olmak istemiyorum. Ya da tanınmış. Ya da tanınmak."

"Tamam. Ama neden?" diye soruyor. Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Benden çok şüpheleniyordun," diye devam ediyor, "ama ben açık bir kitabım. Senden şüphelenmem gerekirdi. Bütün sırları olan sensin."

"Bunun artık bittiği konusunda anlaşalım." Ne dediğimi bilmiyorum. Ne yaptığımı da. Tek bildiğim ona yakın olmanın hissettiğim her şeyden daha iyi hissettirdiği. Belki de hiç.

Yüzünde hayal kırıklığı ifadesi beliriyor. "Neymiş o?"

"Sırlar," diye açıklıyorum. "İkimiz de sırlarımızı tamamen dürüst. Şu andan itibaren."

"Ŗu andan itibaren," diyor, kafası karışmış bir şekilde. "Ne zamana kadar?"

Güzel bir soru. Normalde benim de soracağım bir soru. Ama normal bir bölgede değilim. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama şimdi ve birbirimizi tanıdığımız sürece, her zaman dürüst olacağımıza söz verelim." Arkadaşlarımla aramda söze dökülmeyen bir bağ var. Hepimiz birbirimize karşı tamamen ve son derece dürüstüz ve bu olmadan derin ve tatmin edici bir ilişki yaşayamayacağımı biliyorum. Hollywood'da büyürken her zaman bunun tam tersine tanık oldum. Hile ve özel efektler, prova edilmiş replikler ve protezler vardı. Kamera önünde olup olmaması fark etmiyordu, ilişkiler senaryoluydu. Sahteydi. Ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Sen öyle diyorsan. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez."

Gülümsememi geri alıyorum. "Evet, pek filtren yok, değil mi?" Peki neden bu dürüstlük anlaşmasını yapma gereği duydum? Artık dürüst olduğumu bilmesine ihtiyacım var mı? Bana güvenmesini mi istiyorum?

"Bilmiyorum. Ama neden iki ismin olduğuna dair soruma hâlâ cevap vermedin. Sanırım benim iki ismim olmasının sebebi bu değil. Gerçekten daha iyi bir takma ad seçmeliydin. Ben Fort ve Bennett Fordham çok benziyor. "Neredeyse-öğrenilmek mi istiyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Benzerler. Adımı ilk değiştirdiğimde gençtim. Fort Inc. şirketinin bu kadar başarılı olmasını beklemiyordum. Bekleseydim muhtemelen başka bir isim seçerdim."

Beni dikkatle dinliyor, gözleri hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi yüzümde geziniyor. "Ve? Neden gençken adını değiştirme ihtiyacı hissettin? Bir suç mu işledin? Hapisten mi kaçtın?"

"Çağrışım yoluyla ünlüydüm. Bu bağı koparmak istedim."

İnliyor. "Daire çizerek konuşmayı bırak. Çıkar ağzındaki baklayı. Çağrışım ile ünlü mü? Bu da ne demek oluyor?"

"Annem çok ünlüydü. Ben on dokuz yaşındayken öldü. Sonsuza kadar onunla anılmaktansa onun dünyasından kaçmak ve kendi hayatımı yaşamak istedim."

"Ha. Nasıl öldü?"

İnsanlara annemin öldüğünü söylediğimde aldığım tepki asla bu olmuyor. İnsanlar bana üzgün olduklarını söylüyorlar ya da beni teselli etmeye çalışıyorlar. Nasıl öldüğünü hiç sormazlar. En azından hemen değil. Efa kalıpları yıkmaya devam ediyor.

"Kanserdi."

Başını sallıyor. "Yani bir birikiminiz vardı. Uyarı mı?"

Yine beklediğim tepki gelmedi. "Biraz. İlk teşhisten yaklaşık üç ay sonra öldü." Yüzünü buruşturdu ve elini benimkinin üzerinde kaydırды.

Teninin tenime değmesinin tadını çıkarırken sessizlik etrafımızı sarıyor. İnsanların normal taziye sözlerinden daha rahatlatıcı.

"Ailem ben on altı yaşındayken öldü," diyor. "Helikopter kazası."

Gözlerimi uzun uzun kırıştıtararak kapatıyorum. "Lanet olsun," diyorum. Sadece önemli noktalar yerine tüm geçmiş kontrolünü bana göndermeliydim. Sadece başını sallıyor ve ikimiz de konuşmuyoruz. İkimiz de anladık. Kimse durumu daha iyi hale getirecek bir şey söyleyemez, o zaman neden deneyelim ki?

"Haberin yok," diyorum, şimdi tepkilerini biraz daha iyi anlıyorum.

"Hayır," diye iç geçiriyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, çok düşkün ebeveynler değillerdi. Büyük bir boşluk bırakmış değiller."

"Efa," diye araya giriyorum. "Onlar senin ailen."

"Evet, öyleydiler ve onların orada olmaması garipti. Sadece onları tam olarak özlediğimden emin değilim. Hayat eskiden olduğu gibi devam etti. Sadece ben üniversiteye gittiğimde işler değişti. Amcam paramızı çaldı ve bilirsiniz, pratik açıdan işler değişti çünkü beş parasız kalmıştık. Bunun acısını kız kardeşim çekti. Beni hep korudu."

"Tanrım, Efa. Bu... zor."

Omuz silkiyor. "Zaman zaman zor oldu. Ama işler yeniden değişti ve yirmi beş yaşına geldiğimde

Miras. Finansal açıdan iyi olacağım. Kız kardeşim var. Ve Dylan, erkek kardeşim. Şanslıyım."

İç çekiyorum. Şanslısın. Sanırım öyle. Ama henüz yirmi bir yaşında olan biri için çok olgun bir bakış açısı. "Ben de kendimi şanslı olarak tanımlardım."

"Kendi kendini yetiştirmiş bir milyardersiniz. Ben de sizi şanslı olarak tanımlardım, ancak sizin durumunuzda muhtemelen şanstın biraz daha fazlası olduğunu kabul ediyorum." Gülüyor. "Peki ya baban? Hâlâ hayatta mı?"

Az önce bana iltifat mı etti? Birazcık mı? Kabul ediyorum. "Hiçbir fikrim yok. Annem bana onun kim olduğunu hiç söylemedi."

"Vay canına. Peki kardeşlerin var mı? Onlar biliyor mu?"

Elimi göğsümde gezdiriyorum. "Hayır ve hayır." Küçükken bazen kardeş özlemi çekerdim ama sonuçta yalnız olmak yok olmayı kolaylaştırıyordu.

"En genç sen misin?" Ben soruyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Bekle. Bana annenin kim olduğunu söylemedin. Ünlü olduğunu söyledin. Onu tanıyabilir miyim?"

"Kathleen Fordham," dedim.

Birden dik oturdu. "Kathleen Fordham senin annendi! O... o çok güzeldi. Ve şu diğer adamla oynadığı filme bayılıyorum, hani şu-" Çenesini çekiştiriyor. "Douglas Harrison."

Başımı salladım. "The Rose and The Thorn."

"İşte bu! Bu filme bayıldım. Vay canına. Çok gurur duyuyor olmalısın."

Ben on yaşlarındayken o filmi çekmiş ve her gün bundan şikayet etmişti. Hiç ayrıntıya girmede ama o zamanki Hollywood'u okuyunca, hayatının baharında muhteşem bir kadının sette neden zor zamanlar geçirmiş olabileceğini tahmin etmek zor değil.

"Gurur duyuyorum."

Efa ayağa kalkıyor ve bana daha yakın bir yere oturuyor. "Dürüst olacağına söz vermiştin ama bana gurur duyduğunu söylediğinde bir şeylerin yankısını duyuyorum. Bu çok boş bir ifade.

Ne düşünüyorsun?" Öne doğru uzanıyor ve sanki düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi parmaklarını alnında gezdiriyor.

"Sadece filmi yapmaktan nefret ediyordu ve ben de onu kendisinden bir şeyler isteyen insanlarla çevrili görmekten nefret ediyordum. Bazıları onunla geçirecekleri bir an için ruhlarını satabilirdi. Elini tutabilmek ya da bir imza alabilmek için."

"Vay canına," diyor, sanki önemli bir şey söylemişim gibi. "Demek bu yüzden adını değiştirdin. Çünkü insanların senden bir şey istemesini istemedin. Bir meta olmak istemedin. Ama sonra kendi başına çılgınca başarılı oldun ve yine kaçmaya başladın."

"Kaçak mı?"

"Otellerde saklanmak," diyor. "Koridorlarda gizlenmek." "Ben bunu saklanmak olarak tanımlamazdım. Ya da gizlenmek."

"Sen yapmaz mıydın?" Başını eğiyor.

"Hayır. Yani, normalde bir dairem var. Sadece otelde kalıyorum çünkü... sanırım bir sapığım var. Sanırım birisi Ben Fort ile aramda bir bağlantı kurmuş olabilir."

"Doğru. Ve keşfedilmek istemiyorsun. Bu yüzden saklanıyorsun."

"Ama bu kalıcı bir şey değil. Bu durum geçici."

"Ama sürekli olarak internette değilsiniz. Yani, teknoloji dünyasındaki herkes Ben Fort'u duymuştur ama kimse bu ismin yanına bir yüz koyamaz."

"En yakın beş arkadaşım yapabilir. İşletme okuluna birlikte gittiğim insanlar."

"İşletme okuluna birlikte gittiğiniz insanlar sizi gördüler ve Ben Fort olduğunuzu biliyorlar mı? Seni medyaya vermemeleri için hepsine para ödemek zorunda mı kaldın?"

Her şeyin tam kalbine nasıl indiğine gülüyorum. "Onlara hayatım pahasına güvenirim. Ve haklı olarak. Hiçbir şey

dışarı çık."

Dirseğini kanepenin arkasına dayıyor ve bana bakıyor, sanki bir tür sergiymişim gibi beni izliyor.

"Ne?" Ona sordum.

"Sadece manzarayı seyrediyorum. Oldukça unutulmaz."

Bir an için New York silüetinden bahsettiğini düşünüyorum ama gözlerimiz buluştuğunda bana başka bir iltifatta bulunduğunu fark ediyorum.

Kim olduğumu biliyor. Benden bir şey istiyor, bir iş. Ama şu anda ondan gerçek bir ilgiden başka bir şey hissetmiyorum.

Kaşlarını çatıyor ve o an bozuluyor. "Otel sahibinin otelde kaldığını biliyorlar mı?"

Başımı salladım. "Gretel, Fort Industries'in otelin sahibi olduğunu biliyor."

"Doğru," diyor. "Ve sen Bennett Fordham'sın, Ben Fort'la bir alakan yok. Yani web sitesi tekrar açıldı. Rezervasyon sistemleri de mi?"

Başımı salladım. "Evet, keşke Gretel ya da Samantha bana sorundan bahsetseydi. Daha erken çözebilirdim. Aslında, sen bana söylemeseydin, hâlâ bilmiyor olabilirdim."

"Gördün mü? Eğer bana bir iş verirsen, bir değer olurum." Duyguları içten ama gülümsemesi alaycı.

İç çekiyorum. Aramızdaki bu sorunu çözebileceğimden emin değilim. Her zaman benden bir iş isteyecek. Ve ben de her zaman bu yüzden mi benimle yattığını merak edeceğim. Hayal kırıklığıyla bir hırıltı çıkardım. "Sana iş vermeyeceğim," diyorum.

Dudaklarını abartılı bir şekilde büzüyor. "Belki henüz değil."

"Asla olmaz. Gitmeliyim."

"İş istediğim için mi?" diye soruyor.

"Çünkü ben buradayım çünkü..." Ona dürüstçe söz verdim. "Çünkü burada olmak istiyorum. Ama beni içeri iş istediğin için mi aldın?"

Geri çekildi. "Hayır," diyor, gözlerini kasıtlı olarak bana kilitleyerek. "İş bulmak için seninle yatmayacağım." Eğilip beni öpüyor ve bunu içimde ve dışımda hissediyorum. "Seninle yatıyorum çünkü seks olağanüstü ve seninle zaman geçirmeyi seviyorum - gizemler ve her şey."

Bir iltifat daha. Aslında iki tane. Ona uzandım ve onu kendime doğru kaydardım.

"Bekle," diyor. "Resepsiyonda restoranları sorarken ne diyordun? Bana evli olduğunu ya da bir kız arkadaşın olduğunu falan mı söylemeye çalışıyorsun?"

Gülüyorum. Böyle mi görünüyordu? "Kesinlikle hayır."

"O zaman tüm bu sorular neydi? New Yorklu olmadığımı biliyorsun."

Çok büyük bir aptalım. "Gerçekten mi?"

"Başka bir şey talep etmiyorum," diyor gülümseyerek.

"Ben... seni yemeğe götürebileceğim bir yer olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

Yüzü aydınlanıyor ve bana sırtıyor. "Öyle miydin?"

Omuz silkiyorum. "Ama Tribeca Grill? Göze batmamaya çalışıyorum. Bunu yapacağım yer orası değil." Gülümsemesi dağılıyor ve hayal kırıklığını göğsümde hissedebiliyorum, alçak ve ağır. "Özür dilerim. Bir şeyler düşünmeye çalışacağım."

"Bir yer biliyorum." "Bir yer mi?" Ben soruyorum.

"Beni bir randevuya götürebileceğin bir yer. Çünkü çaresiz olduğunu söyleyebilirim."

Kıkırdıyorum. Sanki doğuştan sahip olabileceği tüm filtreleri ateşe vermiş gibi. "Nereye?"

Başını sallıyor. "Hayır. Söylemeyeceğim."

İtiraz edeceğim ama parmaklarını dudaklarına bastırıyor. "Hayır. Ama dikkat çekmemeye çalıştığımı biliyorum. Yani süslü bir yer değil, söz veriyorum. Yarın öğle yemeği. Olur mu?"

"Öğle yemeği mi?" diye sordum. Günün saati endişelendiğim son şey olmalıydı, ama giyinip kuşandığımızı ve onu Paris'e falan uçurduğumu, ardından

da

Gül yapraklarıyla dolu bir küvet ve birbirimizin bedenlerini keşfedeceğimiz bir gece.

Telefonunda bir alarm çalıyor ve o da sessize alıyor. "Bir arama yapmam gerekiyor," diyor.

"Bir otelde çalışıyorsun ve planlanmış bir araman mı var?" Yarı şaka soruyorum. Randevusu mu var?

"Kız kardeşimle birlikte. Ailemle tanışmak istemiyorsan, gitsen iyi olur. Tabii beni becermeyeceksen. O zaman kalmana izin verebilirim."

Onu becermeyeceğim. En azından bu gece.

Ayağa kalkıyorum ve o uzaklaşırken elini tutup kendime doğru çekiyorum. Başına bir öpücük konduruyorum. "Yarın. Eğer resepsiyondan geçerken seni görmezsem."

"Seni arıyor olacağım."

Umarım öyle olur.

FOURTEEN

Efa

Sadece bir blok ötede olmama rağmen onunla otelde buluşamayacağım için Madison Square Park çeşmesinde buluşmayı kabul ettim. Kapalı gökyüzüne rağmen güneş gözlüklerimi taktım ve resepsiyonun arkasında bulduğum eski bir The New York Times nüshasını okuyorum. Kötü bir casus filminden fırlamış gibiyim, onun beni bulmasını bekliyorum.

Tepemden özellikle kara bir bulut geçiyor ve ürperiyorum.

"Efa," diyor Bennett ve gazetemi elimden çekip alıyor.
"Ne yapıyorsun?"

Ona sırtıtıyorum. Çok iyi görünüyor. Onu ofis kıyafetleri dışında bir kıyafetle hiç görmedim ve bunu yüzde yüz takdir ediyorum. Ama bugün? Giyindiği şekilde ona bakmamak çok zor. Kıyafeti sade: Levi's ve beyaz bir tişört. Wayfarers ve Yankees şapkası. Americana'nın reklamı gibi ve bunu bir şampiyon gibi giyiyor. Vücudu bu şekilde daha çok sergileniyor. Ulaşması daha kolay. Dokunması daha kolay.

Ayağa kalkıyorum. "Hey. Yakışıklı görünüyorsun."

"Bulmaca mı çözüyorsun?" diye soruyor, gazeteyi çöp kutusuna tikiştirirken.

"Kılık değiştirmemin bir parçasıydı."

Kaşlarını kaldırıyor. "Peruk olmadığı için hayal kırıklığına uğradım."

"Eminim daha sonrası için bir tane bulabilirim." Belki kırbaçlar ve zincirler ona göre değildir ama rol yapmak öyledir? "Şimdilik sadece bir gazete ve ruj."

"Kırmızı sana çok yakışmış," diyor.

Ona göz kırpıyorum. "Böyle düşünmene sevindim."

Bakışlarımız kilitleniyor ve bir an için neden yemeğe çıkma zahmetine girdiğimizi merak ediyorum. Neden yatakta yemek yemeyi önermedim?

Ellerimi kollarında gezdiriyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum, elmacık kemiğinde kocaman kırmızı bir ruj izi bırakıyorum.

"Teşekkürler. Bu göze çarpmıyor."

Gözlerimi devirerek gülüyorum ve elini tutarak onu birkaç adım ötedeki restoranımıza götürüyorum.

Girişe geldiğimizde, elimi uzatıp Voila hareketi.

"Shake Shack mi?" diye soruyor, tabelayı okuyarak.

"Londra'da bunlardan bir tane var. Burgerler çok lezzetli."

Kıkırdarak başını sallıyor ve ben de açık oturma alanının kenarında bir masa bulup bize yol gösteriyorum.

"Size ne getireyim?" diye soruyorum. "Ben ısmarlıyorum."

"İlk randevumuzu burada mı yapmamızı istiyorsun?" diye soruyor, gerçekten şaşırmış bir halde.

"Öncelikle, Tribeca Grill'de oturamayız, değil mi? Çok katı şartların var. İkincisi, bu bizim ilk randevumuz değil Romeo. İki kez seks yaptık. Takıldık. Konuştuk, bir şeyler paylaştık, birbirimize dürüstlük sözü verdik. Bu sıradan bir tanışma değil.

En azından İngiliz standartlarına göre. Buna değer olduğunu düşündüğüm için kabul ediyorum."

"Buna değer mi?" diye soruyor. Sesinde bir şüphe izi var. Otel odasında çalışarak onu takip ettiğimi düşündüğü zamandan hatırlıyorum. Ama şüphelenmesini gerektirecek bir şey yok. Benimleyken yok.

"Evet," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse, seninle takılmaktan hoşlanıyorum. Her şekilde."

"Her yönden mi?"

"Çıplak yollar ve çıplak olmayan yollar."

Sırıttırıyor, her ne kadar sırtmamaya çalıştığını anlasam da. "Ve Shake Shack'te."

"Tamam," dedim. "Sana bulabildiğim en büyük hamburgeri sipariş edeceğim ve sonra kendim için iki tane sipariş edeceğim. Hemen dönerim."

Tezgâha doğru ilerliyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Kıçıma bakıyor ve bunu onun için seviyorum - en iyi kotumu böyle bir anı bekleyerek giymiştim. Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

Yiyecek ve içeceklerimizi alıyorum ve yığılı tepsiyi masaya geri getiriyorum.

"Peki arkadaşların ne zaman geliyor?" diye soruyor.

"Hayır efendim, bu yemeklerin çoğu benim için. Bütün gün öğün atladım çünkü buraya geleceğimizi biliyordum."

"Öğlen oldu. Kaç öğün atlamış olabilirsin ki?"

"Üç, evet." Ona sırtttırıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Ağzı sadece hafifçe yukarı doğru eğik olsa da gözlerindeki ışıltı bana mutlu olduğunu söylüyor. Ben de onun mutlu olmasından mutluyum.

Hamburgerlerimizi paketinden çıkardık, çeşnileri ve peçeteleri değiştirdik ve sonunda yemeğe yumulduk.

Yutkunuyor ve ben onun adem elmasının sallanışını izliyorum. "Bu gerçekten çok iyi," diyor.

"Siz milyarderlerin sorunu da bu. Küçük şeylerden nasıl zevk alacağınızı bilmiyorsunuz. Size söyleyip duruyorum."

"Siz milyarderler misiniz? Hayatınızda bizden çok var mı?" Gülüyor, ama ben onun eğlencesini bozmak üzereyim.

"Dax var, kız kardeşimin nişanlı **olduğu** adam. Ve-

"Kız kardeşin bir milyarderle mi nişanlı?" Yüzünde şüpheli bir ifade var.

"Dax Cove. Onu araştır."

Telefonunu çıkarıp yazmaya başlıyor. "Bitcoin milyarderleri. İki peni."

"Ama onun asıl işi tıbbi araştırmalar, hayat kurtarmak falan. Gördüğüm kadarıyla milyarder olmayı hak ediyor."

"Tamam, yani o bir milyarder."

"Bir de kardeşleri var, hepsi zengin. Ne kadar zengin olduklarını bilmiyorum ama Vincent'ın bir uçağı var. Kaldığım yerin sahibi o. Ama muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur, çünkü eminim siz ve paranoyanız beni kontrol etmiştir."

Omuz silkiyor. "Hayatımdaki herkesi kontrol ederim."

"Anlıyorum," diyorum. "İnsanlara güvenmek zor. Kimseye güvenemediğim için daha kötü bir hayat yaşamaktansa, önlemler alarak da olsa güvenmeyi ve bundan yararlanılmasını tercih ederim."

Hamburgerinden bir ısıruk daha alırken bakışlarını benimkilerden ayırmıyor.

"Bana neden otelde kaldığını ve ofise gitmediğini söyle" diye soruyorum.

Bakışları omzumun üzerinden geçip restoranı tarıyor.

"Önlemler," diyor. Ama bana bakmıyor. Benden başka her yere bakıyor.

Onu kızdırdım mı? Belki de hiçbir şey söylememeliydim. Burada oturdukça daha da gerginleşiyor gibi görünüyor.

"Ne hakkında önlemler?"

"Sana söyledim. Sanırım biri beni takip ediyor."

"Doğru, ama her zaman kim olduğunu bildiğiniz kişinin gerçek kimliğini bulmak isteyen insanlar olacaktır. Neden şimdi bu kadar temkinli davranıyorsun?"

"Birkaç şey." Biraz daha öne eğiliyor. "Sana bir şeyler ters geliyor mu? Sanki hava değişmiş gibi."

Restoranın etrafına bakıyorum ve... kesinlikle bir şeyler oluyor. Uzaktan biri bağırıyor ve yemek yiyenler arasında bir mırıltı dalgalanıyor. Personel beliriyor, masaları hareket ettiriyor.

Belki paranoyaya kapılıyorum, ama yemin ederim her yerde patlayan kamera deklanşörlerinin sesini duyabiliyorum. "Bennett," diye fısıldıyorum. "Bunu duydun mu?"

Nefesini içine çeker ve şapkasını indirir. "Sanırım gitmeliyiz." Kesinlikle duymuştu.

Tam o anda, açık oturma alanının girişinde biraz daha hareketlilik oluyor. Birkaç iri yarı adam kapıdan giriyor ve altı-sekiz kişilik bir grup onları takip etmeden önce etrafa bakmaya başlıyor.

Gruptaki yüzlerden birini tanıdığımda gülmeye başlıyorum.

Bennett yarı yarıya yerinden kalktı.

"Otur," diye fısıldadım. "Bu seninle ilgili değil. Görünüşe göre Tom Cruise da Shake Shack'i en az benim kadar seviyor."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"İşte bütün yaygara bunun için." Restoranın diğer tarafındaki erkek grubuna doğru başımı sallıyorum. "Tom Cruise binada."

Bennett sonunda bir kıkırdama çıkarır, sonra iç çeker ve koltuğuna geri gömülür. "Ahhh. Her şeye rağmen bu hamburgerin tadını çıkarabilirim. Yemeğimi bırakmak zorunda kalabileceğimi düşünüyordum ve bu asla iyi bir duygu değil."

Gülüyorum ve bacaklarımı onunkilerin arasına sokuyorum, ona ve gülümsemesine daha da yaklaşmak istiyorum. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi."

"Burgerler harika," diyor bir ısırk daha alarak.

"Ama rahat değilsin. Bu kadar rahat olmanı beklemiyordum... Oda servisi çağırmalıydık. Ama o zaman kovulurum, ki bu sadece büyük bir mesele çünkü hayal kırıklığına uğramak istemiyorum."

"Sayısız kayınbiraderinizden biri."

"Doğru." Ona sırtıyorum.

"Hafta sonu için bir yerlere gitmeliyiz," diyor.

"Romantik bir mini mola gibi mi?" İskoçya'da bir kır şatosunu hayal ederek öneriyorum.

"Hiçliğin ortasında bir yerde. Belki bir kulübe."

"Evet, sifon çekilmeyen tuvaletlere bayılırım. Çok samimi."

Kıkırdıyor. "Randevumuzda gergin olma sırası sende."

"Doğru," diye yanıtlıyorum. "Eğer beni sifonlu tuvaleti olmayan bir yere götürmek istersen çok memnun olurum. Sanırım seni her yerde takip edebilirim." Kaşlarını kaldırıyor ve ben kendi sözlerimi kafamda tekrar oynatıyorum. "Yani, sana doyamadığım için, seni takip ettiğim için değil. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Açıklığa kavuşturmam gerekirse diye."

Tekrar gülüyor ve sesi ılık su ve köpükler gibi üzerime geliyor. "Böyle bir meydan okumaya nasıl karşı koyabilirim?"

FIFTEEN

Efa

Bu gezinin birikimi en iyisiydi. Uzun bir süre Bennett'le birlikte olma fikri beni... içten içe heyecanlandırıyor. Nereye gittiğimizden biraz korkmasaydım

-Ve ormana sıçmaya zorlanınca, gerçekten başım dönebilir.

Büyük bir SUV'un yolcu koltuğunda bağdaş kurmuş, yola devam ettikçe daha az sayıda ev fark ediyorum. Saatlerdir gidiyor gibiyiz.

"Şimdiye kadar neredeyse varmış olmalıyız," diyorum. Bennett kıkırdıyor.

"Biraz bile değil."

İnledim. "Neden bana sadece nereye gittiğimizi söylemiyorsun ve ben de oraya varmamızın ne kadar süreceğini takip edebiliyorum?"

"Bu yaz biraz eğlenmek istediğini söylemiştin. Sonunun nereye varacağını bilmemek de maceranın bir parçası."

Kız kardeşim Eira'nın bu ifadeye nasıl tepki vereceğini düşündükçe kahkahalarla gülüyorum. Bennett'i kutuya koyup

Kesinlikle Seri Katil olarak işaretlenmiş.

"Sen öyle diyorsan." "Beni de şakaya dahil et," diyor.

Beni bu kadar iyi okuyabildiği için hafifçe sevinerek ona sırtıtıyorum.

"Sadece kız kardeşim burada olsaydı, beni öldürmek için ormana götürdüğünüzü düşünürdü."

Başını salladı. "Evet, anlıyorum. Seni o kadar uzun zamandır tanımıyorum. Nereye gittiğimizi söylemeyeceğim. Gizli kimlik. Arkadaşlarımdan hiçbirisiyle tanışmadın. Pek iyi görünmüyor."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Arkadaşların mı var?" Sahte bir şokla söylüyorum. "Bennett Fordham, sana inanmıyorum."

Gülüyor. "Bütün bunların içinde odaklandığın kısım bu mu? Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama bu doğru."

"Gerçek arkadaşlara sahip olacak kadar kimseye güvenebileceğini düşünemiyorum." Uzanıp avucumu ateşini ölçer gibi alnına koyuyorum. "Onların kiralık katil olmadığına emin misin?"

"Onları işe almak istemezdim." Elimi indirirken yakalıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Tam bir serseri sürüsü. Onları işletme fakültesinden beri tanırım."

Ön cama bakarken, gözlerinin köşelerindeki çizgileri, ağzının kenarındaki seğirmeyi fark ediyorum. Mutlu Bennett görülmeye değer bir manzara.

"Ama onlara güveniyorum," diyor. "Hayatım pahasına."

"Buna sahip olmanız çok güzel. Ben de erkek kardeşim ve kız kardeşim için aynı şeyleri hissediyorum. Ama arkadaşlarım hakkında emin değilim."

"Gerçekten mi? Binlerce arkadaşın olduğunu sanırdım. İnzivaya çekildiğim mağaramda tek başıma olmalıydım."

"Hayır. Mağara girişinin üzerinde benim adım yazıyor. Münzevi olduğumdan değil. Sadece insanları içeri almakta biraz yavaş davranabiliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sorar.

"Gerçekten. Nedense seninle değil. Ama genelde. Amcam mirasımızı çaldığından beri." Ona tüm hikâyeyi

anlatmıştım: Annem ve babam öldükten sonra, her birimiz yirmi beş yaşına geldiğimizde sahip olmamız için mal varlıkları bize emanet edilmişti. Eira'nın yirmi beşinci doğum gününe kadar her şey yolunda görünüyordu. O artık

Miras almayı beklerken amcamızın bir dolandırıcı olduğunu ve her şeyi aldığını öğrendik.

"Evet, bu mantıklı. Öldüğünde tüm parayı sana bırakması konusunda hâlâ kafam karışık. Bu nasıl mantıklı olabilir?"

"Evi gözden geçirirken, özür dilemek için yazdığı bir mektup bulduk. Çok fazla ömrü kalmadığını anladığında yazmış. Asla parayı almak gibi bir niyeti olmadığını ama malikaneyi yönetirken insanların kendisine farklı davranmasına alıştığını söylüyordu. Lüks yaşam tarzından çok, zenginliğin tüm donanımlarına sahip olduğunuzda insanların size nasıl baktığının önemli olduğunu söyledi."

"Zenginlik aksesuarları, ha?"

Ona bakıyorum. "Koca Kelimeli Efa, bana böyle derler."

Kıkırdıyor. "Eminim öyledir." Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Değişimi hissetmesi ve... buna bağımlı olması ilginç. Sanırım sahip olduğum arkadaşlık çevresinin nedenlerinden biri de hepimizin zenginliğe karşı benzer tutumları paylaşıyor olmamız. Hiçbirimiz özel muameleden özellikle hoşlanmıyoruz... Leo bir istisna olabilir."

Cümlesini bitiriyor ama daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Daha derin bir şey. Uzun zamandır orada olan bir şey. "Eminim annene ünlü olmadan önce ve olduktan sonra farklı davranılmıştır."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Onu film yıldızı Kathleen Fordham'dan başka bir şey olarak hiç tanımadım."

"Oğlu için bile bir film yıldızı mıydı?"

"Hayır, ama ben doğmadan önce de başarılıydı. Bana karşı bir anne gibi davranmaktan başka bir şey yapmadı. Ve hayatımda kendi durumunda çalışan bir annenin olabileceği kadar var oldu. Ona karşı hiçbir kırgınlığım yok." Elini kalçamın üzerinde kaydırıyor. Bu konuda detaylı konuşmamış olsak da, sanki içimde aileme karşı bir kırgınlık olduğunu biliyor - hiçbirimize ilgi göstermedikleri için.

"Kızgınlığım tamamen onun etrafındaki insanlara yönelikti. Çok küçük yaşlardan itibaren, bu insanların annemi rol yaptıkları gibi sevmediklerini biliyordum. Bunu görebiliyordum. Belki de gişedeki başarısına bağlı olarak ilişkilerinin nasıl ince ve o kadar da ince olmayan bir şekilde değiştiğini fark ettim. Ya da başarısızlığına. O zamanlar bombalardan payına düşeni almıştı."

"Yani kime güvendiğiniz konusunda dikkatlisiniz. Bu mantıklı," diyorum. Tepkisinin hâlâ hayatını yönetip yönetmediğini, olması gerekenden daha zor hale getirip getirmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. "Ve işte buradayız, sadece... olabilmek için şehirden saatlerce uzağa gidiyoruz."

"Her zaman böyle değil. Genellikle kimse kim olduğumu bilmeden günümü geçirebiliyorum. Ama apartmanımda birkaç hırsızlık olayı oldu ve sanki birileri kesinlikle beni izliyormuş gibi hissediyorum. Bekliyorum. Kim ve neden olduğunu bulana kadar önlem alıyorum."

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Sifonlu tuvalet içeren önlemler mi?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor. "Belki. Belki de değil."

"Neden bu kadar ketum davranıyorsun?" diye soruyorum. Bana nereye gittiğimiz hakkında taşrada olduğu dışında hiçbir şey söylemiyor. Bu ne anlama geliyor ki? Bahse girerim taşranın Amerikan versiyonu, koyunlar, taş evler ve sadece bir arabanın geçebileceği kadar geniş yollarla dolu olan İngiliz versiyonundan çok farklıdır.

Gözleri benimkilere kayıyor ve sonra gülümsüyor. "Sadece şaşırmanı istiyorum."

"Tuval altında uyuyup konserve kutusundan soğuk kuru fasulye yersek çok şaşıracağım. Ve iyi anlamda değil."

Yüksek sesle gülüyor. "Sana işkence etmek neden iyi hissettiriyor?"

"Seri katil olduğun için mi?"

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Ona ne düşündüğünü sormak istiyorum. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

benim onun yanında olduğum kadar rahat hissediyor. Onun beynine girmek ve orada tam olarak neler olup bittiğini anlamak istiyorum.

"Kütük kulübe mi?" diye sordum. Başını salladı.

"Aslında öyle."

"Amerika'yı ormanda böyle hayal ediyorum. En azından branda altında olmayacağız." Bir süre sonra soruyorum, "Yatakta mı uyuyacağız? Yoksa yerde mi?" diye sordum.

"Çok fazla uyumaya hiç niyetim yok." Eli kalçamda geziniyor ve sıcaklığın göğsümden boynuma yayıldığını hissediyorum.

"Kulağa benim tarzım bir kulübe gibi geliyor."

SIXTEEN

Bennett

Şanslıyım ki Worth gibi hayatım pahasına güvendiğim dostlarım var. Ve benim için daha da büyük bir şans, Worth'un lüks, huzur ve sessizlikten hoşlanması. Benim koşullarımda mükemmel bir kombinasyon.

Worth'un evinin önüne geldiğimizde Efa, "Burası bir tür kütük kulübe," diyor. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ama bir çöplük olmayacağını biliyordum. "Çok büyük."

Arabadan inip etrafımıza bakıyoruz.

Tam üç yüz altmış derece dönerek etrafımızı saran yüksek meşelere ve güzel akçaağaçlara bakıyor. "Ve beni öldürmek için mükemmel bir yer." Bakışları benimkilere takılıyor ve başını eğiyor, gözlerinde bir yumuşaklık var. "Bu tür sürprizlere bayılırım."

Elimi uzattım ve o da bana doğru atılarak iki elimi de avuçlarının içine aldı.

Adirondack'larla dolu etrafı saran verandaya doğru birkaç adım atıyoruz.

yan masalar ve bir hamak. Basit ve rustik görünüyor ama çok güzel.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye soruyor.

"Asla" dedim. Daha önce hiç bir kadını alıp götürmemiştim. Efa'dan önce bunu asla düşünmezdim. İzole bir yerde bir kadınla birlikte olma düşüncesi daha önce bana eğlenceli gelmezdi.

Kenara çekiliyorum ve Efa'nın benden önce içeri girmesine izin veriyorum.

"Vay canına," diyor.

Yapının içi tamamen ahşap ve kütüklerden oluşuyor, ancak modern bir mutfak, gösterişli aydınlatma armatürleri ve bir sürü alan var.

"Bu muhteşem."

Öyle olacağını biliyordum. Ne de olsa Worth'un yeri. Sade bir lüksü var. Ama Efa'nın bu kadar heyecanlanmasına sevindim.

"Tuvaleti kontrol edeyim," diyor ve hızla uzaklaşıyor.

Arabadan çantaları alıp içeri getiriyorum. Onları yere bıraktığımda Efa koşarak yanıma geliyor ve kollarıma atlayıp bacaklarını bana doluyor.

"Sifonlu tuvaletler. Bir kızı nasıl şımartacağını biliyorsun."

Kıçını sıkıyorum, o yanımdayken hissettiğim memnuniyet duygusunun tadını giderek daha fazla çıkarıyorum. "Worth ayrıca sıcak küvet, sauna ve buz fiçisi olduğunu söyledi."

Bacaklarını benden çözüyor ve yere doğru kayıyor. "Buz fiçisine kadar bana sahiptin. Orada tek başınasın. Ama seninle jakuziyi ve saunayı denemekten mutluluk duyarım. Soyunacak çok yer var gibi görünüyor."

Sözleri karşısında homurdandım. "Bu yolculukta benim için yeterince çıplaklık olmayacak."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve dudaklarını benimkilere hızlıca bastırıyor. Bu yeterli değil. Onun için asla yeterli değil.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülüyor ve çantasını alıyor. "Biraz tazelenmem lazım."

Çantasını ondan alıyorum ve gidip yatak odalarını kontrol ediyoruz, kütüklerden yapılmış sayvanlı bir yatağı olan büyük bir odaya yerleşiyoruz, ancak açıkça ana oda değil.

"Bana bir dakika izin verir misin?" diye sorar.

Dönüp mutfığa gidiyorum. Worth'un temizlik hizmeti var ve ben de tam dolu bir buzdolabı ayarladım. Buradayken buradan ayrılmak zorunda değiliz.

Buzdolabını açıyorum ve öğle yemeğinde ne yiyebileceğimizi bulmaya çalışıyorum.

"Bu çıplaklık senin için yeterli mi?" Efa diyor ki.

Döndüğümde onu çırılçıplak, elleri kalçasında, oturma odasının ortasında dururken, altın sarısı saçları omuzlarına dökülürken buluyorum.

Nefesim kesiliyor ve tek görebildiğim o oluyor.

Parmağını kıvrarak beni ileri çağırıyor. Transa geçmiş gibi, ona doğru adım atıyorum.

"Görünüşe göre üzerinde çok fazla kıyafet var," diyor. "Dur sana yardım edeyim."

Parmaklarını bel bandımın altından geçirip kot pantolonumun düğmesini açarken başımı arkaya eğiyorum. Kotu kalçalarımın üzerinden kaydırarak külotumu da aşağı çekiyor. Önümde diz çöküyor, ayakkabılarımı, çoraplarımı ve ardından pantolonumu çıkarıyor, böylece belden aşağım çıplak kalıyor.

Sikim onun önünde kalkıyor ve tişörtümü hızlı bir hareketle çıkarıyorum. Önümde diz çökmeye devam ediyor ve ben de elimle başını kavriyorum.

Ona bakıyorum, bundan daha mükemmel bir an olabilir mi diye düşünüyorum - ta ki ağzını hafifçe açıp dudaklarını yalayana kadar.

İnliyorum. O dil. Onu görür görmez, üzerimde nasıl hissedeceğimi hayal ettim. Dizlerinin üzerine oturdu, başını geriye eğdi ve ağzını açtı. Sanki ağzını sikmem için bana yalvarıyor gibiydi ve bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Yarım adım daha yaklaşıyorum, saçlarını elimle kavriyorum ve aletimin başıyla dudaklarını boyuyorum.

Bir uğultu çıkarıyor, titreşimler yüksek sesle bağırmak istememe neden oluyor. O kadar mükemmel ki, içime nasıl gireceğini çok iyi biliyor. Sikimin kökünü tutuyorum ve ağzına doğru itiyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve ellerini kalçalarımın arkasına doğru kaydırıyor. Dudakları aletimin etrafını sarıyor ama kıpırdamıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bana ne sorduğunu anlıyorum. Ne istediğini.

Sikeyim.

Daha derine kayıyorum. Gözleri üzerimde, boğazının arkasına ulaştığımda hafifçe sulanıyor. Yutkunuyor ve ben de bu his karşısında inleyerek hafifçe geri çekiliyorum.

Hareket ediyor, beni daha da içine alıyor, sonra saçlarındaki elime uzanıyor ve daha fazlasını istiyor.

Bu kadın.

Kendimi toparlamaya çalışırken gözlerim uzun bir süre kapanıyor ama içimde ona karşı kendimi tutamayan bir şey var. Saçlarını daha sıkı kavriyorum ve geri çekiyorum.

"Ağzını sikmemi mi istiyorsun?" Ben soruyorum. "İstediğin bu mu?"

Başını sallıyor, gözleri yumuşak. İtaatkâr. Oysa ben onun başka bir şey olduğunu biliyorum.

Çenemi sıkıyorum ve biraz daha sert bir şekilde ona doğru geri itiyorum. Sadece o istediği için değil, artık kendimi tutamadığım için.

Öğürme sesleri zevk inlemelerine dönüşüyor. Tüm vücudum geriliyor.

Siktir

.
Siktir

.
Siktir

.

Bu anı uzatmak ve günlerce sürmesini istiyorum. Onu önümde diz çökmüş, ağzı sikimin etrafında, sonsuza kadar istiyorum. Yetmiş yaşında olmak ve bu sahneyi kafamda tekrar tekrar oynamak istiyorum.

Ağzının arkasında titreşen alçak bir uğultu çıkarıyor ve ben her saniyelik hissi kovalayarak daha derine itiyorum.

Orgazmım uzaklarda homurdanıyor. Gittikçe güçleniyor ve homurdanarak geri çekiliyorum. Dilini çıkarırken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Sırada ne olduğunu biliyor.

Tırnakları kıcıma batıyor ve sikimin tabanını kavrayıp ıslak, sıcak dilinin üzerinde patlıyorum, kalın beyaz boşalma ipleri onun her tarafına yayılıyor.

Sanırım eşimle tanışmış olabilirim.

SEVENTEEN

Bennett

Duştan çok büyük bir havluya sarınmış olarak çıkıyor. Yeterince ten göremiyorum.

"Bugün bizi neler bekliyor?" diye soruyor. Hâlâ yatakta yatıyorum, elimi başımın arkasına koymuş onun her hareketini izliyorum.

"Benim oyum havluyu bırakıp buraya gelmenden yana."

Havlusunu bir açıp bir kapatıyor ve ben de onun beni göstermesine glmekten kendimi alamıyorum.

"Bunu yakalayamadım. Tekrar yap."

Daha fazla ıplak Efa isteğimi görmezden gelerek, "Ben odun kesmeye ve s'mores'a oy veriyorum," diye cevap veriyor. "evremizden en iyi şekilde yararlanmalıyız. Bir ateş yakmalı ve kamp ateşi gibi şeyler yapmalıyız."

"S'mores gibi."

"Ve şarkılar söyleyebiliriz."

Ve ay ışığında sevişmek, diye düşünüyorum kendi kendime. Fiziksel olana odaklanabilir ve Efa'dan kıyafetlerin içinde olduğu kadar dışında da zevk aldığım gerçeğini görmezden gelebilirim.

Yorganı geriye itip ayağa fırlıyorum. "Tamam, yanımda ekose bir gömlek getirdim. Dağcı olmaya hazırım."

"Hmm, görünüşe göre yakışıklı bir oduncunun yardımına ihtiyacım var. Eğer bir numara bulursan, bana haber ver. Bu arada, şu ekose gömleğini çıkar da gidip biraz odun keselim."

Gülüyorum ve banyoya gidiyorum. Ekose gömleğimi giyerek yataktan kulübenin kapısına ulaşmam beş dakikamı alıyor.

"Efa," diye sesleniyorum ve güverteye çıkıyorum. Bu kız bensiz mi başladı? Keskin bir baltayla verebileceği zararı düşünmeye korkuyorum. "Efa!"

"Biri mi aradı?" diye cevap veriyor ve göz hizama giriyor.

Verandada asılı olan kovboy şapkasını, güneş gözlüklerini, benim yürüyüş botlarımı takıyor ve beyaz bir sütyen ile ona uygun bir külottan başka bir şey giymiyor. Ve omzunda bir balta var.

Eminim Amerika'daki her genç şu anki görüntüm için para öderdi.

"Bunun fotoğraflarını çekebilir miyim?" Ben aradım.

Bir daire çizerek dönüyor ve tangasının içindeki çıplak kıcını gösteriyor. Tekrar bana döndüğünde, boştaki elini kalçasına koyuyor. "Harekete hazırım. Gel bana erkekçe odun kesmenin nasıl yapıldığını göster."

"Böyle giyinmişken bir baltanın yanına bile yaklaşmam. Kendi elimi keserim."

"Hmmm." Sanki içeri girip giyinmesini gerektirmeyen çözümler düşünüyormuş gibi parmağını çenesine vuruyor. "Sanırım gömleğine ihtiyacım var o zaman." Gülümseyerek kalçasını uzatıyor.

Ahşap basamaklardan aşağı iniyorum, gömleğimin düğmelerini açıyorum, ona doğru adım atarken soyunuyorum.

"Üzerine bir şeyler giy," diyorum gömleğimi omuzlarına atarak.

"Bunu ilk kez söylüyorsun." Baltayı bana uzattı ve ellerini gömleğimin kollarından geçirdi.

"İlk kez bir balta kullanıyorsun."

Gömleğim dizlerine vuruyor ve gömleğimin kollarını kıvrımış olsa da bileklerini geçiriyor.

Mükemmel görünüyor.

Şu anda yapmak istediğim son şey odun kesmek.

"Ee?" diyor. "Nereden başlayacağız? Ve dürüst olmak gerekirse, neden? Bir ağacı kesmek istiyorsan anlarım, ama ne zaman Insta'da odun kesen insanlar görsem, zaten küçük parçalar halinde oluyor. Neden tekrar kesiyorlar ki? Zaten ateşe sığacak."

Beyninin nasıl çalıştığını, mantıktaki boşlukları gerçekten aramadan nasıl gördüğünü seviyorum. Bu durumda yanılıyor olsa bile.

Kütüğü yerleştirdiği yerden alıp, kütüğün üzerinde parçalanmaya hazır hale getiriyorum ve aldığı yığının içine geri atıyorum. "Öncelikle, şu anda gömleğimi giymiş olsan bile, üzerinde hiçbir şey yokken bir şey kesmen mümkün değil. İkincisi, kurutma işlemini hızlandırmak için odun kırarsınız. Şu anda ayırdığımız hiçbir şey hemen kullanılamaz." Verandadaki kütük yığına doğru ilerliyorum. "Öte yandan bunların hepsi yarıldı ve kurutuldu."

"Ama ben açık havada bir şeyler yapmak istiyorum. Bir sonraki gelenin kuru odunu olması için diğerlerini bölmemiz gerekmez mi?"

"Verandada düzüşmek dışında açık hava için giyinmemişsin. Ve Worth'un, kulübenin bir sonraki gelecek kişi için hazırlandığından emin olmak için birini getirdiğini garanti ederim."

Biraz somurtuyor ve bana doğru bir adım atarak parmağını göğsümde gezdiriyor. "Bir oduncu fantezim var."

hayata geçirmeyi umuyorum." Ağırlığını değiştiriyor ve kirpiklerinin altından yukarı bakıyor.

Hiç bir kadına, hiç kimseye bu kadar kolay teslim olmamıştım. "Eğer verandada kalırsan bir parça odun kırarım.

zarar görmeyeceğin bir yere."

Başını eğiyor ve dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleştiriyor. O kazandı ve bunu biliyor.

"Kendine bir anlaşma yaptın." Dönüyor ve gömleğimi silkiyor ama yanında götürüyor. Basamakların tepesindeki verandanın direğine yaslanıyor.

Yığından bir kütük alıp kütüğün üzerine yerleştiriyorum. Hollywood'da büyüdüğüm için kütükleri ayırmak için pek fırsatım olmadı. Şanslıyım ki birkaç kamp gezisine katıldım ve temel bilgileri öğrendim. Efa'ya geçmişimde yaltaklanmaya değer bir evre haline gelen şeyin tüm ayrıntılarını veremeyebilirim - bir kamyon satın aldım ve sakal bıraktım, üstelik ismimi de değiştirdim - ama ona bu raydan çıkmış zamanda öğrendiğim becerilerden birine bir göz atabilirim. Aklıma gelen her Hollywood karşıtı şeyi yapmak istedim. Ve şu anda, Tanrı'ya şükür. Şu anda Efa'yı etkilediğim kadar kimseyi etkilemek istediğimi hatırlamıyorum.

"Çok ateşlisin," diye bağıyor ve ben sırtımdan kendimi alamıyorum. Kendini hiç sorgulamıyor. Bu çok ferahlatıcı.

Baltayı indirmeden hemen önce, bana öğretildiği gibi tahtanın ortasına değil kenarlarına nişan almaya dikkat ederek, "Sana dönüyorum," diyorum. Bıçak ahşabı keserek kütüğü temiz bir şekilde ikiye ayırıyor.

Efa kenardan bağıyor, tek kişilik bir amigo takımı gibi. İtiraf etmekten utanmıyorum, harika hissettiriyor.

Kütüğün büyük parçasını kütüğün üzerine geri koyuyorum ve baltayı tekrar indiriyorum ve ikiye ayrılıyor. Aynı şeyi diğer parçaya da yapıyorum. İş bitti.

"Oduncu fantezinden kurtuldun mu şimdi?" Hala verandanın basamaklarının tepesinde durduğu yere doğru sesleniyorum.

Şapkasını çıkarıp arkasındaki Adirondack'in üzerine atıyor. "Şimdi buraya gelip beni verandada becermen gerekiyor" diyor.

Bunun masadaki en iyi teklif olmadığı bir zaman olacak mı merak ediyorum.

EIGHTEEN

Efa

Gölün, göletin ya da önümüzde uzanan su her neyse onun kıyısında oturuyoruz. Tek bildiğim okyanus olmadığı. Bütün gün duyduğum tek şey kuş sesleri ve bizim aralıklı seslerimiz. Trafik gürültüsü yok. Uzaktan gelen kahkaha sesleri yok. Huzurdan başka bir şey yok.

Bennett bacaklarımın arasında yatıyor, günün çoğunda olduğu yerde, ancak şu anda ikimiz de giyinikiz ve sadece oturuyoruz, parmaklarım saçlarını karıştırırken anın tadını çıkarıyoruz. Suyun yüzeyi o kadar pürüzsüz ki, bir manzara resminin üzerine yerleştirilmiş cam gibi görünüyor. Arada bir ağaçtan bir kuş havalanıyor, yaprakları titretiyor ya da bir ördek suya iniyor, kaybolmadan önce kısa bir mesafeye dalgalanmalar gönderiyor. Her şey aynı kalıyor ve her şey değişmek üzere.

Güneş gökyüzünde alçakta ve ışık tamamen yanık turuncu ve parlak. Sanki bir filmin içindeymişiz gibi.

Bu an o kadar mükemmel ki, gerçek olması mümkün değil. "Bugün... büyülüydü," diyorum.

Başını sallıyor ve elimi ensesinden aşağıya, tişörtünün pamuğunun altına doğru itiyorum, sıcak tenini benimkiyle daha fazla paylaşmak istiyorum.

"Harikasın," diyorum.

Dönüp gözlerimin içine bakıyor, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi, sanki yüzeyin hemen altında, orada asılı duruyormuş gibi. Bana pürüzsüz gri bir taş uzatıyor. "Taşları sıyrabilir misin?"

Omuz silkiyorum. "Hiç denemedim."

"İlk seferini benimle yapabilirsin."

Bunun bir şaka olduğunu biliyorum ama sözleri içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Birdenbire gelecekte binlerce ilk yaşayacağımı ve bunların en iyilerinin Bennett ile paylaştıklarım olacağını fark ediyorum.

Taşı ondan alıyorum, parmakları benimkilere kayıyor ve ayağa kalkıyoruz.

Kendime sadece yaz için New York'ta olduğumu hatırlatıyorum. Gitmek için özel bir sebebim olmaması dışında.

Bana bakıyor ve ne düşündüğümü anlayabiliyor mu bilmiyorum ama başını eğip beni öpüyor. "Böyle tut," diyor. "Suyun yüzeyini kesmesini ve zıplamasını istiyorsun."

"Göster bana," dedim.

Taşını fırlatır ve taş suyun yüzeyinde bir, iki, üç, dört kez zıpladıktan sonra göle dalar.

O da bana sırtıyor. "Çok tatmin edici ve nedenini hiç bilmiyorum."

"Bir de ben deneyeyim." Kolumu geri çekiyorum ve onun yaptığı gibi nişan almaya çalışıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, taş suya çarpıyor ve sekiyor. Ama sadece bir kez.

"Başardın," diyor ve beşlik çakmak için avucunu uzatıyor. Ben de ona bir tane verdim.

"Ne tür taşlar sıyırmak için iyidir?" Yerdekiileri elemek için çömelıyorum.

"Düz, pürüzsüz, orta boy ve ağırlıkta."

İşe yarayabilecek taşları toplamak için kıyıyı taramaya başlıyoruz. Yüzeydekiler hâlâ sıcak, gün boyunca topladıkları güneş ışınlarını muhafaza ediyorlar.

"Tamam, peki ya bunlar?" Ayağa kalkıyorum ve o da topladıklarını incelemek için yanıma geliyor.

Birkaçını atıyor, bana üç tane kalıyor. "Bunlar işe yaramalı."

"Seninkini göreyim," dedim.

Elini açıp üç soluk gri taş ve bir siyah taş gösteriyor. Siyah olana uzandım.

"Bu kalp şeklinde," diyorum. "Bunu göle atamazsın." Onu solmakta olan ışığa tutuyorum.

"Eve götürmek ister misin?" diye neredeyse alaycı bir şekilde soruyor, sanki göl gezisinden eve bir taş götürmenin yanlış bir tarafı varmış gibi.

Gömleğinin cebine bırakıyorum. "Evet. Güvende tut."

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve bu sefer sanki ikimiz de ne düşündüğümüzü söylemiyoruz. Bu an mükemmel. Bugün mükemmeldi. Yarın, ertesi gün ve daha ertesi gün tekrar yapalım.

"Harikası," diyorum, ancak kelimeler kulaklarımda yankılanırken bunu ona zaten söylediğimi fark ediyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir şey istediğimi düşünmesini istemiyorum, çünkü istemiyorum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Sen de harikası."

"Fort Inc. için bir daha çalışamayacağım anlamına gelse bile seninle karşılaştığım için memnunum." Sırıtiyorum ve gülmesini bekliyorum ama gülmüyor.

"Bunu kabul ettin mi?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Gerçi Fort'ta bir iş bulmaya çalışmak New York'a gelmemin en büyük nedenlerinden biriydi. Ama sen

açık ve... şimdi... Bir işe girmek ve her zaman yatakta harika olduğum için orada olup olmadığımı merak etmek istemiyorum."

Gülüyor.

"Ama cidden, haftanın her günü seni işe tercih ettiğimi bilmelisin." Bu sözler önemsizmiş gibi geçirilebilir. Aramızdaki seksin nasıl bağımlılık yaptığı, patlayıcı olduğu ya da kesinlikle öyle olan diğer şeylerden herhangi biri hakkında şaka yapabilirdi.

Ama onunla seks yapmayı işe tercih ederim demek istemiyorum. Yani, onu seçerim. Takılmayı. Konuşmayı. Olmayı. Birlikte olmayı. Onunla.

Ve o da bunu biliyor.

Bakışları içimi ısıtıyor ve söylemediği çok şey olduğunu biliyorum. Onu zorlamıyorum. Özgürce verilmeyen bir şeyi istemiyorum. Ne bir iş, ne de onun kalbi.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni nefessiz ve arzulu bırakan iffetli ama tutkulu bir öpücükle ağzını ağzıma bastırıyor.

NINETEEN

Bennett

Worth'un yemek masası yirmi kişilik. Efa duş alırken ben bir uçta oturmuş, güvenlik şefim Aarvi ile telefonda konuşuyorum.

"Son durum nedir?" Ben soruyorum.

"Bir şey oldu," diyor Aarvi. "Nasıl olduğundan emin değiliz ama sistemlerin şifrelenmiş bir bölümüne erişmiş görünüyorlar. Bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı."

Kim olursa olsun, yaklaşıyorlarmış gibi geliyor.

"Başka bir güvenlik katmanı devreye girmeden önce bir saniyeliğine içerideydiler. Hiçbir şey alamayacaklar."

"Sence her seferinde bizi hedef alan aynı kaynak mı?"

"Her zaman, ve evet, sanırım tek bir kaynaktan geliyor. kaynak."

"Sence peşinde oldukları benim kimliğim mi yoksa başka bir şey mi?" Bu soruyu Aarvi'ye daha önce de sordum ve bana hep aynı cevabı verdi. Yine de sormamı engellemiyor.

"Bence birisi kimliğinizi ifşa etmek istese, bir personele rüşvet verebilir. Dışarıda hiç fotoğrafınız yokmuş gibi değil. Kim olduğunuzu arayan biri değil. İstedikleri Fort."

Bu sefer mantıklı, tıpkı daha önce söylediği her seferde olduğu gibi. Neden hâlâ avlanıyormuşum gibi hissettiğimi bilmiyorum. "Yanisen düşünmek onlar istiyorum DETAYLAR . Proje Sonraki Nesil?" Çığır açan bir yapay zeka teknolojisi üzerinde çalışıyoruz ve bu son derece gizli. Doğru kontrol ve dengeleri sağlamadan önce yanlış ellere geçmesini istemiyoruz.

"Bu konuda bir fısıltı bile duyan herkes ayrıntı istiyor."

"Daha fazla güvenlik inşa etmeliyiz," diyorum.

"Çoktan hallettim. Size gönderdiğim güvenlik planını uyguluyorum."

"İçeri girmiş olmaları hoşuma gitmiyor. Bir saniyeliğine bile olsa."

Efa elini sırtımda gezdiriyor. Başımı kaldırıp onu kucağıma çekiyorum, çıplak kalçalarını ve dizimde dengede dururken zaten kısa olan eteğinin yukarı kalkmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Aarvi ve ben Fort'taki duvarları güçlü tutmak için diğer stratejileri tartışırken o başını omzuma yaslıyor. Aarvi her şeyin üzerinde ve planı ikinci bir tahmin gerektirmiyor. Kale emin ellerde ama acaba dışarıda sistemlerimizi çökertecek daha da iyi biri var mı? Elimiz kolumuz bağlı mı?

Efa kulağımın hemen altına bir öpücük konduruyor ve telefon görüşmemin sona ermek üzere olduğunu anlıyorum.

"Yani bana revize edilmiş bir rapor mu göndereceksiniz?" diye sordum.

"Bugün mesai bitimine kadar. Ve eğer başka bir şey olursa, ilk öğrenen siz olacaksınız."

Aramayı sonlandırıyorum ve dikkatimi Efa'ya veriyorum. Onu kucağıma çekiyorum, böylece yanımda oturuyor.

"Hey," dedim. "Güzel kokuyorsun."

"Her yer tertemiz. Bu yağmur duşu inanılmaz." Kollarını boynuma doluyor, parmaklarını boynumdan geçiriyor.

Saç. Son birkaç gündür onunla birlikte olmak göz açıcı oldu. Onun yanındayken daha rahatım. Hatta daha mutluyum. Şehirden uzakta olmak, birbirimizden başka hiçbir şeye odaklanmamak güzel.

"En iyi şekilde yararlanmak için bir bahane istiyorsan seni tekrar kirletebilirim," diyorum.

Yer değiştiriyor ve bedenlerimiz aynı kalıptan çıkmışız gibi birbirine kenetleniyor. Kalçalarını çevirerek kot pantolonumun kotuna bastırıyor. Beni öpmek üzere olduğunu düşünüyorum, ama bunun yerine tamamen değişiyor - ondan beklediğim bir şey.

"Biliyor musun, gerçekten de senin için gelenlerin izini sürmeye odaklanmalısın. Gerçek bir savunma stratejin var. -Ve eminim ki bu en iyi savunma stratejisidir. Ama sanki bir saldırı için bekliyorsunuz. Mücadeleyi hacker'a götürmeniz gerekiyor."

Aletime sürtünürken konsantre olmak zor, ama söyledikleri mantıklı. Kendi korkularımı yansıtıyor, diğer ayakkabı düşene kadar sadece zamanımızı bekliyoruz.

"Denedik. İzlerini iyi saklıyorlar. Beklediğiniz gibi." Ne kadar denediğimizden emin değilim. Efa haklı, biz onların geçmemesini sağlamaya odaklandık. Sanal bir koçbaşıyla duvarlara kimin çarptığını bulmaya çalışmak yerine daha yüksek duvarlar inşa ediyoruz. Durumu tersine çevirmeye ve saldırıların arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışmaktan ziyade düşük bir profil çizmeye çalıştım.

İç geçiriyor ve ağzımın kenarına bir öpücük bırakıyor. "Bırak deneyeyim, olur mu? Saldırıların nereden geldiğini bulabilecek miyim görmek istiyorum."

Kıkırdıyorum. "İş dünyasının en parlak beyinlerini alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Olabilir. Ya da belki sadece farklı bir bakış açısı sunacağım. Dışarıdan biri olduğum için yeni bir şeyler görebilirim."

Neyse ki ona hayır demek zorunda kalmıyorum çünkü telefonum yemek masasındaki Efa'nın arkasında çalışıyor. Önemli bir şeydir diye elime alıyorum.

Sadece Leo.

"Siktir," diyorum ve Efa öpücüklerini çeneme bastırmayı bırakıp geri çekiliyor.

"Leo," diyorum. "Yeni kız arkadaşının Pazartesi gecesi şeyimize gelmesini istiyor."

"Pazartesi mi? Bugünün hangi gün olduğunu unuttum." "Bugün Cuma. Yarın ayrılıyoruz."

"Peki Pazartesi günü Kızlara İzin Yok mu?" diye soruyor.

"Sorun o değil. Sadece, bu kız bir anda ortaya çıktı. Son duyduğumda onu birkaç gece görmüştü. Şimdi bir kız arkadaşı mı var? Leo hiç böyle düşmezdi. Bilemiyorum. Bu işte bir terslik var."

"Kulağa korkunç geliyor," diyor Efa, parmağını göğsümde gezdirip kotumun düğmesini bularak. "Ama belki de Leo'nun ihtiyacı olan şey odur." Elimi tutuyor ve eteğinin altına, bacaklarının arasına yerleştiriyor. Parmaklarım çıplak tenine değerken gözlerimiz kilitleniyor.

Külot giymiyor.

Leo için neden endişeleniyorum ki? Kucağымda ateşli, yarı çıplak bir kadın var.

Parmaklarım kıvrımlarına bastırıyor ve sanki beni ilk kez orada hissediyormuş gibi soluk soluğa kalıyor. "Sana doyamıyorum," diyorum inleyerek, kot pantolonumun fermuarını açıp sikimi çıkarırken.

Ben zaten sertim.

Onun için çoktan hazırım. Ben her zaman hazırım.

Daha fazlası için.

"Leo'ya beni Pazartesi gecesi getireceğini söyle," diyor başparmağımla klitorisinin etrafında dolanırken nefes nefese. "Sen çocuklarla yalnız vakit geçirirken ben de kız arkadaşınla sohbet edebilirim. Bakalım kötü hisler alacak mıyım?"

"Evet," diye homurdanıyorum. Neye evet dediğimi bilmiyorum. Elinin sikimi kavramasına mı? Pazartesi gecesi kendini davet etmesi mi?

Her
şeyini.
Her
şeyini.

TWENTY

Efa

Dizüstü bilgisayarımı getirmedığım pek fazla yer yok ama Bennett'in arkadaşlarıyla buluşmak bunlardan biri olmalı. Bunun yerine, sanki kütüphaneye kod yazmaya gidiyormuşum gibi bilgisayarımı çantama koyuyorum.

Birkaç gün önce Catskills'ten döner dönmez Bennett'in beni güvenlik şefiyle görüştürmesi için uğraştıktan sonra, güvenlik ihlallerinde kalıplar bulmaya çalışarak etrafı araştırıyorum. Mantıklı olması için bilgileri bir araya getirmeye çalışıyorum. Bir şeyleri anlamaya çalışıyordum.

Neyse ki Bennett döndüğümüzden beri çalışmak zorunda kaldı - hafta ortası tatilinin kefareti olduğunu söyledi. Biraz yalnız zamanım oldu, bu da benim de çalışabileceğim anlamına geliyor. Bennett burada olsaydı, eminim bütün gün çıplak olurdum.

Vücudum mola için minnettar. Her yerim hassas ama Bennett'e hayır diyemiyorum. Hayır demek istemiyorum.

"İyi misin?" Taş binanın merdivenlerinden çıkarken elimi sıkıyor.

"Evet. Olmamalı mıyım?" Ona sırtıyorum. "Gergin olmana gerek yok."

Gülüyorum. "Gülmüyorum. Eğer bu adamlar senin arkadaşlarınsa, eminim misafirperver ve çekici olacaklardır. Onları seveceğim."

Kapıyı çalıyor. "Senden hoşlanmayacakları konusunda endişelenmiyor musun?"

"Olmalı mıyım? Tabii ki beni sevecekler. Amerikalılar her zaman İngilizleri sever."

"Bunu on yedi yetmiş altıya anlat."

Ben gülüyorum ve o da bana sırtıyor - kendi şakasıyla eğlendiği için değil, beni güldürdüğü için mutlu olduğu için. Benim neşem ona mutluluk veriyor ve bu da bana daha önce hiç tatmadığım bir huzur hissi veriyor.

Onunla sadece birkaç hafta önce tanıştım ama Bennett'i hiç beklemediğim bir seviyede anlıyorum. Ve o da beni sanki her zaman birlikte olmamız gerekiyormuş gibi anlıyor - sadece birbirimizi bulmamız biraz zaman aldı.

"Dizüstü bilgisayarını getirdin mi?" diyor çantamın içine bakarak.

Omuz silkiyorum, önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. Gerçek şu ki, Bennett'in siber takipçisini (siber stalker-slash-hacker) araştırmak için bir şansım olmasını umuyorum. Bennett'in gücüne ve sorumluluğuna sahip bir adam için şaşırtıcı bir şekilde, birlikte olduğumuzda telefonunu görmezden gelme konusunda gerçekten iyi. Bahse girerim arkadaşlarıyla da aynıdır. Bu sadece bir önsezi, ancak Bennett'in her hafta belirli bir süre telefonuna bakmaması, Bennett'in telefonu aracılığıyla Fort'a kötü amaçlı yazılım saldırısı için iyi bir fırsat olabilir. Kötü amaçlı yazılım saldırıları bir telefonu yavaşlatabilir, bu nedenle Bennett cihazında aktifken bir saldırı olursa bir şeyler olduğunu anlayacaktır.

Zor bir ihtimal, ama devam etmek için çok az şeyim var. Bennett'e söylemek istemiyorum. Bunu iyi karşılamayacağını hissediyorum. Sadece insanlar onun

bakmadığını biliyor

Bu Pazartesi gecesi buluşmalarında telefonda beş arkadaşı var - hayatı pahasına güvendiği arkadaşları.

Kendimi açıklamama gerek yok, çünkü kapının kilidi açılıyor ve uzun boylu, inek gözlüklü, uzun saçlarını kulaklarının arkasına atmış bir adam kapıyı açıyor.

"Vay canına, Bennett," diyorum.

"Arkadaşların çok seksi." Bennett gözlerini deviriyor. "Worth, bu Efa."

Resmi bir selamlama için elimi uzattım ama Worth beni kucaklamak için kendine çekti. "Bu adamın tasmaını tutan kadınla tanıştığımı memnun oldum."

"Tam tersi," diye cevap veriyorum. "Onun yanında hep dört ayak üstündeyim."

Worth bir kahkaha attı ve bizi içeri çağırdı.

Bize bodrum katı gösterildi. Bir uçta bir bar alanı, diğer uçta ise büyük bir ekran var ve rahat görünümlü kadife sandalyeler stadyum sıralarına dizilmiş. Birkaç adam büyük siyah barın etrafında toplanmış. Tüm odanın karamsar bir havası var ve Worth'un evli olup olmadığını sormama gerek yok. Böyle bir dekorla kesinlikle bir bekâr.

Bize içkiler verildi ve barın yanında dururken Jack ve Fisher ile tanıştırdım. İkisi de seksi, ama eğer onları herhangi bir seksilik sırasına koymam gerekirse, ki tabii ki öyle yapıyorum, Bennett'i en üste koymam gerekir, Worth ise yakın bir ikinci olarak arkadan geliyor.

Worth, "Byron gelmiyor, o yüzden Leo'yu bekliyoruz," diyor.

"Leo'yu mu bekliyorsun?" Bennett diyor ki. "Bu ne zaman olur ki?" Şüphesiz, bu yeni kız arkadaşının hatası. Bennett'in sesi kıskanç bir eski sevgiliye benziyor. Onu sakinleştireceğini umarak elimi onunkinin içine sokuyorum.

Onun sorunu ne? Sorun değişiklik mi? Bu kutsal Pazartesi gecelerine herhangi birinin eklenebileceği fikrinden nefret mi ediyor? Leo'nun ilgisini paylaşmaktan hoşlanmıyor mu?

"Duyduğuma göre Londra'danmışsın," diyor Jack, dikkatimi Bennett'in tepkisinden uzaklaştırarak. "En sevdiğim şehirdir. Özellikle de Leo ve Fisher New York'tayken."

"Bundan iyisi yok" diyorum.

"İçinde bu tutucu pislik varken New York bile mi?" Jack, Bennett'e başını sallayarak sorar.

Gülüyorum. "Bunu New York'un şansını artıracakmış gibi söylüyorsun. Bennett'in New York'un turist panosunun reklam kampanyasında ön planda ve merkezde olmamasının bir nedeni var."

Jack kıkırdar.

"Kırıldım," diye kestirip atıyor Bennett ve ben onun alaycılığına gülmekten kendimi alamıyorum.

"Seni oldukça iyi tanıyor gibi görünüyor," diyor Jack.

Worth'a "Catskills'deki güzel evinizde kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler," diyorum. "Çok iyi vakit geçirdik."

"Sorun değil. Elimden geldiğince sık oraya gitmeyi seviyorum."

Bennett, "Ona cesetleri oraya gömmek istediğinizi söyledim," diyor.

"Harika bir yer," diyorum. "Mezar yerleri için çok fazla seçenek var."

"Aman Tanrım, siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız," diyor Jack. "Bennett'inki kadar karanlık bir mizah anlayışı olan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

Sırıtiyorum. "Zamanında oldukça emo olan bir ağabeyim var. Darağacı mizahı beni korkutmuyor."

Kapı çalıyor ve Worth cevap vermek için grubumuzdan uzaklaşıyor. Tüm bu adamlar bir aradayken ortadan kaybolma ve gerçekten istediğim testleri yapma şansım olup olmayacağını merak ediyorum.

Fort'a yapılan son saldırılarda garip bir şeyler var. Bennett'in ekibinin bu değişimi fark ettiğinden emin değilim, ancak son zamanlarda oldukça öngörülebilir bir kalıba girdiler. Her hafta aynı zamanda tırmanıyor gibi görünüyorlar. Ve her seferinde daha agresifleşiyorlar, güvenlik duvarlarını aşmaya giderek yaklaşıyorlar.

İlk başta öyle görünmese de her yedi günde bir gerçekleşiyor. Daha derine inmek zorundasınız ama indiğinizde saldırının bir tür döngü içinde olduğunu görüyorsunuz - Bennett'in pazartesi geceleri arkadaşlarıyla buluşmasından farklı değil. Dizüstü bilgisayarımı açıp Bennett'in telefonuna saldırmak için pusuda bekleyen bir şey olup olmadığına bakmak istiyorum.

"Saat kaç?" Jack soruyor. "Bu şey gerçekten çalışıyor mu?" Odanın diğer ucundaki ekrana başını sallıyor. "Yoksa güzel görünmek için mi orada?"

Worth, Leo ve kız arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim iki kişiyle geliyor.

"İşe yarıyor," diyor Worth. Jack'in sızlanmalarına kulak misafiri olduğu belli. "Sızlanmayı kes." Barın arkasına geçer.

"Ben Efa," diyorum Leo'nun kız arkadaşına. Bir podyumdan fırlamış gibi güzel, günlerce süren bacakları, ekstra uzun kirpikli yeşil gözleri ve bir rüzgar makinesinin önündeymiş gibi geriye doğru taranan sarı saçları var.

"Merhaba." Öne doğru eğiliyor ve iki yanağımı birden öpüyor. "Ben Nadia," diyor. "Leo'nun kız arkadaşı."

"Oturalım," diyor Bennett. "Spor izlemek istemiyorsun, değil mi?" diye soruyor bana.

Nadia'yı Bennett'in yolundan uzak tutmak için burada olduğumu biliyorum. Ve yardım ettiğim için mutluyum. "Nadia ve ben barın yanında sohbet edebiliriz," diyorum. "Atıştırmalıklarınız olduğu sürece, Worth? Benim için bir kova dolusu karbonhidratın olduğunu söyle."

Sırıttıyor ve su ısıtıcısı cipsi, mısır cipsi, patlamış mısır ve kraker paketlerini çıkarıyor. "Worth, bekar mısın?" diye sordum. "Çünkü az önce senden aşırı derecede etkilendim."

Bennett eğilip beni başımdan öpüyor. Nadia ve ben bar taburelerine otururken çocuklar sandalyelere yöneliyor.

"Leo'yla nasıl tanıştın?" Nadia'ya soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bir parti. Bir arkadaşım kulüp açıyordu." Gözleri kapıya kayıyor. "Ben tuvalete gideceğim." Elimi okşuyor, telefonunu alıyor ve taburesinden kayıyor.

Bennett'e baktım. Tahmin ettiğim gibi, telefonu hiçbir yerde görünmüyordu. Bana bakıyor ve ben de ona bir öpücük konduruyorum. Televizyon dikkatini çekmeden önce kızarmanın başlangıcını yakaladığıma yemin edebilirim. İlgileniyormuş gibi bile yapmayacağım. Büyüdüğüm sporların kurallarıyla zar zor başa çıkabiliyorum; garip Amerikan oyunlarını öğrenmeye başlamayacağım.

Nadia acele etmiyor. Umarım içeride iyidir. Tam telefonumu çıkarıp Eira'ya mesaj atacaktım ki yeniden ortaya çıkıyor.

"Başladı mı?" diye soruyor bana. Başımı sallıyorum.

"Sanırım başladı."

"Gidip oturalım mı?" diye soruyor.

"Oh, sohbet edebileceğimizi sanıyordum?" Dedim. "New York'tan mısın?"

Leo ve benim aramda bakışıyor. Bu akşam onun dikkatini Leo'dan uzak tutmakta pek yardımcı olacağımdan emin değilim. Onunla fiziksel olarak yakın olmaya çok hevesli görünüyor.

"Rusya," diyor.

"Oh!" diye cevap verdim. "Bir aksan algılamadım."

Omuz silkiyor, gözleri ekrana sabitlenmiş durumda. Benimle ilgilenmiyor. "O kadar uzun süredir modellik yapıyorum ki, sanırım kendimi kaybettim."

"Oh eğlenceli. Manken misin?" Ağzıma iki mısır cipsi tıktırarak soruyorum.

"Evet, hâlâ biraz yapıyorum."

"New York'a bu yüzden mi geldin?" Dikkatini olabildiğince uzun süre çekebilmek için çaresizce soruyorum. "Bu yolculuktan önce hiç gitmemiştim. Harika bir şehir."

"Paranız varsa harika bir şehir," diyor. "Aksi takdirde boktan bir şehir."

Agresif tonu beni hazırlıksız yakaladı. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bebeğim, seni özledim," diye mırıldanıyor Leo'ya. Görünüşe göre Leo onu duymuyor ve ağzı sert bir çizgiye oturuyor. O

bana dönüyor. "Sence oraya gitmeli miyiz?"

Beni tanımakla hiç ilgilenmiyor. Onu bar taburesine sabitleyemiyorum. "Ben burada kalacağım," diyorum. "Bennett arkadaşlarıyla çok az vakit geçiriyor, yük olmak istemiyorum."

Gözleri öncekinden daha uzun süre üzerimde kalıyor. Sanki beni içine çekiyormuş gibi vücudumda geziniyorlar, sonra gözlerini kaçırıyor. "Evet. Haklısın. Haklısın."

Eğer gidip Leo ile otursaydı, dizüstü bilgisayarımı açma şansım olabilirdi ama o zaman da Bennett perişan olurdu. Televizyonda ne olursa olsun, bu gece kaybedilen bir oyun olacak. En azından benim için.

TWENTY-ONE

Efa

Anahtarımı kilide sokarken Bennett'in elleri arkadan kalçalarımın üzerinde kayıyor ve dudakları boynumu buluyor. Kırk beş dakika boyunca Nadia'nın Leo'nun kucağına oturmasını engellemeyi başardım. Her ne kadar barda kalıp Bennett'in telefonundan Fort'a yapılan saldırıları öğrenmeye çalışmayı çok istesem de, tek başıma kalsaydım tuhaf görünürdüm. Ben de onlara katıldım ve Bennett Nadia'ya hırlamamak için elinden geleni yaptı. Onunla gurur duyuyorum.

Neden dizüstü bilgisayarımı almaya zahmet ettim bilmiyorum. Asla işe yaramayacaktı. Ve bu sadece bir önseziydi. Saldırıların nereden geldiğine dair kesin bir kanıt yok. Sorun da bu zaten.

"Seni sevdiler," diye homurdanıyor. "Çok iyi uyum sağladın. Sanki onların küçük kız kardeşiymişsin gibi."

"Bu seni azdırdı mı?" Dönüp ona bakıyorum ve o da ellerini kapımın iki yanında birleştiriyor. "En iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olmam mı?" Başımı yukarı kaldırıyorum ve

dudaklarının dikişı. "Bana dokunmamalısın ama ellerini benden uzak tutamıyorsun." Onu hissetmek için uzandım ve çoktan sertleşmişti.

O her zaman serttir.

"Kesinlikle ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Tekrar kapıya yöneliyorum ve bu sefer anahtarı çeviriyorum, böylece bu bir PG groping'den daha fazla bir şeye dönüşmeden önce daireye girebiliriz.

"Nadia'nın aksine sen kendini kontrol etmeyi başardın." Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve Nadia'nın gecenin büyük bölümünde Leo'ya nasıl yapıştığını hatırlayarak kıkırdıyorum. "Önceki hayatında bir kedi olduğunu mu düşünüyorsun?" Gecenin çoğunu Leo'nun kulağını yalayarak geçirdi. "Akraba utandırmak gibi bir niyetim yok."

Bennett inliyor. "Ereksiyonumu öldürmenin yolu."

Gülüyorum. "Ne kadar yaşlanırlarsa yaşlansınlar, erkekler her zaman on beş yaşındaki çocuklardır. En azından kız ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Sence?" Bennett soruyor. "Bunun biraz fazla olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sence ona karşı biraz daha acımasız mı olmalı? Benim sana olduğum gibi mi?" Parmağımı kemerine sokuyorum ve onu benimle birlikte kanepeye çekiyorum.

"Biraz zorlama gibi geldi. Biraz sahte. Sence onun parasının peşinde mi?" diye soruyor.

"Yani, bu da paketin bir parçası sanırım. Ama onu parası için kullandığını söylemek, iyi sakso çektiği için onu kullandığını söylemekten daha mı kötü?"

"Sana böyle mi söyledi? Onun başını okşamasından hoşlandığını mı?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece varsayımlarla konuşuyorum. Birinin o kişiyle sadece para için birlikte olduğunu söylemek çok basit. Bu bir paket. Her iki taraf için de." Omuz silkiyorum. "Sen hariç. Seni sadece büyük penisin için kullanıyorum, eğer bilmiyorsan."

"Bunu biliyordum," diyor. "Ama cidden. Sana bir şeyler ters gelmedi mi?"

Bennett'i hiç şimdiki gibi tedirgin görmemiştim. Arkadaşının kız arkadaşının nasıl böyle bir tedirginliğe neden olabileceğini anlamıyorum.

Başparmağımı kaldırarak, "Çok güzel," diyorum. "Belli ki ondan hoşlanıyor." Bir parmağımı uzatıyorum. "Aralarında açıkça bir cinsel kimya var - hepimiz bunun kanıtlarına maruz kaldık." Üçüncü parmağımı uzatıyorum.

"Ama sence gülüyorlar mıdır?" diye soruyor. "Bizim gibi mi?"

Mutlu bir çiftin nasıl olması gerektiğine dair çıta olarak bizi göstermesi göğsümde bir şeyleri sıkıştırıyor.

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Belki. Eğer ikisi için de işe yarıyorsa, ne fark eder ki? Ona istediğini verecekse, parasından hoşlanıp hoşlanmaması kimin umurunda?"

"Sadece kaşınmama neden oluyor."

"Muhtemelen çıktığı kadınların çoğundan daha zengin olacak. Ama bu onda gördükleri tek şeyin bu olduğu anlamına gelmez. Eğer onunla arkadaşsanız, parası dışında bazı kurtarıcı nitelikleri de olmalı."

Bennett düşüncelere dalmışken başımı omzuna koyuyorum. "Onu koruyorsun. Anlıyorum."

"Daha önce de kullanıcılar gördüm. Takılanlar. Dalkavuklar." Kelimeleri kullanılmış birinin zehriyle söylüyor. Ya da annesi kullanılmış birinin.

"Her yerdeler," diye katılıyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek. "Ama ne yapabilirsin ki? Kız arkadaşının onu kullandığını düşündüğünü söylersen bir arkadaşını kaybedersin."

"Bazen sadece annem yükselişe geçtiğinde yanıma gelen o insanlardan intikam almayı hayal ediyorum. On kilo aldığı için bir yönetmen tarafından kovulduğunda ya da Eve Dönüş filmiyle Oscar adaylığını kaçırdığında orada değillerdi."

Annesine karşı bu kadar koruyucu ve şefkatli olmasını seviyorum, ancak buna bu kadar kapılmış olması üzücü. "Şöhret. Para. Dünyanın en kötülerini kendine çeker."

Cevap olarak homurdanıyor.

"Ama bu dünyadaki tüm güzel şeyler karanlığı çeker. Hayat böyledir."

"Olabilir. Ama Hollywood insanlığın en kötülerıyla dolu. Otuz yıllık menajerinin bile hastalandığında onu bıraktığını biliyor musun?"

Ona doğru kıvrıldım, boynuna gömüldüm. Bunca yıl sonra hâlâ acısını hissediyor.

"Bazen genç yaşta ölmesinin daha iyi olduğunu düşünmem çok mu kötü? Çünkü bir oyuncu olarak yaşlanmak asla iyi gitmez. Kariyeriniz düşer ve kimse sizi tanımak istemez."

"Hiç oyunculuk yapmak istedin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "O da beni hiçbir zaman o yöne itmedi. Ve beni asla kırmızı halıda yürütmedi. Onunla hiç fotoğraf çekimi yapmadım - bilirsiniz, bazı yıldızların tüm ailelerini Vanity Fair'e çıkarmayı sevmesi gibi? Bunların hiçbiri olmadı."

"Görünüşe bakılırsa o da en az senin ona karşı olduğun kadar korumacıymış, şu anda bile."

İç çekiyor. "O ortamda olabileceği kadar."

Duraksıyorum, neden korunmadığını söylemesini bekliyorum ama detay vermiyor. "Ne demek, olabileceği kadar?"

Başını sallıyor ve nefes alıyor, göğsü altımda genişliyor, sıcaklığı katlanıyor. Gömleğinin üzerinden göğüs kaslarına bir öpücük konduruyorum. "Belirli bir şey yok ama şöhreti beni etkiledi. Elinde değildi. Okuldaki çocuklar annemin kim olduğu yüzünden benimle arkadaş olmak istediler. Sonra annemin kim olduğu yüzünden arkadaşım olmak istemediler."

"Bu korkunç," diyorum.

"Önemli değil. Artık etrafımda gerçek insanlar var." Elimi ağzına götürüyor ve bileğimin iç kısmını öpüyor, sonra beni kucağına çekiyor. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet," diyorum ama göz göze geldiğimizde sesimdeki tereddütü sadece benim fark etmediğimi anlıyorum.

"Ama?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Tüm bu adamları işletme fakültesinden beri tanıdığını ve hepsiyle yakın olduğunu söylüyorsun. Leo'yla bile mi?"

Söylediklerimin satır aralarını okumaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Evet. Özellikle de Leo." Bakışlarında bir uyarı var.

İtiyorum ama kapı kapalı. "Bu iyi."

Başımı salladım.

Arkadaşlarının da onun düşündüğü kadar sadık olmalarını istiyorum. Gerçekten istiyorum. Sadece ikna olmadım.

"Bu iyi. Hiçbirinden şüphe duymuyorum." Gerilim bizi yoğun bir sis gibi kaplıyor ve hiçbiri cinsel değil. "Şanslısın," diyorum.

"Çok," diyor. "Hepsini çok uzun zamandır tanıyorum."

Amcamı hayatım boyunca tanıdım ve bana nasıl ihanet ettiğine bak. Ama söylemedim. Söylememe gerek yok. Bennett aptal değil ve arkadaşlarının ona tamamen sadık olduğuna inanıyorsa, başka bir şey önermenin anlamı yok. İçgüdüsel bir his ve dizüstü bilgisayarımın geçirdiğim birkaç günden daha fazlasını elde edene kadar olmaz. Daha fazlasına ihtiyacım var.

TWENTY-TWO

Efa

Otelin bugün bana ihtiyacı yok, bu yüzden izin zamanımı kaçırdığım uykuyu yakalayarak değerlendiriyorum. Bennett bu sabah kaçta çıktı bilmiyorum ama kahvaltım için yastığımın üzerine bir elma bırakmış, o yüzden yataktan kalkmama bile gerek kalmadı.

Bir ısırık alıyorum ve telefonum çalıyor. Kız kardeşim arıyor ve Tanrı'ya şükür görüntülü arama değil.

"Selam," diyorum cevap verirken.

"Çalışmıyorsun," diyor.

"Bana ihtiyaçları yok. Görünüşe göre kusma hastalığı geçmiş. Hava da çok ısındı. Bekledikleri kadar meşgul olduklarını sanmıyorum."

"Senin için iyi sanırım. Fort'ta mülakata girme şansın var mı?"

Keşke ona ilerleme kaydettiğimi hiç söylemeseydim. Ben Fort'a rastladığım için çok şaşırmıştım, birilerine bir şeyler söylemem gerekiyordu.

"Hayır. İsmiyle Fort, doğasıyla Fort," diyorum. "Resepsiyona sorduğumda Fort'un binada olduğunu bile kabul etmediler."

"Ne yani, FBI'mış gibi mi davrandılar?" diye soruyor.

"Karma kullanımlı bir bina. Sadece binada Fort'a ait herhangi bir kayıt bulunmadığını söylediler."

"Vay canına, yani sadece yalan mı söylüyorlar?"

"Sanırım." İçim biraz çalkalanıyor. Elmamı komodinin üzerine bırakıyorum ve yatak başlığına yaslanmak için doğruluyorum.

"Peki şu Bennett denen adam nasıl? Onunla hâlâ görüşüyor musun?" "Evet," diyorum, toplayabildiğim en sahte neşeli ses tonuyla. "I

Yani, belli ki sıradan bir şey."

"Daha yeni hafta sonu için gitmemiş miydin?"

"Evet, Catskills'e. Çok güzeldi. Tamamen ıssız bir yerdi."

"Bu bana pek sıradan gelmedi. Bana ondan bahset."

Yatağa geri sokuluyorum, yanımdaki yastıkta Ben'in kokusunu yakalıyorum. "Nazik biri," diyorum. "Ve uzun boylu. En az Dax kadar uzun. Biraz huysuz. Bana karşı değil ama insanlarla arası pek iyi değil."

"Doğru. Kulağa hoş geliyor."

"Öyle," diyorum. "Şey, belki keyifli tam olarak kullanacağım kelime değil ama... Onunla eğleniyorum ve beni güldürüyor." İlk izlenimlerde kız kardeşimin benim için isteyebileceği bir kedcik gibi görünmese de ondan nefret etmesini istemiyorum.

"Yaşamak için ne yapıyor? Bir işi var, değil mi?"

Eira'ya yalan söylemek zorunda kalacağım düşüncesiyle içten içe inliyorum. Ne söylemem gerekiyor? Kardeşim için bir hikaye mi uydurayım? Bennett hakkındaki her ayrıntıyı ona anlatmak istiyorum. "O teknisyen," diyorum.

"Vay canına, ne tesadüf," diyor.

"Pek sayılmaz. O donanımla ilgileniyor. İşlemciler ve diğer şeyler, bilirsiniz?"

Gülüyor. "Hayır, pek sayılmaz. Soyadı ne? Google'da aratacağım. Kiminle uğraştığımızı görürüz."

İrkildim. Ne söyleyeceğim ki? Kız kardeşime yalan söylemek zorunda kalmamalıyım. Ya da yarım yalan.

"Oh, o internette değil. O gerçekten... özel biri."

"Ne demek internette yok. Böyle bir şey var mı?"

Eğer Bennett Fordham iseniz, öyle.

"İnsanların işini bilmesinden hoşlanmıyor." "Eddie!" diye soluk soluğa kaldı. "O bir suçlu mu?"

"Elbette o bir suçlu değil," diyorum. "O zaman bana adını söyle."

Beynim, kız kardeşimin Bennett'in bir mafya babası olduğunu düşünmesini ve ona ihanet etmemesini nasıl engelleyebileceğimi anlamaya çalışıyor.

Ama yattığım adam hakkında kız kardeşimle konuşmak neden ihanet olsun ki? Onunla bu adam hakkında konuşamamam çok saçma. Onunla her şey hakkında konuşurum.

"Yapamam," diyorum. "Üzgünüm, Eira."

Hattın diğer ucunda sessizlik yankılanıyor.

"Sorun yok," diyor sonunda. Ama olmadığını biliyorum ve iyiymiş gibi davranmasından nefret ediyorum. Çünkü sorun var. Aramızda sır yok. Bennett ilk olmamalı. "Bu gizemli teknik adam en azından Fort'ta seni içeri sokabilecek birini tanıyor mu?"

"Hayır. Görünüşe göre, Ben Fort tüm işe alım kararlarını kendisi veriyor ve zaten orada çalışan insanlar tarafından önerilen adaylardan oluşan bir havuzdan seçim yapıyor. Pek şansım yok. Ama ABD'de bir sürü teknoloji şirketi var. Sadece ağımlı biraz daha genişletmem gerekiyor."

Kendimi yalancı gibi hissediyorum.

"Fort'ta çalışan birini bulup tavsiye almanız gerekiyor gibi görünüyor."

Ve Ben Fort ile yatıp kendini bir pozisyon için uygunsuz hale getirme. Ama gerçek şu ki, pişman değilim.

onunla yatmak ve Fort Inc. için çalışma hayalimden vazgeçmek. Nasıl vazgeçebilirim?

"Evet, o kadar kolay değil. İnsanların Fort için çalıştıklarını açıklamalarına izin verilmiyor."

"Ne yani? Casus falan mı bunlar?"

Gülüyorum. Onun söylediği kadar saçma. Bennett'i savunacak bir şeyim yok.

"Sanırım Fort takıntımı aşacağım ve binecek başka bir at bulacağım. Google ya da Microsoft gibi bir yerde çalışsaydım eminim çok şey öğrenirdim."

"Fort'a gitmenin tüm amacının, birçok farklı şeyi deneyebileceğiniz kadar küçük olması olduğunu sanıyordum."

İç çektim. "Bu bir avantajdı ama bunun benim için gerçekleşmeyeceğini kabul etmek zorundayım."

"Vincent'a senin için etrafı soruşturmasını söylememi ister misin?" "Eira, böyle davranmamaya çalışacağına söz vermiştin. müdahale ediyor."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Coves'lar iyi bağlantıları olan, başarılı bir aile. Ve onlar artık bizim ailemiz. Aileden yardım istemekte yanlış bir şey yok."

"Ama hiçbirisi teknoloji alanında değil."

"Sanırım Vincent'ın bir teknoloji şirketi var."

İç çekiyorum. "Tanıdığım biri olduğu için işe girmek istemiyorum. İş hak etmek ve bu yüzden almak istiyorum."

Telefonun diğer ucundaki sessizlik Eira'nın benimle aynı fikirde olmadığını söylüyor. Ama Bennett'in yattığı insanları işe almamasının bir nedeni var. Ona Midas dokunuşlu adam denmesi tesadüf değil. Kararlarını verilere dayanarak verir, dostluklara ve iyiliklere değil.

Gerçi hacker'ını yakalamasına yardımcı olmadı. "Oh, aslında belki Cove mafyası bana bir konuda yardımcı olabilir," diyorum. "Aralarında teknoloji güvenliği konusunda yardımcı olabilecek birini tanıyan var mı?"

"İş deneyimi falan mı arıyorsun?"

"Belki," diyorum. "Sadece biraz daha içine girdim. Keşfetmek isteyebileceğim bir büyüme alanı."

"Bir dakika bekle."

Telefon kapandı - beni sessize aldı, bu da ya müstakbel kocasıyla konuştuğunun ya da işediğinin kesin bir işareti.

"Biliyordum," diyor birkaç saniye sonra. "Sutton'ın en iyi arkadaşı Parker'ı tanıyor musun?"

Düşünmeye çalışıyorum. "Sutton Jacob'ın karısı, değil mi? Bir numaralı kayınbirader?"

"Doğru. En iyi arkadaşı bir hackerla evli. Bu doğru mu, Dax?" diye seslenir. "Evet, Dax onun ünlü bir hacker olduğunu söylüyor. Her şeyi hackleyebiliyormuş. Hükümetler için her türlü şey üzerinde çalışmış."

Fort'ta neler olup bittiğini anlamama yardım etmesi için tam da ihtiyacım olan kişiye benziyor - Bennett kendi işi dışında birine güvenseydi tam da bu kişiyi kullanırdı.

"İş deneyimi yapabileceğiniz bir ofisi olduğundan emin değilim ama belki birilerini tanıyor." "

"Beni tanıştıırabilir misin?" diye sordum. "E-posta ile. Mümkünse en kısa zamanda onunla konuşmak istiyorum."

"Fort'ta tanıdığı biri olabilir," diye öneriyor.

"Belki," diyorum. "Onunla konuşmak harika olurdu. Teşekkürler, Eira."

"Şimdi kim karışıyor?" diye soruyor.

"Yardım istersem karışan olmaz."

İç çekiyor. "Her neyse. Adamı çok iyi tanımadığım için tanıtımı Dax'a yaptıracam. Onunla sadece bir ya da iki kez karşılaştım."

"Bu harika olur, teşekkürler. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, eskisine kıyasla şimdi müdahale etmeme konusunda çok daha iyisin." "Bunu bir tişörte yazıyorum.

'Eskisi kadar karışmıyorum

""

"Noel hediyesi sıralandı."

Gülüyor. Bu her zaman değer verdiğim bir sestir. Ailem öldükten sonra Eira zor günler geçirdi. Onu şimdi bu kadar mutlu görmek beni çok mutlu ediyor.

"Bir dahaki sefere aradığında, şu Bennett'ini görebilecek miyiz?" diye soruyor.

Midem bulanıyor, çünkü Bennett'in asla kız kardeşimle görüntülü bir görüşmeye çıkmak istemeyeceğini biliyorum. Bunu riske atmak istemez. Son birkaç haftadır, sadece ikimizin dünyadan saklandığı baloncuğumuzdan keyif aldım. Ama Shake Shack'te öğle yemeği yemeyi ya da kız kardeşimle görüntülü konuşmayı başaramıyorsak, bu onun ve benim bir New York dakikasından daha uzun süre var olabilme ihtimalimiz için pek bir şey ifade etmiyor. Ve eğer onunla birlikte olmak, kız kardeşime yalan söylediğim bir hayat yaşamam anlamına geliyorsa... bu benim için uygun değil.

Buraya birini bulmaya gelmedim. Ve Bennett kesinlikle bulmak istediğim türden biri gibi hissettirse de, nihayetinde hayatımda yer kaplayacak olan adam beni dünyadan, hatta sadece kız kardeşimden saklanmaya zorlayamaz. Er ya da geç, balon patlayacak.

TWENTY-THREE

Bennett

Bir havluya sarınarak onun kadar muhteşem görünmenin nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim. "Yine kirlenmek ister misin?"

"İşe gitmem gerekiyor, aksi takdirde cevabım tabii ki evet olur."

"Bu gece o zaman?" Aynanın önünde duruyorum, belimde havlu, yüzümde tıraş kremi.

"Beşe kadar dönerim," diyor. "Bugün temizlik işindeyim."

"Altıya kadar toplantılarım var."

"Şimdi de otele mi dönüyorsun? Sütünize rağmen burada uyuyup orada çalışmanız ne kadar ironik" diyor. Banyoda yanımdan geçerken duruyor ve koluma bir öpücük konduruyor. Dudaklarının altında tenim köpürüyor. Her parçası iyi hissettiriyor.

Daha önce bir kadınla hiç bu kadar çok zaman geçirmemiştim, hiç biriyle uyanıp giyinmemiştim. Doğaldan daha iyi hissettiriyor. Eğlenceli ve rahatlatıcı.

hayal edebilirdim. Kendimi burada hayal ettiğimden değil. Kendimi hep yalnız biri olarak gördüm.

"Bu gece Eira'yı arayacağım. Guinevere'in ateşi var, bu yüzden her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

"Tamam." Guinevere'in kim olduğunu biliyor muyum? Daha önce bahsetseydi eminim adını hatırlardım. "Guinevere kim?" diye sordum.

"Yeğenim," diye cevap veriyor yatak odasından.

Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama aramızdaki hava biraz değişmiş gibi geliyor. "Guinevere'in kim olduğunu bilmediğim için kızdın mı?" diye sordum.

"Hayır," diye tersledi. "Guinevere'den daha önce hiç bahsetmedim. Onun kim olduğunu bilmediğin için neden kızayım ki?"

"Bir şeye kızmış gibisin."

Arkamı döndüğümde, üzerinde külot ve sütyenden başka bir şey olmadan banyonun kapısında duruyordu. Bu onun en sevdiğim kıyafeti.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum. "Bugün odama servis yapacak mısın?"

"Kız kardeşime senin hakkında ne söyleyebilirim?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek.

"Neden kız kardeşine benim hakkımda bir şey söylemek zorundasın?" Usturayı yüzüme götürerek cevap veriyorum.

"Çünkü birlikte vakit geçiriyoruz. Birlikte hafta sonu tatiline çıktık. Senin en yakın beş arkadaşınla tanıştım-"

"Benim tek arkadaşlarım."

"Doğru," diyor. "Ve onlar hakkında her şeyi bilebilirler Ben."

Çenemi gevşetmeye çalışıyorum ve işe yaramadığında usturayı yere bırakıyorum. Keskin nesnelerin şu anda ulaşılabilir olması gerektiğinden eminim. "Doğru," diye cevap veriyorum.

"Ona Ben Fort olduğunu söyleyebilir miyim?"

Gözlerim onunkilere kayıyor. Bunun cevabını biliyor. "Bu benim adım değil. Benim adım Bennett Fordham."

"Peki sen ne iş yapıyorsun Bennett Fordham? Çünkü sizin kendi kendini yetiştirmiş bir teknoloji milyarderi ve Fort Inc'in başkanı olduğunuzu sanıyordum."

İç çektim. Çok güzel bir sabah geçiriyordum. Duş seksi ve ardından inanılmaz bir oral seks. Ve şimdi... bu.

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

"Kim olduğun konusunda aileme karşı dürüst olabileceğim bir zaman asla olmayacak, değil mi?" diye soruyor.

Tıraş olma girişimimden tamamen vazgeçiyorum ve çenemdeki sabunu bir havluyla siliyorum. "Bana ne sorduğunu bilmiyorum. Bunların hiçbirini düşünmedim. Bennett Fordham ve Ben Fort'u ayırma konusunda ne kadar dikkatli olduğumu biliyorsun."

Yere bir göz atıyor, sonra dönüp yatak odasına gidiyor.

Sikeyim.

Onu üzdüğüm için nefret ediyorum. Bu konuşmaya hazırlıklı değildim. Hem de hiç. Belki safım ama benim hakkımda biriyle konuşmaya ihtiyacı olduğu ya da bunu istediği aklıma gelmemiştir. Haftalardır sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum. Başka kimse dahil olmadı.

Pazartesi gecesi onu arkadaşlarımla buluşmaya götürene kadar. İşleri düzeltmek için yatak odasına gittim. Giyinmiş ve sadece spor ayakkabılarını giyiyor. "Sonra görüşürüz," diyor ve ayağa kalkıyor.

"Efa."

Bana döndü. "Ne?"

Söyleyebileceğim hiçbir şey onu daha iyi hissettirmeyecek. Kimsenin kim olduğumu bilmesini istemiyorum. Bu değişmeyecek.

Bir süre bekliyor, sonra iki, sonra dönüp gidiyor.

Siktir, siktir, siktir.

TWENTY-FOUR

Efa

On altı yaşında CIA'i hacklemeyi başaran bir adamla takıldığıma inanamıyorum. Bugün öğlen saatlerinde şansım döndü. Görünüşe göre kızgın temizlik her şeyin son sürat yapılması anlamına geliyor, bu yüzden odalarımı rekor sürede bitirdim. Park Süit'i junior süitlerden biriyle değiştirmeyi başardım çünkü diğer kızlardan biri misafirden şikayet ediyordu ve ben de onun yerine almayı teklif ettim. Bütün gün Bennett'i ne gördüm ne de ondan haber aldım.

Ama ne söyleyebilir ki? Hiçbir şey. Kimliğini aileme açıklamamı istemiyor. Kimseye. Onunla birlikte olmak benim de saklanmam gerektiği anlamına geliyor.

Cove mafyası sonunda yapacağını yapana ve baldızımın en yakın arkadaşının kocası Tristan'dan bir mesaj alana kadar yaklaşık beş saat boyunca düşündüm. Hacker.

İşte o zaman keyfim yerine geldi.

Bir düğünden sonra New York'ta ve buluşmayı teklif etti. Şimdi, işte buradayız. Sanki hiçbir şey olmamış gibi takılıyoruz.

Büyük olay.

"Saldırıların gerçekleştiğini görebiliyorum. Kesinlikle bir mobil cihaz aracılığıyla girmişler," diyor Tristan. "Bunu kodlarda görebiliyorum."

"Hangi mobil cihazı görebiliyor musunuz?" Soruyorum. Bennett'in olduğuna bahse girerim.

"Evet. Sadece bunun için bir numara almam gerekiyor." "Sana bir çay yapayım," dedim.

"Bunu bir İngiliz'den duymak beni çok mutlu etti. Amerikalılar çay yapamaz." Tristan'ın telefonu ötüyor ve yazmaya başlıyor. "Parker'a adresini mesaj atıyorum. Frick'te işi bitti. Sorun olur mu?"

"Elbette. Onunla tanışmayı çok isterim. Burada olman onun için sorun olur mu? Senin tatilde olman gerekmiyor muydu?"

"Böyle bir şeye karşı koyamayacağımı biliyor. O iyi. Mandarin Oriental'de kalıyoruz, o yüzden beni yolda alacak."

"Mandarin Oriental Deutsche Bank Center'da, değil mi?" Koltuktan kalktım ve çay yapmaya başladım.

"Evet. Gittin mi?"

"Fort'un ofisi orada, ama hayır, hiç gitmedim."

"Peki Fort'un güvenliğini araştırmaya nasıl sürüklendiniz? Bu konuda en iyi ve en parlak kişilerin çalışacağını düşünürsünüz."

Gülüyorum. "Benim de öyle olmadığımı mı varsayıyorsun?"

Tristan kıkırdar. "Alınma ama. Parker'dan Fort'ta çalışmadığını biliyorum. Yeni mezun olduğunu söyledi."

"Evet. Ne kadar istesem de onlar için çalışmıyorum."

"Oh, yani bu kendini kanıtlamakla ilgili, belki de ayağını kapıdan içeri mi sokacaksın?"

"Hayır. Fort için çalışmayacağım gerçeğini kabullenmiş durumdayım. Sadece bu sorunu gerçekten çözmek istiyorum. Orada çalışan bir arkadaşım var ve bu..." Omuz silkiyorum. "Bu onu strese sokuyor."

Bir saniyeliğine göz göze geldik. Tristan doğal olarak daha fazlasını söyleyemeyeceğimi anlıyor ve zorlamıyor.

"Ben çözememsem kimse çözemez." "Bu senin ünün."

Kapı çalındı.

"Bu Parker olacak," diyor Tristan.

Ama sanırım kapıcı onu çağıracak. Bennett'e kapıyı açacağımdan oldukça eminim. En azından öyle umuyorum. Umarım geri döner. Her ne kadar bu durumdan ve kimliğiyle ilgili seçimlerinden dolayı hayal kırıklığına uğramış olsam da, bu onu daha az sevmeme neden olmuyor. Onu sadece birkaç haftadır tanıyorum ama bir şekilde kalbimde Bennett şeklinde bir delik varmış ve o da tam yerine oturmuş gibi hissediyorum.

Tristan'a çayını uzatıyorum ve kapıya gidiyorum. Bennett kapıda duruyor, saçları dağınık, sanki bugün aklında çok şey varmış gibi. Sadece bana bakıyor, yüz ifadesi yarı kederli, yarı acılı.

"Hey," dedim.

"Özür dilerim," diye yanıtlıyor.

"Anladım," diyor Tristan arkamızdan.

Bennett arkama bakıyor ve Tristan'ı görüyor. Kaşlarını çatıyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. Yüzünde öfke, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı bir arada. Kiskanıyor. Tristan'ın kim olduğunu bilmiyor ve en kötüsünü varsayıyor.

Sanki bu kadar çabuk hayatıma devam edebilirmişim gibi. Bırakın İngiltere'ye ne zaman döneceğimi, yarın hakkında bile konuşmadık ama ne olursa olsun, Bennett bir hiçmiş gibi bir sonraki adama asla geçmem.

Zilimin çaldığı anda ona uzanıyorum.

Bennett'e dikkatle bakarak, "Bu Tristan'ın karısı olacak," diyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan, "Tristan, Parker geldi" diye sesleniyorum. Zile cevap verdim ve kapıcıya onu içeri almasını söyledim.

"Tristan, bu benim arkadaşım." Bennett'in kendini tanıttmasına izin vermek için kapıyı açtım.

"Merhaba. Bennett Fordham."

"Tristan Dubrow." Tristan dizüstü bilgisayarını masaya bırakır, ayağa kalkar ve tokalaşırlar. Bir süre sonra Parker gelir.

Hepimiz birbirimizi selamladıktan ve Parker'la Frick hakkında birkaç cümle konuştuktan sonra Parker Tristan'a döndü. "Bu kadar iş yeter. Beni otele geri götürüyorsun. Yorgunum ve banyoya girmek istiyorum."

Tristan dizüstü bilgisayarını kapatır. "O numarayı aldım. Şifreli bir e-posta ile gönderdim."

"Numarayı aldın mı?" diye sordum. Bennett'inkiyle eşleşirse, bilgisayar korsanının bu şekilde içeri girdiğinden emin olacağım. Tristan'la birkaç saat geçirdikten sonra hacker'ın peşine düşerim. "Bu harika," diyorum.

"Temasta olacağım, Efa. Konuşuruz. Ya da bana Telegram'dan mesaj at."

"Gerçekten minnettarım,"
diyorum. "Endişelenme."

Tristan ve Parker, Bennett ve beni dairenin eşiğinin iki yanında bırakıp birbirimize bakmaya başladılar. Sessizce duruyoruz, bakışlarımız kilitlenmiş, asansör kapılarının tıkırtısı filmlerdeki bir tür "aksiyon" çağrısı gibi hareket edene kadar birbirimizden birkaç santim uzaktayız.

"Kıskanç bir aptal olduğum için özür dilerim," diyor ve itirafı karşısında yumuşamadan edemiyorum.

"Sorun değil," dedim. "Seni affediyorum."

"Ama kimdi o?" diye sorar. "Otuz dokuz kayınbiraderinden biri mi?"

Yaptığı şaka beni eğlendirmemiş gibi gözlerimi ona dikiyorum ama komik. Dizüstü bilgisayarına geri dönüyorum. Hiçbir şeyin görünmediğinden emin olmak istiyorum. Neler olduğuna dair kesin bir kanıtım olana kadar Bennett'e şüphelerim hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim ve kazara öğrenmesini istemiyorum.

"O benim baldızımın en yakın arkadaşının kocası," diyorum ve yapmam gerekenleri kapatıp dizüstü bilgisayarımı kilitliyorum.

Gözlerini deviriyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve kanepeye doğru ilerliyor. İçime bir rahatlama hissi yerleşiyor. Kısa bir tartışma için gelmemiştir. Kalmayı planlıyor. En azından bir süre.

"Pekâlâ," diyor ve beni detaylandırmaya teşvik ediyor. Yakınıma oturuyor, ayaklarımı bacaklarının üzerine çekiyor ve parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor.

"O ve Parker hafta sonu için New York'talar ve Eira bizi temasa geçirdi. Teknoloji alanında çalışıyor ve bunun tanışmak ve sahip olduğum seçenekler hakkında konuşmak için iyi bir fırsat olacağını düşündü."

"Seçenekler?" diye soruyor.

"İş seçenekleri. Artık Fort'ta çalışamayacağımı biliyorum. O tek gecelik ilişki hayallerimi yıktı."

Beni kucağına çekti. "Pişman mısın?" İç çekiyorum ve göğsüne gömülüyorum. "Nasıl olabilir ki?"

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu sabahтан sonra işlerin değişmiş olabileceğini düşünmüştüm."

Nefes alış verişlerimiz senkronize olmaya başlıyor. Göğsü yükselip alçaldıkça, bedenim de onunla birlikte hareket ediyor. O sıcak ve güvenli ve ben onunla asla kavga etmek istemiyorum. Ama... "Hiçbir şey değişmedi. Senden hâlâ hoşlanıyorum. Ve hala sadece olamamak çok sinir bozucu."

"Ama sadece olabiliriz. Eniştenin kız kardeşinin amcasının yeğeniyle yeni tanıştım."

Kendime rağmen gülümsüyorum.

"El sıkıştık," diye devam ediyor. "Benim adım aslında Bennett Fordham. Kendimi öyle tanıttım."

"Biliyorum," diyorum. "Ama bu senin kim olduğunla ilgili değil." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ve senin olduğun her şey oldukça harika. Sadece bu konuda dürüst olabilseydim iyi olurdu. Ama bunun bir önemi yok. Bu şey gibi değil..."

Cümlemin sonunu getirmiyorum. Bu uzun süreli bir şey değil.

Yaz sonunda Londra'ya dönmeyeceğim diye bir şey yok.

Fikrini değiştirmek değilsin ya. Tüm yetişkin hayatını saklanarak geçirdin.

O bunun nasıl biteceğini biliyor. Nasıl biteceğini biliyorum. Kalan zamanımızı mutsuz etmenin ne anlamı var?

"O kadar da zor değil," diyor. "Uzun zamandır bu şekilde yaşıyorum."

"yle mi?" Parmağımı enesinde gezdiriyorum. "Tam olarak yaşadın mı? Otel odalarında saklanıyorsun, takipçilerden endişe ediyorsun. Neden? nl olmak istemediğini anlıyorum. Dalkavuklara yem olmak istemediğini anlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, olduğun kişi olamazsan, kendi şartlarınla, nasıl zgr olabilirsin ki?"

şakağıma bir öpücük konduruyor ve sarmaş dolaş oturuyoruz, birbirimizin kalp atışlarını mükemmel bir uyum içinde duyabiliyoruz. şimdilik.

O değişmeyecek. Anlıyorum. Ve Eira ile konuşabilirim, ona yeterince bilgi verebilirim, böylece kendimi kötü hissetmem ve aynı zamanda Bennett'i açığa çıkarmam. Çünkü yazın sonunda çekip gideceğim. Bennett'i, işler farklı olsaydı olabileceği adamın yarısı olarak bırakmamayı tercih ederim.

TWENTY-FIVE

Bennett

Yorgun ama hâlâ doymamış bir halde Efa'nın yanına yuvarlanıyorum. Onunlayken hiç doymuyorum. Onda ne var bilmiyorum ama her seferinde daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum.

"Yaşadığın güvenlik sorunlarına bakabileceğimi söylemiştin ya?" diyor yanımdan.

"Yaklaşık on beş saniye önce geldin ve şimdi teknoloji güvenliği hakkında düşünüyorsun. Havayı nasıl dağıtacağını gerçekten iyi biliyorsun."

Gülüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ne diyebilirim ki?" diye cevap veriyor. "Belki de o kadar bunaldım ki kendimi teknoloji düşünceleriyle oyalamak zorunda kalıyorum."

"Tamam, bu teoriyle devam edelim." Onu kollarımın arasına alıp kendime doğru çekiyorum ve boynuna sokuluyorum. Neden bilmiyorum ama bu kısım -seks nöbetleri arasındaki zaman, konuştuğumuz, hissettiğimiz ve sadece olduğumuz zamanlar- Efa ile en sevdiğim anlardan biri haline geliyor.

"Notlarımızı karşılaştırabilmemiz için içerideki adamlarınızla konuşmama izin verecek misiniz? Daha önce sorduğumda cevap vermemiştin. Yardım edemeyeceğimi düşündüğünüzü biliyorum ama kaybedecek neyiniz var?"

"Ne hakkında notlar?"

"Sistemlerinize yapılan saldırılar hakkında. Bazı düzenler fark ettim. Bakın, bu işte en iyilerin sizin için çalıştığını biliyorum ama biraz araştırma yaptım ve bunun takip etmeye değer olabileceğini düşünüyorum."

"Ne buldun?" Bacaklarını hareket ettirerek bana yaslanmasını sağlıyorum.

Göğsümü itiyor ve kıvrımlarının arasında sertleşen aletimle oturuyor. "Kendi başına ayakta durabilecek bir şey değil, ama halkınızın bilgileriyle eşleştirmenin yararlı olup olmayacağını merak ediyorum."

Bu kadına nasıl hayır diyebilirim? Fort Inc. şirketine kimin saldırdığı ve neden bize doğru yaklaştıkları konusunda bir buluş yaptığını düşünüyor muyum? Hayır. Herhangi bir zararı olacağını düşünüyor muyum? O da yok.

"Sizi Aarvi ile tanıştıtabilirim. Güvenlik ekibimin başında o var."

"Güzel," diyor kalçalarını dalgın bir şekilde ileri geri sallayarak. Bu hareket bir şeyi başlatmaya çalışmaktan çok içgüdüsel. Rahatlamaya başlıyor. Sikimin üzerinde. Ve ben bundan nefret etmiyorum. "Onu arayabilir misin?"

"Şimdi mi?" Ona sırtarak soruyorum. "Sen çıplakken, sikime sürtünürken mi?"

"Birkaç dakika sonra içimde olacağına şimdi olman daha iyi," diyor.

Siktir, Efa. Onun şımarıklığı olmadan nasıl yaşadım ben?

Uzanıp başparmağımla işaret parmağım arasında meme ucunu yuvarlıyorum ve nefesi kesiliyor, başını geriye eğiyor, kendini bu hisse karşı itiyor.

"Şimdi yap, Bennett," diyor. "Ara onu." Öne doğru eğildi, kendini sikime doğru kaydırды, telefonuma uzandı

ve göğsüme fırlatıyor. "Ve çabuk ol. Sevişmek istiyorum."

Bu ikimiz için de geçerli.

Kıkırdıyorum ve Aarvi'yi arıyorum. O telefonu açana kadar bir kez bile çalmadı.

"Hey, seni saldırılar hakkında bilgi sahibi olabilecek, tanıştığım biriyle görüştürmek istiyorum. Efa Cadogan."

"Elbette," diyor. Aarvi ile ilgili en sevdiğim şeylerden biri, benimle konuşurken gereksiz kelime kullanmaması. Bu da bir konunun özüne hızlıca inebileceğimiz anlamına geliyor.

"Ona karşı tamamen açık olabilirsin." Efa'ya sırtıtıyorum, o da karşılık olarak kalçalarını çeviriyor. Onu daha iyi tanımasam, kendisini Aarvi'yle tanıştırmamı sağlamak için vücudunu kullandığını söyledim. Ama Efa çıkarıcı biri değil. Bu yüzden kız kardeşine karşı daha açık olmamakla ilgili bir sorunu var. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sadece bu konuda bir şey yapamam. Fort A.Ş.'nin başı olarak kimliğimi bir sır olarak saklamak için son on beş yıldır verdiğim emeğin boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

"Tamamen mi?" Aarvi soruyor.

Efa sikimi dibinden kavrayıp ıslak girişiyle tepesiyle alay ederken durup nefesimi düzene sokmam gerekiyor. "Tamamen." Efa'nın Fort'un güvenlik sorunlarını çözmesini beklemiyorum. Ama zarar da vermeyecek.

"Tamam. Beni aramasını söyle." Efa onu izleyişimi seyrederken nefesimi sabit tutmayı başarıyorum.

"Eminim o-" Efa üzerime doğru kayıyor ve her yerim geriliyor. "Seni arayacak."

Efa başını sallıyor, boştaki elimi tutuyor ve tekrar göğsüne yerleştiriyor. Aramayı sonlandırıyorum ve prezervatife uzanıyorum.

"Henüz değil," diyor, nefesi kesik kesik. "Önce boşalmak istiyorum."

"Yine mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Ve tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar."

TWENTY-SIX

Efa

Tabii ki Fort'un gerçek ofislerine gidemem. Çalışanlar dışında kimsenin kapıdan girmesine izin verilmiyor. şanslıyım ki, aynı binada gitmeme izin verilen bir toplantı odaları var.

Resepsiyondaki adam bana oteldekilere benzeyen Üçüncü Süit için bir geçiş kartı verdi. Beni çift kapıdan içeri soktu ve her şeyin bembeyaz olması dikkatimi çekti. Yerler, duvarlar, beyaz mermer fayansların içine yerleştirilmiş halı. Köşeyi dönüyorum ve 3 numaralı süiti buluyorum. Beyaz bir masa ve iki beyaz sandalyeden oluşan küçük bir oda. Her yer üst düzey bir akıl hastanesi havasında. Daha sonra Bennett'e bu konuda takılmak için aklıma bir not alıyorum.

Topuklu ayakkabıların tıkırtısı dikkatimi çekiyor ve gezegendeki en muhteşem, en göz alıcı kadın kapıyı açıyor. Beyaz keten takım elbisesi bu toplantı odalarında mükemmel bir kamuflaj. Kahverengi tenine karşın gözleri parlak mavi,

ve saçları o kadar parlak görünüyor ki L'Oreal ile anlaşması olduğuna yüzde doksan eminim.

"Aarvi?" Ben soruyorum.

"Evet." Geniş ağzı kocaman bir sırıtışa dönüşüyor. "Sen Efa olmalısın. Sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım."

"Heyecanlı kalacağından emin değilim," diyorum otururken. "Eminim bu konuda benden çok daha fazla şey biliyorsunuzdur ama belki yardımcı olur diye size bulduğum şeyi göstermek istedim."

"Minnettarım," diyor. Bu toplantının muhtemelen başının belası olduğunu ve bugün yapmak istediği en son şey olduğunu belli etmiyor.

"Size bildiklerimi anlatayım mı?"

"Bu harika olur," diyor, gülümsemesi bir an bile eksilmiyor.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve saldırıların nasıl haftalık bir düzende gerçekleştiği ve Tristan'ın saldırıların Bennett'in telefonu üzerinden yönlendirildiğini nasıl keşfettiği de dahil olmak üzere öğrendiklerimi gözden geçiriyorum. İfadesi baştan sona nötr kalıyor.

"Hepsi bu kadar," diyorum beyaz koltuğuma yaslanarak. "Bunların işe yarayacağından emin değilim."

Nefes alıyor ve bakışları benimle dizüstü bilgisayarımın ekranı arasında gidip geliyor. "Evet," diyor ama bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim. "Birkaç gündür bunların çoğunun farkındayım. Sanırım on gündür." İç çekiyor.

Yani saldırıların Bennett'in telefonundan geldiğini biliyor mu? Bunu bilmiyor gibi görünmesi nasıl mümkün olabilir? "On gün mü?" Sormak istediğim asıl soru, Bennett'e telefonunun Fort Inc.'i riske attığını neden söylemediği olduğunda soruyorum.

"Evet... Bennett'i ne kadar iyi tanıdığınızı bilmiyorum ama o pek çok insana güvenmez."

"O kadarını biliyorum," diyorum.

Başını sallıyor. "Seninle buluşmamı istediğinde bunu yapacağını tahmin etmiştim. Eğer sana güvenmeseydi bunu yapmazdı.

sen."

"Sanırım öyle," diyorum.

"Bulduğunuz şeyi ona neden söylemediğinizi sorabilir miyim?" diye soruyor. Bu tam da ona sormak istediğim soru.

"Çünkü ben..." Cümlemin bitmesine izin veriyorum, sonra tekrar başlıyorum. "Güvenlik duvarları her yirmi dört saatte bir değiştirilip yenilendiği için birinin erişim sağlayabilmesi ve erişimini yenileyebilmesi için fiziksel olarak telefonuna yakın olması gerekiyor. Sadece bir kez erişim sağladığınız için, ilk denemede sistemlere girmediğiniz sürece, sürekli erişime ihtiyacınız var."

"Doğru," diyor ve tabii ki zaten bildiği bir şeyi açıklıyorum.

"Bu da demek oluyor ki Fort Inc'e saldıran her kimse Ben'e düzenli erişimi var."

"Doğru," diyor tekrar.

Aramıza sessizlik yerleşiyor. İkimiz de ne düşündüğümüzü söylemiyoruz.

"Pek çok insana güvenmiyor," diyor tekrar, sonunda. "Ve güvendiği birisinin, onu sevdiğini Güven ona ihanet etti," diye cevap veriyorum. "Kesin bir şey arıyordum."

"Hareketlerinin haritasını çıkarmak istiyorum," diyor. "Oteldeyken, bu kolay. Oradan geldiğini sanmıyorum. Odasında yabancılar varken telefonunu gözünün önünden ayırmayacaktır. Bunun dışında, telefonunu gözetimsiz bırakabileceği düzenli toplantıları var mı? Kişisel antrenörünün bilgilerini aldım, kim kontrol ediyor. Kesinlikle o değil. Fort'taki herkesi kontrol ettim. Şoförü yok..."

Tüm bariz şüphelileri elemiş olacağını anlayarak başımı sallıyorum. Şüphelerimin yattığı yer orası değil. Sadece Bennett'in Pazartesi gecesi toplantısını bilip bilmediğini bilmiyorum.

"Aklınıza gelen başka biri var mı?" Aarvi soruyor.

"Evet," diyorum. "Var."

TWENTY-SEVEN

Efa

Leo'nun binasının lobisi fütüristik bir bilim laboratuvarına benziyor. Her şey parlak beyaz mermer ve cam, boş bir sayfa. Şu anda ihtiyacım olan şeyin tam tersi, yani dikkatimin dağılması. Cebimdeki kullan-at telefondan ve Bennett'in en iyi arkadaşlarından birinin ona ihanet edip etmediğinden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Bennett için çözüm istiyorum. Sadece alacağımızdan şüphelendiğim çözümü istemiyorum.

"Güneş gözlüklerime ihtiyacım var," diyor Bennett, el ele durup masanın arkasındaki kadının Leo'yu çağırmasını beklerken beni dürterek.

Kendimden geçmişim ve o da bunu biliyor. Yüzümü ona çeviriyorum, tüm dikkatimi ona veriyorum, ki hak ettiği de bu. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Toplantı odalarınız buna çok benziyor."

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşları çatılmış bir halde.

Gülümsemem genişliyor. "Hiç gitmedin mi?"

"Bir süredir yok. Neye benzediklerini hatırlamıyorum." Gülüyorum ve bunu karnımda hissediyorum. Bennett gezegendeki en zeki adamlardan biri ama bazı şeyleri beynine bile kaydedemiyor. Çok sevimli.

Sonra gülümsemem kayboluyor. Belki en iyi arkadaşının ihaneti onun da aklına yatmamıştır. O zeki bir adam. Neden ona en yakın olanları araştırmadı?

Çünkü onlara güveniyor.

Sanki biri ayak parmağıma stilettolarını geçirmiş gibi. Acıtıyor, çünkü Aarvi ve benim şüphelendiğimiz şey doğruysa, Bennett'in canı yanacak.

Masanın arkasındaki kadın telefonu kapatırken, "Buyurun efendim, hanımefendi," diyor. "Çatı katından arıyorlar."

"Tabii ki öyle." Gözlerimi deviriyorum ve asansörlere doğru gidiyoruz. "Hiç parası olmayan biriyle arkadaş olabileceğini düşünüyor musun?"

"İşletme fakültesinden önce hiçbir arkadaşımın parası yoktu. Worth dışında. Ve tabii ki Jack. O Amerikan kraliyet ailesinden." Asansörün kapısını açtı ve beni içeri aldı.

"Yani sizin için kabul edilebilir olmaları için diğerlerini zengin etmek zorunda mıydınız?"

"Evet Efa, etrafımdaki herkesin bankada en az on milyonu olmalı yoksa yüzlerine bile bakamam."

Neden böyle kuru bir mizah anlayışını bu kadar seksi buluyorum?

Gülüyorum. "Isırmazsan eğlenceli olmaz."

Kaşlarını kaldırıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Bu gece geldiğin için teşekkürler," diyor.

"Bunu kaçırmazdım." Birçok farklı açıdan doğru.

Bennett'in beni tekrar Pazartesi gecesi sporlarına davet etmesi tam bir zafer. Aarvi ile görüşmeden ayrıldığımda, nasıl bir davet tasarlayacağımdan emin değildim - sadece başka bir yol olmadığını biliyordum. Kuzu köri yapmak istediğimi ve arkadaşlarını benim evimde Pazartesi gecesi maçlarını izlemeye davet etmemiz gerektiğini söylemekten, Nadia'yı arayıp

katılmayı planlıyordu, bu yüzden Bennett'e söyleyebilir ve onu meşgul etmek için tekrar ona eşlik etmeyi teklif edebilirdim. Geçen sefer işe yaramamıştı. Hatta Nadia'yı bir saat boyunca Leo'nun kulağını yalamaktan alıkoymak için manikür-pedikür ayarlayabileceğimi bile düşündüm.

Sonunda, ayrıntılı planlar düşünmek zorunda kalmadım, çünkü Bennett geldiğimi varsaydı. Onun yanından başka nerede olabilirdim ki?

"Normalde birbirinizin yerine sırayla mı geçersiniz?" Ben soruyorum.

"Normalde bir restorana ya da bara gideriz. Bazen de özel bir kulübe -herkeste neler olup bittiğine ve ne kadar özel olmamız gerektiğine bağlı olarak. Ancak şu anda Fort'ta yaşananlar nedeniyle toplantılarımızı daha da gösterişsiz tutuyoruz."

"Yani Pazartesi gecesi sporları pek sporla ilgili değil mi?"

"Her zaman etrafta bir yerde bir ekran olduğundan emin oluruz. Ancak Worth'un evindeyken de anlayabileceğiniz gibi, bu bizim gecemizin merkezinde yer almıyor."

"Nadia'nın Pazartesi Gecesi Kulübünüzün daimi bir üyesi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bennett inliyor. "Umarım olmaz. Nişanlandıklarını duyurmadıkları sürece."

"Evet, çünkü hiç şampanya getirmedik. Ya da bir hediye. Ya da herhangi bir şey." Paniklemiş gibi görünmeye çalışıyorum ve istediğim etkiyi yaratıyor. Bennett gülüyor. "Merak etme, evlenirse seni yine sevecek Bennett."

Gözlerini bana dikeyyor ve elimi tutuyor. Asansörün kapıları çatı katında açılıyor ve sessizliğe gömülüyoruz.

Biz daha kapıyı çalamadan Leo kapıyı açtı. "En sevdiğim insanlar. İçeri gelin."

Leo bana yılın en az üç yüz altmış üç günü mutlu olan bir adam gibi geliyor. Ama bu gece son derece neşeli ve küçük bir parçam bunun gerçekten nişanlanmış olmasından kaynaklanabileceğini düşünüyor.

"Kutlama yapıyoruz!" Leo diyor ki.

Midem yana kayıyor ve Bennett'in elini sıkıyorum. Bu cidden gerçekleşiyor olamaz, değil mi?

"New River'da bazı önemli izinleri daha yeni aldık." Bennett'in sırtına bir tokat attı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hadi çocuklar. Biraz tekila içelim."

Bu iyi haber. Bu bir nişan değil.

Leo'nun ana yaşam alanına girdiğimizde Worth ve Bennett birbirlerine bakıyorlar. Burası üç ayrı oturma alanı ve Manhattan silüetinin manzarasını çerçeveleyen iki duvar boyunca pencereleri olan büyük bir alan.

Nadia beni görüyor, ellerini havaya kaldırıyor ve sanki uzun zamandır görüşmediğimiz arkadaşlarmışız gibi bana doğru koşuyor.

Ama değiliz. Son karşılaşmamızda bile pek iyi anlaşılmadık.

"Biraz tekila al." İki shot bardağı alıp benim ve Bennett'in ellerine tutuşturdu.

"Tebrikler," diyorum, Bennett ve benim için yeterince gülümsemeye çalışıyorum, çünkü Bennett'in kendi payına düşeni yapmayacağını biliyorum.

"Biraz daha!" Nadia şişeyi kaldırıp tekilayı uzatıyor. "Hadi parti yapalım."

Ne kadar garip hissettiğini bilmek için Bennett'in elini tutmama gerek yok. Nadia'dan hoşlanmadığını biliyorum ama o Leo'nun seçimi. Onunla geçinmeyi öğrenmesi gerekecek. Fort'a kimin saldırdığını bulduğumuzda her şey daha iyi olacak ve Pazartesi geceleri halka açık toplantılara geri dönebileceğiz. Ya da özel bir kulüpteki bir toplantı ne kadar halka açık olabilirse. O zaman belki Nadia davet edilmez ve Bennett en azından haftada bir kez arkadaşını geri alabilir.

Biri televizyonu açar ve herkes kanepelere yerleşir.

"Ben gidip atıştırmalık bir şeyler koyacağım," diyor Nadia. "İstersen yardım ederim," diyorum.

Bana bir gülümseme attı. "Merak etme, ben hallederim. Evcilik oynamayı çok severim." Etrafta öyle bir koşuşturmaya başladı ki

Mutfacı iyi bildiğini zımnen belli ediyor. Kaseleri ve tabakları çıkarıp bazı dip soslar ve çerezlerin yanı sıra cipsler ve tanımlayamadığım diğer atıştırmalıkları bir araya getirirken bir bar taburesine yerleştiriyorum.

Mutfak ve oturma alanı arasında mekik dokuyor, yiyecek ve içecek taşıyor. Ellili yılların eğitilmiş ev hanımı gibi.

"Tamam, ben gidip makyajımı tazeleyeceğim. Burada iyi misin?" diye soruyor. Kontrol etmesi çok hoş. Ve belli ki bu gece Leo ile arasında biraz mesafe olması onu daha rahatlatıyor. Belki de kendi topraklarında olduğu içindir. Kendini biraz daha güvende hissediyor. Umarım öyledir. Eğer ona biraz yer verirse Bennett ona ısınabilir.

"Tabii ki. E-postalarımı kontrol etmem gerek." Telefonumu çıkardım.

İnliyor. "Gelen kutum kontrolden çıktı," diyor. "Sanırım birini işe almam gerekiyor. Bir dakika içinde dönerim. Ya da on."

O gitti ve ben de telefonumu çıkardım. Aarvi ve ben, Bennett'e telefonunun Fort'a açılan bir kapı görevi gördüğünü söylemekte isteksiz olduğumuzu itiraf ettiğimizde, Aarvi diğer bulgularından bazılarını açıkladı. Saldırganın tam olarak tespit edilememesinin nedeninin kötü amaçlı yazılımın Bennett'in telefonuna bağlanmaması olduğuna inanıyor. Sadece onun telefonundan geçiyor, bu da saldırganın Bennett'in telefonu yakınlardayken harekete geçmesi gerektiği anlamına geliyor.

Kanepelere doğru yürüyorum ve kimin nerede oturduğuna ve hangi telefonların sergilendiğine bakarken televizyonda ne varsa onunla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Bennett'in telefonu önündeki masada, bacaklarının ve bir kase mısır cipsinin arasında duruyor. Yakınlarda iki telefon var. Kanepede Bennett'in iki yanında oturdukları için birinin Worth'un, diğerinin de Leo'nun olduğunu varsayıyorum. Ama bu kesin bir şey değil. Kötü amaçlı yazılım şu anda Bennett'in yakınındaki dört telefondan herhangi birinden geliyor olabilir. Aarvi bir metre yarıçapında olmaları gerektiğini söyledi ve bu da hepsinin muhtemelen

ama muhtemelen yeterli olmayacaktır. Kesinliğe ihtiyacım var. Bir daha böyle bir fırsatım olacağından emin değilim.

Geri çekilip mutfak taburelerine dönüyorum. Elimden geldiğince kurnazca eğilip kanepelerin altına saklanmış başka telefonlar olup olmadığını kontrol ediyorum. Belki bir tanesi yerleştirilmiştir.

O anda Leo ayağa kalkıyor ve ben de koltuğunun altına bakmamın tuhaf olduğunu düşünme ihtimaline karşı dikleşiyorum. "Kahretsin, özür dilerim."

Masaya bakıyorum ve bir şişe birayı devirdiğini fark ediyorum.

"Ben bir havlu getireyim."

Mutfağa koşuyorum, tezgâhtan kağıt havlu alıp geri dönüyorum. Leo benden alıyor ve masayı siliyor. Bennett havluyu yırtıyor ve arka cebine koymadan önce telefonunu kuruyor.

Mükemmel. Şimdi Aarvi'nin verdiği telefonu kanepenin arkasına düşürürsem menzilde olduğuna şüphe yok.

Aarvi'nin bana verdiği telefon benimkiyle aynı marka ve model. Bu ek telefon Bennett'in telefonuna gönderilen kötü amaçlı yazılımları takip edebilmeli.

Asla bir casus olamam. Yalan söylemek ve aldatmak için yaratılmamışım. Gerçek telefonumu ceketimin cebine sokarken ve kot pantolonumdan ikinci telefonu çıkarırken nabzım hızla atıyor. Ya şimdi ya da asla. Nadia geri gelmeden önce bu telefonu Bennett'in yanına koymalıyım yoksa fark edilmemek için bir şansım daha olmayabilir.

Tezgâhtan tekila şişesini aldım ve kanepelere doğru ilerledim. "Bunu ister misin?" Şişeyi kanepenin arkasına doğru tutarak soruyorum.

Bennett kapıyor. "Teşekkürler." Telefonu önümdeki masanın üzerine bırakıyor ve ben de parmaklarımı ensesindeki kısa saçların arasına sokuyorum. Sonra telefonu yaslandığı minderin arkasına kaydırırken başına bir öpücük konduruyorum.

Kimse fark etmemiş gibi görünüyor ve zihinsel olarak kendime beşlik çakarak geri çekiliyorum. Telefonumu elime alıp Aarvi'ye bir mesaj yazıyorum,

telefonun yerinde olduğunu söylüyor. Kötü amaçlı yazılımın izini saldırganın telefonuna kadar sürmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir şekilde beklemede. Hack'lerin kaynağının en güvendiği arkadaşlarından biri olduğunu keşfetmemiz Bennett'i ne kadar yıkacak olsa da, alternatifi daha kötü. Onu incitecek insanlardan korumak istiyorum ve bu da bu gece cevaplara ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor.

PAZARTESİ GECESİ en az üç buçuk gün sürecek gibi görünüyor ve bunun Aarvi'nin işini yapmak için ihtiyaç duyduğu zamana sahip olduğu anlamına geldiğini umuyorum.

İyi tarafından bakarsak, Nadia büyüleyici olmaktan çok daha fazlasını yaptı. Neredeyse tüm akşam boyunca kendi sandalyesinde oturdu ve Leo'nun kulağını yalamaktan bile kaçındı. Son üç saattir Nadia'nın sık sık tuvalete gitmesi arasında sohbet ettiğimiz için Bennett'in onu sevmeye daha meyilli olacağından eminim. Ya uyuşturucu sorunu var ya da idrar yolu enfeksiyonu.

"Bu oyunlar sonsuza dek sürüyor, değil mi?" Ona söylüyorum. "Neden diğerleri gibi düzgün futbol oynamıyorlar? dünya?" diye soruyor.

Şaka yaptığından emin olmasam da gülüyorum. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Bennett omzunun üzerinden bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Anladığım kadarıyla oyun bitti. Skor bir tarafın diğer tarafı ölümüne yendiğini gösteriyor. "Gitmemiz gerek," diyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Aarvi'ye mesaj attığımdan beri, haber verip vermediğini görmek için telefonumu tekrar çıkarmaya cesaret edemedim. Nadia'nın beni iki telefonla görme ihtimali olmasını istemedim. Çocukların dikkati dağınık olsa da, içlerinden birinin sandığımdan daha dikkatli olma ihtimali her zaman var.

Gereksiz riskler almak istemedim. Umarım ben yeterince şey yapmışımdır ve Aarvi saldırganı bulabilmiştir.

Herkes ayağa kalkıp konuşmalarına devam ederken, ben bar taburesinden kayıyorum. Buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Aynı zamanda zamanı durdurmak istiyorum. Eğer Aarvi saldırıların kaynağını bulduysa, Bennett ile çok zor bir konuşma yapmak zorunda kalacağım.

Rahatça kotumun ceplerini yokluyorum ve etrafıma bakıyorum. "Telefonumu gördün mü?" Nadia'ya soruyorum.

Başını sallıyor. Bugün bilerek yanıma çanta almadım. Dikkatleri üzerime çekmek istemedim.

"Bennett, telefonum sende mi?"

Bana kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. Muhtemelen neden ona sorduğumu merak ediyordur. Telefonumun onda olması için hiçbir sebep yok.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine atıp kanepeye doğru ilerliyorum. Telefonu tam olarak nerede bıraktığımı bilmiyormuşum gibi etrafıma bakıyorum. Yastıkları çekiştirip arkasını kontrol ediyorum ve sonra sihirli bir şekilde aradığım şeyi buluyorum. "Vay be," diyorum kendi kendime, umarım beni dinleyenlere inandırıcı gelecek kadar yüksek sesle.

Döndüğümde Bennett'in bana baktığını görüyorum, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyor.

Vedalaşıyoruz. Worth aynı anda ayrılıyor ve Bennett asansörle lobiye inerken ikimize de tek kelime etmiyor. Elimi bile tutmadı. Sanki bir yere kaçacağımı düşünüyormuş gibi beni dirseğimden kavırıyor.

Worth'a "Sonra görüşürüz," diyorum. Bennett beni zorla binadan çıkarıp caddeye götürmeden önce ona bir veda öpücüğü verme şansım olmuyor.

"Hey," diyorum, ondan uzaklaşarak. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum ben?" diye tükürüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ne?" Soruyorum ama cevap vermiyor ve sessizce arabasına biniyoruz.

"Neden bu kadar kızgınsın?" Motoru çalıştırırken tekrar sordum.

"Telefonunu neden oturduğum minderin arkasına düşürdün?"

İç çekiyorum. Umarım savaşa girmeyiz ve beni istihbarat bölümüne atamazlar. Ben berbat bir casusum. Bunu nasıl yakalamış olabilir?

"Bir açıklama bekliyorum," diyor ve sözlerinde gerçek bir zehir duyabiliyorum. Bu ondan daha önce duyduğum bir ses tonu değil. Genelde çok sakın ve soğukkanlıdır.

Bakışlarımı ön camdan ileriye doğru sabitliyorum. Onu bu kadar kızgın görmeye dayanamıyorum. "Aarvi'nin bana verdiği bir telefondur."

"Aarvi?" diye soruyor. "Ne? Neden?"

Kendimi içine soktuğum köşeden kurtuluş yok. Ona gerçeği söylemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

"Kayınbiraderim olmayan Tristan'ı tanıyor musun?" "Senin dairendeki adam."

"Kayıtlara geçmesi için tekrar belirtiyim, çok mutlu bir evliliği var. Ama size onun hakkındaki tüm gerçeği söylemedim."

Arabayı sokağa çekti ve benim evimin olduğu yöne doğru gitti.

"Bekliyorum," diyor.

"O teknisyen. Bu konuda yalan söylemedim. Kariyerim hakkında düşünmeme yardımcı olduğu da doğru. Ama onunla buluşma nedenim bu değildi. Fort güvenlik ihlallerinden sorumlu kişi ya da kuruluşun izini sürmek için yardımını istedim."

"Ona söyledin mi?"

Bir nefes verdim. "Ben yaptım." Doğruyu söylediğimi anlamasını umarak koltuğumda ona dönüyorum. "Ama o bu işin en iyisi. Ve bir aile dostu. Böyle bir şey yapmayacak."

"Ve?" Çenesi o kadar gergin ki her an kırılabilir.

"Ve saldırıların nereden geldiğine dair bir teorimde bana yardımcı oldu."

"Ne teorisi?"

"Şey... sonra Aarvi ile tanıştım." "Ne teorisi, Efa?"

Sorusunu duymazdan geliyorum çünkü konuya giriyorum ve aceleyle getirmek istemiyorum. "Aarvi'nin de benzer bir teorisi olduğu ortaya çıktı. Biz de bunu test etmek için birlikte çalıştık."

"Bu gece mi?" diye soruyor. "Evet," diyorum.

Binamın önünde duruyoruz ve ben inmeye gidiyorum ama ben inmeden arabanın kapılarını kilitliyor. "Teorini duymak istiyorum."

Bizi kilitlediği için sinirliyim ama bu Bennett Fordham. İstediyini almaya alışkın.

"Aarvi ve ben ikimiz de -aslında Aarvi'nin kanıtı var ve Tristan da keşfetti- saldırganın Fort sistemlerine girmesini sağlayan şeyin sizin telefonunuz olduğunu düşünüyoruz."

Gözleri hafifçe kısılıyor ama ben konuşurken bana bakmadan öne doğru bakıyor.

"Ama bunu yapabilmek için," diye devam ediyorum, "Aarvi birinin size yakın olması gerektiğini, çünkü kötü amaçlı yazılımın cihazınızda bulunmadığını açıkladı. Saldırgan akıllı ve içeri nasıl girdiğini belli etmek istemiyor. Yani kötü amaçlı yazılım sadece telefonunuzdan geçiyor. Bunu hiç duymamıştım. Aarvi, erişim sağlamak için telefonunuzun bir metre yakınına bir mobil cihaz koymaları gerektiğini söyledi."

Sert bir yarı kahkaha attı. "Yani bir yastığın arkasına bir telefon yerleştirdin, böylece kötü amaçlı yazılımı benim telefonuma yönlendirebildin, sonra da kılıf olarak odadaki diğer beş kişinin desteğini aldın. Bunu tek başına mı yaptın yoksa Tristan'la birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Ne?" Tersledim. "Bir saniyeliğine pislik gibi davranmayı bırak. Sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Sana yardım edeceğimi düşünemezsin."

saldırılardan sorumludur."

"Tamamen sorumlu olup olmadığını bilmiyorum. Ama belki sen de bunun bir parçasısın gibi geliyor. Yoksa neden telefonunun kanepede kaybolmasıyla ilgili kötü bir şov yapasın ki?"

"Çünkü sık kafalı, Aarvi'nin o cihaz üzerinde kontrolü var ve saldırıyı gerçek zamanlı olarak yakalamaya çalışıyor." Kapı kolunu tekrar deniyorum ama hâlâ kilitli. "Çıkarın beni buradan. Sana yardım etmeye çalışıyorum ve sen beni suçluyorsun. Sen gerçekten güvenilmez bir pisliksin. Bana güvenmemen için sana en ufak bir sebep vermedim."

"Beni sabote etmekle suçladığınız o beş adam da öyle."

"Evet, haklısın. Fort'a saldıranın o olduğunu düşünüyorum. Onlardan biri. En iyi arkadaşlarından biri. Bu korkunç bir şey ve birinin sana bunu yapması beni hasta ediyor ama bunu yapan kesinlikle ben değilim."

"İmkânı yok."

Tabii ki bana inanmıyor. "Benden duymak istemiyorsan, o zaman belki Aarvi'yi dinlersin."

Bana haber gönderip göndermediğine bakmak için telefonumu çıkardım ama hiçbir şey yoktu. Bir şey öğrenir öğrenmez mesaj atacağını söylemişti.

"Çıkarın beni," diyorum.

"Onu arayacağım," diyor, kapıyı açmadan.

"Ara onu. Ama bırak çıkayım. Özrünü bekliyor olacağım."

Arabanın kapılarını açar, telefonu çoktan kulağına dayanmıştır.

Aarvi'nin ne dediğini gerçekten bilmek istiyorum. Ama aynı zamanda, ben bittim. Bir şeyler ters gittiğinde Bennett'in hemen başvurduğu kişi olmak istemiyorum. Arabanın kapısını çarparak kapattım ve binama girdim.

Çok yoruldum.

Evde olmak
istiyorum. Kız
kardeşimi istiyorum.

Bir KitKat ve Love Island'ın bir bölümünü istiyorum.

Bennett'in güven sorunları olduğunu anlıyorum, ancak bir şeyler ters gittiği anda baş şüpheli olmayı kaldırabileceğimden emin değilim. Onun için bir tür çözüm bulmaya çalışarak kıcımlı yırttım. Sonra dönüp benden mi şüphelenecek? Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra? İnsanların annesini kullanmasını anlıyorum. Ama o annesi değil, ben de onlar değilim.

Asansör kapıları kapanıyor ve Bennett'in onlardan önce ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için yarı yarıya bekliyorum, yüz ifadesi özür dolu. Tekrar.

Ama yapmıyor.

Bir saat boyunca kapıma vurmasını bekledikten sonra ışığı kapatıp uyumaya çalışıyorum.

TWENTY-EIGHT

Bennett

Bana söylemesi gerekirdi ama neden söylemediğini anlıyorum. Başımı koltuk başlığıma yaslayıp iç geçiriyorum.

"Ve bunu kesin olarak biliyor musunuz?"

"Numarayı tanıdınız mı?" diye soruyor. "Bu kesinlikle saldırıları kolaylaştıran hücre."

"Leo'nun neden kendi numarasını kullandığını anlamıyorum. Bir brülör alıp onu kullanmak daha kolay olmaz mıydı?"

"Buna cevap veremem," diyor Aarvi. "Ama kesinlikle o hücreden geliyor. Bundan hiç şüphem yok. Her zaman gecenin bu saatinde, hafta başında. Her şey takip ediliyor."

"Peki Efa yardım etti mi?"

"O olmasaydı, şüphelerimle sana gelmek zorunda kalırdım ve sen de beni sustururdun ve hiçbir ilerleme kaydedemezdik."

"Ben olsam seni kapatmazdım," diye çıktım.

"Bennett, sen arkadaşlarına çok sadıksın. Onlardan birinin sana ihanet ettiği fikrini aklından geçirmene imkan yok."

Cevap vermiyorum. Tanımadığım insanlara karşı çok dikkatliyimdir. Çok mesafeliyim. Ama en iyi beş arkadaşım? Onlara karşı herkese olduğum kadar açığım.

"Birinin Leo'nun telefonunu kullanarak izlerini kapatıyor olması mümkün mü?" Ben soruyorum.

Aarvi hemen cevap vermiyor.

"Yüzde sıfır nokta bir şans olsa bile, bu bulguları doğrulamak istiyorum" diyorum.

"Bir ihtimal var," diyor. "Leo'nun telefonunu kılıf olarak kullanıyor olabilirler. Bu pek olası değil."

"Ama mümkün."

"Evet." Leo olduğuna inandığını söyleyebilirim ama onu benim kadar tanımıyor. "Bunu yapmasının pek çok nedeni olabilir. Para sıkıntısı çekiyor olabilir."

"Leo'nun çok parası var."

"Ama belki de kumarbazdır ya da bazı kötü kararlar vermiştir. Bildiğimiz kadarıyla spor da olabilir. Pek çok saldırı sadece eğlence için yapılır. Ama-"

"Haklısın." Sözünü kestim. "Hadi biraz kontrol yapalım." "Leo'yu mu?"

"Herkesin üzerine." Arkadaşlarım benim güvenli alanım. İşle ilgili stres atmak ya da fikir alışverişinde bulunmak için gidebileceğim insanlar. Onlara, işimden ya da hayatımdan istediğim sonuçları alamadığımı ya da başka bir alanda beklentilerimin altında kaldığımı itiraf edebilirim.

Ama o beş kişi artık güvende hissetmiyor.

Hiçbir şey hissetmiyor.

Aarvi haklı. Bana yakın çevremden birinin saldırılardan sorumlu olduğunu söyleseydi ona inanmazdım. Bu bir hata olurdu.

"Bu kontrollere Efa'yı da dahil ettiğinizden emin olun," diyorum.

"Efa? Bu hiç mantıklı değil. Yardım etmeye çalışıyordu."

"Belki," diye yanıtlıyorum.

Belki de suçu başkalarının üzerine atmaya çalışıyordu. Bu saldırıların o şehre gelmeden hemen önce kötüleşmeye başladığına şüphe yok.

"Onun hakkında ne bilmem gerekiyor?"

"Zaten bir güvenlik kontrolü yaptırdım. Her şey yolunda görünüyordu ama tekrar kontrol edilmesini istiyorum."

"Bunu ayarlayacağım, ama ne olursa olsun, onun endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Tahminlerden ziyade verilerle uğraşmayı seviyorum."

"Beni hiçbir zaman herhangi bir bilgi için zorlamadı. Onunla olan tüm ilişkilerimde, saldırıların bir parçası olabileceğinden şüphelenmeme neden olacak hiçbir şey olmadı."

"Sadece onu kontrol et." Olayları yeniden anlatmaya devam etmek istemiyorum. Bunu bu gece otel odamın mahremiyetinde yapacağım. "Gelecek pazartesi kontrolleri tekrar yapacak mıyız? Takip cihazını alabilirim. Böylece kurcalanmadığını bilirim."

"Kesinlikle iki kez kontrol edebiliriz."

Şu anda arkadaşlarımın yanında kendimi güvende hissetmiyorum ama elimde kesin bir kanıt olana kadar hiçbirinin peşinden gitmeyeceğim. "Suyun ıslak olduğundan emin olduğumuz kadar emin olmalıyız. Sonra da üç kez kontrol etmeliyiz."

Aarvi'ye Tristan'dan bahsetmedim. Ama bu durumla ilgili bir şey bana iyi gelmedi.

"Tristan Dubrow'u hiç duydun mu?" Ben sordum.

"Hacker mı?" Aarvi sorar. "Tabii ki. O bir efsane."

"Görünüşe göre Efa ondan yardım almış."

"Vay canına. Ucuza gelmiyor. Onunla nasıl iletişime geçeceğini nereden biliyordu ki? Web sitesinde bir başvuru formu yok ki."

"Görünüşe göre bir aile dostu." "Bu büyük bir iyilik."

Nefesimi dışarı veriyorum. Şu ana kadar Efa'nın söyledikleri Aarvi'nin söyledikleriyle tutarlı. Belki de Efa'nın

ama içimden bir ses bana doğruyu söylediğini söylüyor.

Bu ona olan kızgınlığının azaldığı anlamına gelmiyor. Azalmadı. Bana ne yaptığını söylemeliydi. Yakın olduğum insanlardan dürüstlük beklerim. Özellikle de ondan.

İnsanların söyledikleri kişi olmalarının benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyor. Ve yine de arkamdan iş çevirdi. Yakın çevremden birinin bana ihanet ettiğine dair teorisinin ne kadar süredir kafasında olduğunu Tanrı bilir. Neden bana gelmedi? Neden söylemedi? Aarvi bana söylemediği için kızgınım ama bu profesyonel bir hayal kırıklığı. Efa'nın bir şey söylememesi daha derinlere iniyor.

"Onun iyi adamlardan biri olduğuna ikna oldun mu?" diye sordum. "Gerçekten kim bilir, ama ünü insanları kurtarmakla

Gün. O bir hacker süper kahraman gibi. Rusya'nın batılı hükümetlere her türlü alçakça şeyi yapmasını engellediğini söylüyorlar."

Gözlerimi deviriyorum. Bir hacker süper kahraman mı? "Neden onu hiç duymadım?"

Aarvi gülüyor. "Senden mi geliyor? Nihai gizli adam? Her neyse, bu farklı. Hackerlar insanların kimliklerini bilmesini istemez."

"Pazartesi için işleri ayarlayın. Sonra ne durumda olduğumuzu göreceğiz."

"Güvenlik kontrollerini yaptıracağım ve Pazartesi için her şeyi ayarlayacağım..." Söylemek istediği başka bir şey var. Ekibimin özgürce konuşamamasından nefret ediyorum. Bizi bu karmaşaya sokan da bu zaten. Etrafımda bana patron gibi davranmayan insanlara ihtiyacım var. Milyarder olarak. Beni Efa'ya çeken şeylerden biri de buydu; servetim ya da statüm onun umurunda değildi. Ama onun farklı bir gündemi vardı.

"Ne var, Aarvi?" Tersliyorum. "Bana her şeyi anlatmak zorundasın." "Ben de tam tamına paramı seve seve yatıracağımı söyleyecektim.

Efa'nın bizim tarafımızda olduğu gerçeği."

Şu an bunu düşünemem. Sadece Fort'a saldıran her kimse onu yakalamaya o d a k l a n m a k ı istiyorum.

Kime güvenebileceğimi bilmeye ihtiyacım var, sadece inanmaya değil.

TWENTY-NINE

Efa

Personel asansörüyle Park Süit'e çıkarken, diğer kat hizmetleri personelinden herhangi birinin ek bir işi olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Amerikan kurumsal tarihinin en başarılı şirketlerinden birinin peşine düşen bir hacker'ın izini sürmeye çalışıyordum. Belki de yönetici odalarında çalışan Jose ve Jackie'nin şirket tahvillerinin hisse senetlerini satmak gibi bir ek işi vardır.

Asansör benim katımda durduğunda ve kapılar kayarak açıldığında midem bulanıyor. Park Süit'in kapısı görüldüğünde kalbim hızla çarpıyor.

Bugün tek başımayım. Marcella hasta ve odalarının sorumluluğu bana verildi. Bana iyi öğretti, yapabileceğimi biliyorum. Keşke yapmak zorunda olmasaydım. Bugün olmaz. Bennett'i bu koşullarda görmek istemiyorum.

Onu en son birkaç saat önce görmüş olmama rağmen özlüyorum. Ama bunun nedeni aradan geçen zaman değil, aramızdaki mesafe. Her ne kadar

kavga etti ve aşırı tepki verdi, beni görmek istememesi fikri kalbimi sızlatıyor.

Dün arabada konuştuğumuzdan beri bana ulaşmadı. Aarvi, onu yakalamaya çalışanın ben olmadığımı onu ikna etmiş olamaz.

Tek yaptığım yardım etmeye çalışmak.

İnsanlara güvenmiyor, bunu anlıyorum ama bana güvenmemesi canımı daha çok acıtıyor.

Yapmak istediğim son şey, onu gözetlemek ya da Fort'a yapılacak saldırıya yardımcı olacak bir tür cihaz yerleştirmek için orada olduğumu düşünürken çarşaflarını değiştirmek. Beni düşman olarak gördüğünde onu bir daha görmek istemiyorum, çünkü bu benim olduğum son şey. Gözlerinde nefret ya da güvensizlik ifadesi görmeye dayanamıyorum. Paylaştığımız onca şeyden sonra olmaz.

Odayı aydınlatan ışık yanıyor. El arabasını dışarıya yerleştiriyorum, omuzlarımı geriye çekiyorum ve kapıyı çalıyorum. İkinci bir vuruşla kapıyı açıyorum ve "housekeeping" diye sesleniyorum. Cevap veren yok ama Bennett'in cevap vermesini de beklemiyordum.

Onu görmeyi ertelemeye çalışarak önce banyoya gidiyorum. Kullanılmış tüm havluları topluyorum ve onları çamaşır torbama doldurmak için koridora geri dönüyorum. Bir an için nefes alabiliyorum. Uzun sürmeyecek. Temizlik kovamla banyoya geri dönüyorum ve lavaboya başlıyorum.

Bir terslik var. Parmağımı koyamıyorum. Sonra fark ettim. Tuvalet malzemeleri gitmiş.

Etrafımda dönüp onları bir yerlerde görmeye çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Kahverengi deri çantası bile yok. Banyodan geri çıkıyorum ve soyunma odasına yönelip kapıları açıyorum.

Hiçbir şey.

Takım elbise ceketi yok. Gömlek yok.

Ayakkabı yok. Hepsi gitmiş.

Yatak odasına koştum. Bennett odada hiç kişisel eşya bırakmazdı ama bir şey arıyorum, herhangi bir şey.

telefon şarj aleti, bilgisayar faresi. Ama hiç şüphe yok ki, ayrılmış.

Nereye gitti?

Benden saklanabileceği bir yere. Kalbim o kadar ağır ki, ağırlığından zor nefes alıyorum.

Bu kadar. Tartışma yok. Veda yok. İşimiz bitti.

Sersemlemiş bir halde, bir yandan son konuşmamızı küçük değişikliklerle tekrar ederken, bir yandan da söyleyebileceğim, belki de söylemem gereken, farklı bir sonuca yol açabilecek şeyleri düşünüyorum. Ama tüm zihin jimnastiğine rağmen, işlerin nasıl böyle bitmeyeceğini anlamıyorum. Başladığımız gibi başladık, Bennett benim olmadığım bir şey olduğumu düşünüyordu.

Banyodan sonra, onu koltukta ya da masada otururken hayal etmemeye çalışarak süitte ilerliyorum. Yatakta.

Yastık kılıflarını çıkarırken, kokusu ciğerlerime doluyor. Her şey çok adaletsiz geliyor. Bunu benimle konuşarak halledemediği için kızgınım. Onu korumaya çalıştığımı neden göremedi? Dünyada güvenebileceğin çok az insan olduğunu bilmek ve sonra da en yakınlarındaki birkaç kişiden birinin sana ihanet etmesi korkunç olmalı.

Anlıyorum. Ben de oradaydım. Ama neden onun yanında olmama izin vermedi?

Yatağı yaptıktan sonra toz almaya başlıyorum, her yüzeydeki Bennett izlerini siliyorum.

İşte o zaman onu gördüm. O gün gölde Bennett'in elinden aldığım taşı. Ondan güvende tutmasını istediğim taşı.

Bıraktı.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve daha yeni yapmış olmama rağmen yatağa oturuyorum, çünkü oturmazsam yere düşeceğim. Taş elimde pürüzsüz ve bütün gün güneşte kalmış gibi sıcak bir his uyandırıyor.

Onu bulacağımı biliyor olmalıydı.

Sanki sisteminden temizlenmesi gereken bir tür hastalıkmışım gibi, benimle ilgili her türlü hatıradan kurtulmak istiyordu.

Sanırım bu kapanış için minnettar olmalıyım.

Birkaç hafta içinde hiçbir yarım kalmış işim ya da pişmanlığım olmadan Londra'ya geri dönebilirim. "Ya olsaydı" diye merak edecek bir şey yok.

İşlerin bu şekilde bitmesini beklemesem de, her zaman bitecekti. Asla birlikte gün batımına doğru yol almayacaktık. İşte bu yüzden vücudumun neden kendini kapatıyormuş gibi hissettiğini anlayamıyorum. Göğsüm ağrıyor ve bacaklarım beni taşıyacak kadar güçlü değil.

Bana bu kadar az güvenen biri için nasıl bu kadar çok şey hissedebilirim?

Şu anda acıyor ama umarım çabuk geçer. Bu, taşı cebime koymamı engellemiyor.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın anılarını yeniden yaşamak istemeyebilir, ancak sahip olduğumuz tek şey anlarsa, her birini alacağım.

THIRTY

Bennett

Pazartesi geceleri her zaman haftanın en önemli sosyal olayı olmuştur. O akşamlarda kendimden başka kimse değilim.

Patron değil.

Milyarder değil.

Bir film yıldızının oğlu değil.

Bu gece çok farklı hissettiriyor, çünkü esasen arkadaşlarımı gözetleyecek iki cihaz taşıyorum. İyi hissettirmiyor. Bu gecenin sonunda, içlerinden birinin bana saldırmaya çalışıp çalışmadığını kesin olarak bileceğim fikri daha da kötü hissettiriyor.

Bu gece Worth'un evindeyiz. Mekan grup sohbetinde tartışıldı ama neden buraya geldiğimizi bilmiyorum. Sonuna kadar atladım.

Akşamın tek parlak noktası Nadia'nın burada olmayacak olması. Bu bilgi sohbette dikkatimi çekti.

Şaşırtıcı bir şekilde Leo kapıyı açıyor ve ben şok içinde bir adım atıyorum.

Oyun yüzümü takmamıştım.

"Vay canına, çok kızgın görünüyorsun," diyor Leo. "Sorun nedir?"

Omuz silkiyorum. "Yorgunum. Yorgun görünmek için bahanen ne? Bu mu?" Yanından geçerken sordum.

Leo kıkırdar. Her zaman iyi bir ruh hali içinde. Hepsi rol mü? Benden nefret mi ediyor? Madem paraya ihtiyacı vardı, neden sadece sormadı? Beşimizden biri onun için her şeyi yapardı.

Açık fikirli olmaya çalışıyorum ama verileri gördüm. Bu hafta Aarvi'ye incelettim ve Leo aleyhindeki kanıtlar ikna edici. Sadece hepsini kendim görmek istiyorum.

Hâlâ bazı umut kırıntılarına tutunuyorum. Efa yalan söylüyor olabilir - her şey onu ya da her kim için çalışıyorsa onu korumak için özenle hazırlanmış bir yanlış yönlendirme olabilir.

Onu her düşündüğümde, taze bir yarayı kesip açmak gibi geliyor. Sadece bir bandaj koyup onu unutmak istiyorum.

İyileştir.

Bunu aşmalı ve bu geceyi atlatmalıyım.

Aarvi ve ben saldırıları takip edebilecek cihazları gözden geçirdik. Elimizde Efa'nın kullandığının aynısı ve daha hızlı işlem gücüne sahip, tablet boyutunda daha büyük bir şey var. Ceketimin içine diktirdim ve yakınımnda tutacağım.

Leo'dan sonra ilk gelen benim. Worth sanki beni bekliyormuş gibi bana büyük boy bir buz küpü ile bir bardak viski uzatıyor.

"Şerefe," diyor kendi bardağını kaldırarak.

Leo bira şişesiyle bardağıma vuruyor ve kanepeye doğru gidiyoruz.

Sanki rahatsız oluyormuşum gibi pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkarıp önümüzdeki masanın üzerine koyuyorum. Ama bu rahatsız edici değil ve benim telefonum da değil. Takip cihazı.

En azından Nadia burada olmayacak. Farklı koşullarda iyi olduğuna eminim ama Pazartesi gecesi burada altımızın arasında başka birinin olması dinamiği değiştiriyor.

Dinamik.

Kolay arkadaşlığımız bunca yıl boyunca gerçekten sahte olabilir mi? Ve eğer gerçek başladıysa, ne zaman bozuldu? Leo ne zamandır rol yapıyor? Ve bu benim için kişisel mi yoksa hepimizden nefret mi ediyor? Planlanmış bir hedef miydim yoksa sadece yanlış zamanda yanlış yerde miydim?

"İyi misin?" Worth dikkatimi kendi düşüncelerimden çekerek soruyor.

"Evet," diye cevap

veriyorum. "Efa

nasıl?" diye soruyor.

Uzaktan kumandayla boğuşan Leo'ya bakıyorum. Dikkatimi tekrar Worth'a veriyorum ve omuz silkiyorum.

"Kavga mı ettiniz?"

Başımı salladım. "O daha genç," diyorum. Bu konuya girmek istemiyorum.

"Bana öyle görünmedi," diyor Worth. "Ama onunla fazla zaman geçirmedim."

Bana da öyle görünmüyor. Ailesi çok küçükken öldüğü için mi yoksa o zamandan beri çok fazla şeye katlanmak zorunda kaldığı için mi bilmiyorum ama yaşından daha büyüktü. Birlikte geçirdiğimiz o ilk gece dışında aramızdaki yaş farkını hiç fark etmemiştim.

Ama bu planın bir parçası mıydı? Belki de bana yakınlaşmak için istediğim her şey olmaya çalışıyordu.

Burnumun köprüsünü ovuyorum. Zihnim hala onunla dolu. Düşüncelerime engel olamıyorum. Onu uzaklaştırmaya çalıştıkça anılarım daha da canlanıyor.

"İşler nasıl?" Worth'a soruyorum. Cevap vermeyince ona bakıyorum.

Leo ve bana bakıyor. "Güzel." "İyi," diyorum.

Bunu garipleştiren ben miyim, yoksa Worth mu? O da işin içinde mi? Leo'nun ne yaptığını biliyor mu? Hepsi beni alaşağı etmeye mi çalışıyor?

"Sıçmaya gidiyorum," diyorum. Yeniden ayarlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Böyle devam edersem, oyunu ele vereceğim.

"Bize söylediğin için teşekkürler," diyor Leo. "Bizden birinin yardımına falan ihtiyacın var mı?"

"Siktir git," diyorum ve buraya geldiğimden beri söylediğim ilk dürüst şey gibi geliyor. Eğer Aarvi ve Efa haklı çıkarsa Leo'yu mahvedeceğim.

Onu akla gelebilecek her şekilde dize getirmemi engellemek için kimsenin yapabileceği bir şey olmayacak. Sonunda Güneydoğu Asya'da bir hapishanede çürüyecek, beş parasız kalacak, itibarı yerle bir olacak.

Ama önce kanıta ihtiyacım var.

Telefonumu masanın üzerine bırakıyorum. Ayağa kalkarken ceketimi yanıma alsam mı diye düşünüyorum. Biri ceketimi alırsa, içinde bir şey taşıdığım belli olur. Ama ceketimi tuvalete götürürsem, bunun için başıma bela alacağımdan eminim.

Sonunda vazgeçtim ve yola çıktım. Umarım geri döndüğümde Jack, Fisher ve Byron gelmiş olur ve Worth'un spot ışıkları üzerimden çekilmiş olur.

Tam yedi dakika sonra oturma odasına geri döndüm. Bu sürenin sıçmak için kabul edilebilir bir süre olduğunu düşünüyorum.

Gerçek cep telefonumu yanımda getirmedim. Üzerimde çok fazla cihaz bulundurma riskini almak istemedim ama Aarvi'nin şimdiye kadar ihtiyacı olan verileri alıp almadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Ama ESPN henüz açılmadı bile.

Bu işkencenin bitmesine daha saatler var. Burada oturup kimin dostum kimin düşmanım olduğunu merak etmek zorundayım. Annem her zaman böyle mi hissedirdi? Kimin onu kullandığını ve kimin gerçekten onunla vakit geçirmek istediğini -zengin ya da ünlü olduğu için değil, sadece onu sevdikleri için- sürekli merak eder miydi?

Onu özlememe izin vermiyorum. Artık vermiyorum. Onun kaybı, ölümünden sonraki ilk birkaç yıl boyunca beni harekete geçirdi; hayatta kalma ihtiyacım iş kararlarımı besledi ve

Servetimi inşa etmek için. Ama arada sırada, birinden emin olmak isterim. Herhangi birinden.

Arkadaşlarımda bu özellik var sanıyordum ama şimdi o bile yok oldu.

Elimde ne kaldı?

Sonraki üç saat boyunca Leo benimle her konuştuğunda irkilmeden oturmayı başarıyorum. Ama bu hiç kolay değil. Ve şimdi Worth'un söylediği ya da yaptığı her şeyi de sorgulamadan edemiyorum.

Neden yine onun evindeyiz? O ve Leo, işlerin gizli bir plana göre gitmesini sağlamak için bu akşamların kendi mekanlarından birinde olmasını mı sağlıyorlar? Bu yüzden mi buraya geldim? Kandırıldım mı? Keşke telefonum yanımda olsaydı da mesajlarıma göz atabilseydim. Fisher, Jack ya da Byron neden ev sahipliği yapmayı teklif etmedi?

Belki onlar da işin içindedir.

Beynimden her düşüncüyü çekip çıkarmaya çalışır gibi elimi saçlarımda arasında gezdiriyorum.

"Bu gece oyuna gerçekten odaklanmış görünüyorsun Bennett," diyor Fisher.

Sanki insanların beni görebileceğini unutmuş gibiyim. Kaybediyorum.

"Ne diyebilirim ki? Ben bir Broncos taraftarıyım," diye kestirip atıyorum. Gidip kendime bir içki hazırlamak için ayağa kalktım. "Bir şey isteyen var mı?" diye sordum.

"Elbette, bir bira daha alacağım," diyor Leo.

Gelecek Pazartesi benden bir içki isterse, içine arsenik katabilirim. Bara gidiyorum ve biraz yalnız kalmak iyi geliyor.

Worth beni takip edene kadar. Hiçbir şey söylemiyor, sadece şişeyi benden alıyor ve viskisini dolduruyor. Makineden biraz daha buz alıyor ve benim içkime kocaman bir küp atıyor, sonra bir tane de onunkine.

"Onunla konuşabileceğini biliyorsun," diyor. "Seni anlıyormuş gibi görünen biriyle hiç görmedim. Hem gözünü korkutmayan hem de parmağına yüzük takmayı ummayan biriyle."

Beynim arkadaşımın ihanetini düşünmekten Efa'yı düşünmeye geçiyor. Hangisi daha kötü? Onun ihaneti mi yoksa Leo'nunki mi?

"Evet, gözü korkmamıştı," diye düşünüyorum yüksek sesle. "Bu olabilirdi..." Worth haklı, Fort Inc.'e saldırmak için bana yaklaşmaya çalışsaydı, bana ne demek yerine itaatkâr ve çok çekici olması daha muhtemel olurdu? Evet, sik kafalı.

Umarım o değildir.

Ama bu Leo olduğu anlamına geliyor. Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim. "Onarılamaz mı?" diye soruyor.

İç çekiyorum. Onunla bir haftadır konuşmadım. Hâlâ ülkede olup olmadığı hakkında bile hiçbir fikrim yok. "Bilmiyorum."

Sonunda sınıırıma ulaştım. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. "Ben yokum." Bu beş kişinin arasında kendimden başka biri gibi davranmaya dayanamıyorum. Ve bunu daha fazla yapmayacağım.

Telefonumu ve ceketimi alıp dışarı çıkıyorum; bana kimin ihanet ettiğini öğrenmeye hazırım.

THIRTY-ONE

Bennett

Bana soğuk ve duygusuz denmesine alışkınım. Bu beni rahatsız etmiyor. Hiçbir şey hissetmediğimden değil, sadece içimden geldiği gibi davranmaya alışkınım. İnsanlara neler olup bittiğini göstermeyi sevmiyorum.

Aarvi, "Tempolu yürüyüşün beni geriyor," diyor.

Onun sinirlerini anlıyorum. O beni böyle görmeye alışık değil, ben de öyle olmaya alışkın değilim.

"Yani kesinlikle Leo mu?" Ben soruyorum.

Bana dün gece anlattı ama ben bugün her şeyi tekrar gözden geçirmesini istedim.

"Kesinlikle." Hafifçe yüzünü buruşturdu ama ben yakaladım. "Ne?"

"Akla yatmayan tek bir şey var." "Söyle bana," dedim.

"Dün bazı sistemlerimizi kopyaladım - sahte dosyalar koydum ve hack'i oradan yönlendirdim."

"Yani Fort'a girdiklerini ama girmediklerini mi düşünüyorlar?"

Başını sallıyor. "Evet. Bunun ne aradıklarına dair bir ipucu vereceğini umuyordum. Tek şey... Bilmiyorum, belki de yanlış okuyorum, ama sanki bunun bir bubi tuzağı olduğunu biliyorlarmış gibi. Kapı açıktı ama içeri girmediler."

Aklıma Efa'nın yüzü geliyor. "Efa davanın peşinde olduğumuzu biliyordu. Muhtemelen izi yeniden sürdürüğümüzü tahmin ederdi."

Başını iki yana sallar. "Bu Efa değil. Onunla sohbet ettik ve bu konuda boyundan büyük işlere kalkıştığı çok açık. Tristan'a çok güveniyordu. Profesörler tarafından doğru şeyler öğretilmiş ama bunları uygulamaya koyma deneyimi olmamış."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Sorduğu bazı sorular. Yaptığı varsayımlar. Bu Leo'nun telefonu üzerinden yönlendiriliyor. Ama acaba bunu bir kılıf olarak kullanan biri mi var?"

"Bunu ben önerdim. Ama kim?" Ben sordum.

"Daha önce pek olası görünmüyordu, özellikle de sana erişebilen tek kişi beş adam ve Efa olduğu için-"

Ve sonra ayağıma bir ton tuğla gibi bir şey düştü. "Nadia."

"Kim?" Aarvi sorar.

"Leo'nun kız arkadaşı. Yeni kız arkadaşı. Sikeyim. Sikeyim. Siktir! Tam önümde duruyordu. Neden onu düşünmedim ki?"

"Kim o?"

"Birdenbire ortaya çıktı." İronik bir kahkaha attım. "Kahretsin, çok itaatkâr ve çok çekici. Onu beş saniye bile yalnız bırakamıyor. Tanrım, bu Efa değil, Nadia. Chul'u telefona bağla. Onu hemen kontrol etmesini istiyoruz."

Chul bize Nadia'yı kontrol etmenin biraz zaman alacağını söyledi. Ne de olsa soyadı ya da fotoğrafı yok ve hızlı bir arama da sosyal medyada hiç yer almadığını gösteriyor. Belki Efa onun hakkında daha fazla ayrıntıya sahip olabilirdi - benim için araya girmeye çalışırken bir geceden fazlasını feda etti - ama

Bu durum biraz karışık. Nadia'dan emin olana kadar bu durum hakkında kimseyle konuşmayacağım.

Emin olmam gerek. Herkes ve her şey hakkında.

Ama rahatlama içime çökmüş bir lanet gibi akıyor. Bana ihanet eden Leo olsaydı geriye ne kalırdı bilmiyorum. Ya da arkadaşlarımdan herhangi biri. Bununla başa çıkabilir miydim emin değilim. Ve şimdi yapmak zorunda değilim.

"Tanrıya şükür," diyorum yüksek sesle, çünkü daha fazla içimde tutamıyorum.

Leo değil.

Efa değil.

Bunu içimde hissediyorum. Evet, onay istiyorum. Kim, neden ve diğer her ayrıntıyı anlamak istiyorum. Ama aynı zamanda, içimdeki kasırga yavaşlayarak bir esintiye dönüştü.

Eğer arkadaşlarım değilse ve Efa değilse. Bu Leo için zor olacak, ama o güçlü ve bunu atlatacaktır. En azından hiçbirimizin uzun zamandır tanıdığı biri değil, yakın çevremizden biri değil.

THIRTY-TWO

Efa

Geçtiğimiz hafta boyunca otelde bu kadar çok vardiyaya sahip olmak kılık değiştirmiş bir nimet oldu. Hissettiğim acıyı kamufle etmeme yardımcı oldu, hızlı bir itiş kakışla halının altına itti. Ama şimdi, izin günümde, numara yapmaktan yoruldum. Ve kalbimin her bir parçasındaki acının farkındayım.

Bennett tarafından terk edilmiş hissediyorum. İçimdeki kötülüğe çok çabuk inandı ve çekip gitmesi onun için çok kolay oldu. Belki de ona karşı hislerim karşılıksızdı, ama düşündüm... Ne düşünmüştüm? Çok fazla şeyi yanlış okumuş, aramızdaki bağı yanlış anlamış olmalıyım.

"Senin için endişeleniyorum," diyor Eira, telefonu tutmak için enerji harcamak zorunda kalmamak için yanımdaki yastığın üzerinde dengelerken. "Solgun görünüyorsun."

"Sekiz gündür güneş ışığı görmedim." Biraz abartılı ama çok da değil. Sekiz gündür isteyim.

Sabah yedi ve akşam altıda evde. Yorgunum. Ve biraz kalbim kırıldı.

"Londra'ya ne zaman dönüyorsun?" diye soruyor. "Gretel'in sana o kadar ihtiyacı var mı? Esnek bir anlaşmanız olması gerekiyordu. Eve dönmene esnek bir şekilde izin veremez mi?"

Londra'ya geri dönmeli miyim? Gerçekçi olmak gerekirse, geri dönmek için Gretel'in anlayacağı bir neden bulabileceğime eminim. Zaten burada sadece birkaç hafta daha kalmam gerekiyordu.

Evimle ilgili özlediğim o kadar çok şey var ki: Covent Garden'da yürürken hissettiğim heyecan, kız kardeşimin sadece birkaç dakika uzaklıkta olması, kim olursanız olun herkes için bir yer olması.

"Evimi özledim," diye itiraf ediyorum. "Geri gel," diyor.

New York'ta özleyeceğim tek bir şey var. Sıcak krakerler ya da işe giden manzaralı yürüyüş değil.

Bennett.

Eğer şimdi gidersem, sanki aramızdaki... aramızdaki neydi? Bir ilişki mi? Bir aşk ilişkisi mi? Birlikte geçirdiğimiz zamandan çekip gitmiş olacağım. Fort'a yapılan saldırılardan beni sorumlu tuttuğu için hayal kırıklığına uğramış olsam da -onu tekrar görsem, bana inanması için ona sadece nedenler vermişken bana güvenmediği için ona bağırarak isterdim- aynı şehirde olmanın, aynı havayı solumanın rahatlatıcı bir yanı var. Şimdilik. Bu şehirde görmezden gelemeyeceğim bir çekim var.

Belki kalbim biraz daha az acıdığına, ayrılmak daha kolay olacak.

"Geri dönemem," diyorum. "Biraz hafta içinde döneceğim. Gretel'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Saçların uzamış ve daha açık görünüyor" demeden önce birkaç vuruşluk bir sessizlik oluyor.

"Belki de Catskills'de olmuştur?"

"Bennett nasıl?" diye soruyor.

Ona kavgamızdan bahsetmedim. Böyle bir bilgiyi kız kardeşimden saklamak benim için alışılmadık bir durum ama Bennett'le birlikte olmanın getirdiği çok fazla gizlilik var. Belki de bu kadar yorgun olmamın bir sebebi de budur. Sürekli tetikteyim, kimseye yanlış bir şey söylemediğimden emin olmak istiyorum. Sadece kendim olamıyorum.

"Güzel," dedim.

Ses tonumdan bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı çünkü kaşları havaya kalktı. Bu, bakımında olan ve iyi olmayan çocuklar için kullandığı bir ifade. "Üzgün olmanızın sebebi o mu?" diye soruyor.

Eira'yı hiçbir şey geçemez. İçindeki dadıdan mı, yoksa bana abladan çok anne gibi davranmasından mı bilmiyorum. Benim içimi dışımı biliyor.

"Belki biraz."

"Oraya uçup onunla sert bir şekilde konuşmam gerekiyor mu?"

Gülüyorum. Bu konuşmanın nasıl geçtiğini görmek için para verirdim. Bennett'in hiç şansı olmazdı.

"Hayır, ama teşekkürler. Hayatta kalacağım. Sanki-" Kelimeleri bulamıyorum. Dışarıdan bakan insanlar için, Bennett ve bana olanlar hakkında nasıl üzülebileceğimi görmek zor olurdu. Hissettiğim bağı anlamayan biri bana hayatıma devam etmemi, silkelenmemi, bir sonraki adamın altına girmemi söyleyebilirdi.

Anladım.

Ama Bennett için herhangi bir erkek için hissettiğimden daha fazlasını hissetmem uzun sürmedi. Bu hisler her neyse, üstesinden gelmek biraz zaman alacak. Topuklu ayakkabılar ve kısa bir etek giyip gece dışarı çıkmaya benzemiyor. Bu, içimdeki çarpıklığı iyileştirmeyecek.

Bunu sadece zaman

yapacaktır. Umarım.

"Ne gibi değil?" Eira soruyor.

"Yirmi iki yaşındayım. Ve New York'tayım. "Onunla nerede tanıştınız?"

Bu yapmak istediğim bir konuşma değil. Ne söyleyeceğim ki? Onu bir barda tavladım ve beynimi dağıttı, odasını temizledim ve beni masasının üzerine yatırdı.

Ve sonra, aniden, sadece seksle ilgili değildi. Eğer öyleyse.

"İş. Bir çeşit."

"Oh, otelde mi çalışıyor?"

Bu konuşmayı kapatmam gerek. Ne kadar çok soru sorarsa, ne kadar çok şey açıklarsam, Bennett o kadar az hoşlanacaktır. Kız kardeşim Fort Inc. ya da kimliklerinin açıklanmasını istemeyen Amerikalı iş adamları hakkında pek bir şey bildiğinden değil. Kız kardeşime hayatım pahasına güvenemeyeceğimden değil. Ama Bennett konuşulmasını istemeyecektir ve onun hakkında konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyecektir.

"Sayılır," diyorum. Buranın sahibi o. "Ben bir duş alacağım. Sonra da parka gideceğim." Canım acıyor ama kalbimi kıran çocuk hakkında kız kardeşler arası bir konuşma yapamayacağımı bilmek biraz yardımcı oluyor. Bennett'le bir noktada yollarımızı ayırmak zorunda kalacağımızı anlamamı sağlıyor. Eira'ya açıklayamayacağım biriyle birlikte olamam. İlerlemeye çalışmalıyım.

"Biraz güneş ışığı ve temiz hava size iyi gelecektir."

"New York'ta Ağustos ayındayız. Dışarıda olmak kimseye iyi gelmez. Ama bu basmakalıp sözü takdir ediyorum."

Gülüyor. "Eve geri dön. Bugünden sonra bir hafta boyunca yağmur yağacak."

Londra'da hayat böyle olurdu. Tahmin edilebileceği gibi çiseliyor.

Ve Bennett'siz.

New York'taki hayattan çok da farklı değil.

THIRTY-THREE

Bennett

Nadiren gerginimdir. Kötü haber vermekte hiç zorlanmadım. En son ne zaman biriyle konuşmaktan kaçındığımı hatırlamıyorum.

Bugün farklı. Bu Pazartesi gecesi bir değişiklik olacak.

Ve işin ilginç yanı, Leo'nun kız arkadaşı "Nadia" yalancı, hilekâr bir hırsızdır.

Aarvi ve Chul her şeyi üç kez kontrol etti ve iki kez kontrol etti. Elimdeki bilgilerin hiçbirinden şüphem yok. Sadece henüz kimseyle paylaşmadım.

Worth, Fisher, Jack ve Byron'ın bildiği tek şey Leo'ya Nadia ile ilgili kötü haberi vermem gerektiği. Byron seyahatte olduğu için gelemeyecek olsa da hepimizin bir arada olmasını istiyorum.

Leo'nun desteğe ihtiyacı olacak. Ve söyleyeceklerimi hepsinin duymasını istiyorum ki grupta bir bölünme yaşanmasın. Nadia şu anda Leo ile birlikte yaşıyor ve kendini açıklamak için ne kadar çaba sarf edeceğini kimse bilemez. Ben sadece

Umarım Leo beni dinler. Risk aldığımı biliyorum. Leo bana inanmayı tercih etmeyebilir; bunun yerine ilişkisini yok etmeye çalıştığımı düşünebilir.

Worth evini tarafsız bölge olarak önerdi. Brownstone'un ziline basıyorum, bir yanım güvenlik getirmeli miydim diye merak ediyor.

Altı dakika geciktim. Herkesin benden önce gelmesi için yeterli bir süre. Berbat bir oyuncuyum ve yıllar içinde ailem haline gelen bu beş kişiyle çene çalmak zorunda kalmak istemiyorum. Leo'yu görür görmez yara bandını yırtıp atmak istiyorum.

Worth kapıyı açtı, yüz ifadesi asıktı. Durum ciddi olmasaydı ondan ve diğerlerinden yardım istemeyeceğimi biliyor. Aynı zamanda Leo'nun bunun bir tür müdahale olduğunu ya da hepimizin onun arkasından iş çevirdiğimizi düşünmesini istemiyorum.

Konu bu değil. Sular bulandırılmamalı. Herkes aynı anda, benim de aynı kelimeleri kullanmamla öğrenecek.

Worth, "Herkes burada," diyor.

Başımı sallıyorum. Acaba "herkes" Nadia'yı da kapsıyor mu? Ama sormuyorum. Hiçbir şeyi önceden tahmin etmek istemiyorum.

Worth ve ben bodruma indik ve herkes sessizlik içinde bana döndü. Hepsi bir şeyler olduğunu biliyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyorlar. Neyse ki bana bakan yüzlerde Nadia'yı görmüyorum.

Worth bana büyük bir viski hazırlıyor ve Leo kanepeye doğru ilerliyor. Zamanın geldiğini biliyorum.

"Leo," diyorum ve o da bana dönüyor, sanki ona bir fıkra anlatacaktım gibi sırtıyor. Ama bu hiç komik olmayacak. "Seninle bir şey konuşmam gerek."

Başını eğiyor ve alnı hafifçe çatlıyor. Birazdan söyleyeceklerimin, ona yapacaklarımın beklentisi, içime saplanmış paslı bir bıçak gibi.

"Nadia hakkında," diyorum. "Pazartesi geceleri telefonuma girmek için seni kullanıyor ve telefonumu

Fort Inc.'e açılan bir kapı. Şirket dışında kimsenin bilmediği bazı gelişmiş yapay zeka yeteneklerimiz var." Etrafıma bakındım. Artık bu adamlar da biliyor. "Peşinde olduğu şeyin bu olduğundan şüpheleniyoruz."

Jack diğer üçünün mırıltıları arasında "Siktir," diyor. "Ne?" Leo başını sallar. "Sen neden bahsediyorsun ne hakkında?"

"Evimden ayrıldığımı biliyorsunuz çünkü ekibim ve ben birinin beni takip ettiğini düşündük. Görünüşe göre, aşırıya kaçan benim paranoyam değilmiş. Nadia'nın çalıştığı organizasyon olduğu ortaya çıktı. Ben Fort'la aramdaki bağlantıyı onlar kurmuş. Arkadaş grubumu buldular ve... içeri girmenin bir yolunu buldular."

Kulağa nasıl geldiğini duyunca irkildim. Leo bir hedefti. Bir hedef. Bir amaç için bir araç.

"Özür dilerim," diyorum.

"Paranoyan kontrolden çıkmış Bennett," diyor Leo. "Nadia bir model, lanet bir casus ya da hacker ya da onu suçladığın her neyse o değil."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, ses tonumu eşit tutarak. Tutuşturduğum ateşe körükle gitmeme gerek yok. Ne olursa olsun bu gece yeterince hasar olacak. "Bunu duymak zor. Başta ben de inanmamıştım. Bunun bir nedeni de olayları kurgulama şeklinin, Fort'un güvenlik sistemlerini aşmaya çalışan senmişsin gibi görünmesini sağlamasıydı."

"Yani sen de mi benden şüphelendin?" diye soruyor, sesi neredeyse kışkırtıcı.

Başımı salladım. "Bir saniye bile."

Telefonum ötüyor. Chul'un bana Leo'nun dairesinde olanlarla ilgili bilgi verdiğini biliyorum. Nadia'nın orada olma ihtimaline karşı göz kulak olmak ve Leo öğrendiğinde orada olmak için oraya bir ekip gönderdi. Her ihtimale karşı.

"Bennett, ciddi. Kendini duydun mu?" Leo sorar. "Bu bir Jason Bourne filmi değil. Nadia kötü adam değil."

Worth, Leo'nun sırtına bir tokat atar. "Dostum, Bennett sana yalan söylemiyor."

Destegi sırtımdaki bir el gibi. Yalan söylemediğimi biliyor.

Leo Worth'a döner. "Bunu biliyor muydun?"

Worth ellerini kaldırır. "Kesinlikle hayır. Hepimiz aynı anda öğreniyoruz. Ama Bennett yalan söylemez. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Bennett hakkında hepimiz bunu biliyoruz. Biz birbirimize yalan söylemeyiz."

"Ama bu imkânsız," diyor Leo. "Onu dergilerin kapaklarında görmüştüm."

Omuz silkiyorum. Bunu taklit etmek zor değil. Artık hiçbir görüntünün sahtesini yapmak zor değil.

Başını iki yana sallar. "İmkânı yok. BEN-BEN-BEN-"

Hepimiz sessizlik içinde duruyoruz, Leo'nun işlemesine izin veriyoruz.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bu bir kız ve dizüstü bilgisayar değil," diyorum. "Adamlarım bunun muhtemelen bir hükümetin eli olduğunu düşünüyor."

"Sence CIA mi?" Fisher soruyor.

Başımı salladım. "Amerikan hükümeti ya da müttefiklerimizden herhangi biri değil."

"Lanet olsun, Bennett. Kendini bu boka nasıl bulaştırıyorsun?" Leo soruyor. Çenem hafifçe gevşiyor. Tepkisi söylediklerimin doğru olduğunu kabul ettiği anlamına mı geliyor?

"Özür dilerim Leo," diyorum.

"Siktir et. Sana yaklaşmasına izin verdiğim için özür dilerim."

"Bu sen değildin," diye onu rahatlatıyorum. "O... zeki biri. Neredeyse onu yakalayamıyordum." Efa olmasaydı, Aarvi'nin bildiklerini bana anlatması kim bilir ne kadar sürerdi?

Ne kadar ironik ki Efa Fort Inc.'de bir yer kazandı ve şimdi birlikte olmadığımıza göre onu alabilir.

"Yani tüm o zaman boyunca... Tanrım, o benim dairemde. Şu an orada yalnız. Ne yapıyor?" Leo soruyor, sesinde panik yükseliyor.

"Evinizi izleyen bir ekibim var, eğer istediğiniz buysa onu gitmeye teşvik etmeye hazırım," diye açıklıyorum.

"Onu gitmesi için cesaretlendirin' derken, onu bir çukura atmayı mı kastediyorsunuz?" Leo soruyor.

"Eğer dileğiniz buysa," diyorum.

"Bu sadece benim dileğim değil. Bunun gerçekleşmesi için ısrar ediyorum. Çünkü oraya gittiğimde o hala oradaysa, kendime güvenmiyorum demektir."

Bu da tam olarak orada bir ekibim olmasının nedenlerinden biri. Nadia yeterince sorun çıkardı. Leo'nun veda hediyesi olarak sabıka kaydına ihtiyacı yok.

"Sakıncası yoksa o almadan önce eşyalarını gözden geçirmek istiyorum."

"Onunla ne istersen yap." Titriyor. "Lanet bir duşa ihtiyacım var."

Worth, "İstersen bu gece burada uyuyabilirsin," diyor.

Leo, "Kalabileceğim bir otel olduğunu biliyorsun," dedi. oteli hakkında konuşma fırsatını kaçırıyor. Orada bir şeyler çevirdiği kesin ama şimdi onu sıkıştırmanın sırası değil.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Worth. "Ama bir otelde kalmak istemeyebilirsiniz."

"Şükürler olsun ki ona bundan hiç bahsetmedim," diyor.

"Üzgünüm dostum," diyor Fisher. "Ondan hoşlandığını biliyorum."

Leo başını sallayarak bu konuda konuşmak istemediğini belli ediyor. Ve Leo'da bu kadar. Herkesin arkadaşı olan açık, cana yakın bir adam gibi görünür, ancak en önemli kartlarını göğsüne yakın tutar. Bazen onun için endişeleniyorum.

"Ben iyiyim" diyor, sonra bana dönüyor. "Bir şey aldı mı? Değerli bir şey?"

"Aarvi onun yapmadığından oldukça emin. Sonunda Aarvi güvenlik duvarının bir bölümünden geçerek sahte bir sisteme girmesine izin verdi ve ondan daha fazla veri toplamaya çalıştı. Bu onu korkuttu ve... saldırılar durdu."

Leo başını sallar. "Aletimle düşünmeyi bırakmalıyım. Dürüst olmak gerekirse, seks oldukça akıl alıcıydı." Tekrar titriyor. "Gerçekten bir duş almalıyım. Worth, dostum,

Sakıncası var mı?" Merdivenlere yöneliyor ama duraklayıp geri dönüyor. Leo bana "Özür dilerim," diyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Yapma," diyorum. "Bunu kapına ben getirdim. "Bunu kapına ben getirdim.

üzgün olan."

Bana doğru bir adım atıyor ve sarılıyoruz, paylaştığımız bağı sessizce yeniden teyit ediyoruz. Bu bir enerji. Bağışlayıcılık. Yaşam gücü. Her iniş ve çıkışta dostluk.

"Seni iliklerine kadar seviyorum, dostum," diyor Leo. "Bunun olmasına üzıldüm."

Worth ve Leo üst katta kayboluyor ve ben vücudumun rahatlamış bir şekilde yere gömüldüğünü hissediyorum.

Bitti artık.

Umduğumdan daha iyi geçti. Leo beni bir saniyeden fazla sorgulamadı. Diğerleri de öyle. İhtiyacım olduğundan değil ama bu adamların aileden daha fazlası olduğunun kanıtı. Aynı kanı paylaşmıyor olabiliriz ama aramızdaki güven bağı koparılamaz.

Düşüncelerim Efa'ya dönüyor. Keşke ona da aynı düzeyde güven duyabilseydim. Onu bu gece buradaki erkekler kadar uzun zamandır tanımıyorum ama o da en az onlar kadar sadıktı. Bu sadakati çok kolay bir şekilde bir kenara attım. Onu ittim ve ortadan kaybolana kadar ittim. Kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Artık gerçek ortaya çıktığına, Leo ve çevremdekilere neler olup bittiği anlatıldığına göre, dünyanın yeniden doğru eksenine oturduğuna dair bir kesinlik hissi var. Bunu vücudumun her zerresinde hissediyorum, ancak huzur yine de uzak bir duygu. Yakından bakınca, odaklanabildiğim tek şey ne kadar boş hissettiğim, gecenin gündüz, gündüzün gece gibi geldiği ve Ağustos ayında New York'ta hava ne kadar sıcak olursa olsun, Efa'yı kaybettiğimden beri tek hissedebildiğim şeyin buz gibi soğuk olduğu.

THIRTY-FOUR

Efa

Öğle yemeği için kırk beş dakikam var. Çamaşır odasına geri dönüyorum. Gün ışığı buradaki bir ışık kuyusundan bodruma süzülüyor ve oteldeki personelin dinlenebileceği ve gün ışığı görebileceği birkaç yerden biri. Kurutma makinelerinin sürekli gürültüsü ve boyutları değişen ama asla tamamen kaybolmayan beyaz havlu dağları da hoşuma gidiyor. Bir şekilde, bu dünyada bazı şeylerin kesin olması rahatlatıcı.

Dolabımdan kitabımı alıyorum ve temizlik görevlisi takım konuşmalarını yaparken oturduğumuz banklara doğru ilerliyorum. Bankın üzerinden geçip yüzümü aydınlığa dönüyorum. Kitabımı açtığımda telefonumun alarmı çalıyor.

Kontrol ediyorum. Catskills'e gittiğimizde bütün gün uyumadığımızdan emin olmak için kurduğum alarm. Neden kapatmadığımı bilmiyorum. Göğsüme bir yumruk gibi.

Sanki onu yeterince düşünmüyormuşum gibi. Onu aklıma getirmek için bir alarma ihtiyacım yok.

Onu görmeyeli iki haftadan fazla oldu, sadakatimi sorguladığından ve beni yapamayacağım sayısız şeyle suçladığından beri. Onu son gördüğümünden bu yana geçen iki Pazartesi gecesi, Leo'nun hâlâ yakın çevrenin bir parçası olup olmadığını, Fort'un yüksek duvarlarını aşmaya çalışıp çalışmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Yoksa o duvarlar Bennett'in mi? İkisi de olabilir.

Şu anda Salı öğle yemeği vakti ve dün gece neler olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kafam hep Fort ve Leo ve Bennett ve Bennett ve Bennett ile dolu.

Ondan nefret ediyorum ama etmiyorum ama yine de onu deli gibi özlüyorum. Bir arkadaşının yaptıklarının hâlâ yanına kâr kalmasına çok kızgın ve sinirliyim. Çok fazla sorum var. Leo hakkında. Fort hakkında. Bennett hakkında. Listeyi kafamda tekrar tekrar prova etmeyi bırakmam ne kadar sürecek?

Huzura kavuşmam ne kadar sürecek?

Belki de Eira haklıydı ve haftalar önce uçağa atlayıp Londra'ya dönmeliydim.

Beni dinlemek istemese bile, Bennett'in Tristan ya da Aarvi'yi dinlemesini isterdim. Eminim ekibi Tristan'ın güvenilirliği konusunda onu ikna edebilirdi.

Telefonumdan Telegram'ı açıyorum ve Tristan'la olan sınırlı mesajlaşmalarımı tarıyorum. Ondan son bir iyilik isteyerek bir mesaj yazdım. Bennett'i kontrol edebilir mi? Ona gereken her şeyi ödeyeceğimi söylüyorum. Birincisi, Bennett'e bu işe karışmadığımı kanıtlayacak ve daha da önemlisi Bennett, Fort'un sistemlerine kimin girmeye çalıştığına dair bir çözüm bulacak.

Telefonumu önlüğümün cebine geri koyduğumda çaldı.

Tristan hemen cevap verdi.

Her şey halledildi. İlgili herkesle konuştum ve her şey çözüldü.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, açıklama isteyen bir cevap yazıyorum, ancak en az on dakika boyunca telefona bakmama rağmen, Tristan cevap vermiyor.

Kitabımı çıkarıp okumaya çalışıyorum, bir yandan da Tristan'ın cevap verdiğini söyleyen başka bir vızıltıyı dinliyorum.

Ben okurken ışık kuyusu kararıyor, sanki biri gökyüzünden büyük bir battaniyeyle örtmüş gibi. Yağmur damlaları ışık kuyusunun beton zemininde karanlık daireler oluşturuyor.

Yağmur bana acilen evimi hatırlatıyor. İronik bir şekilde, bu kararmış gökyüzü kalbimi aydınlatıyor. Kitabımı çantama geri koyuyorum ve yüzümdeki suyu hissetmek için personel girişine doğru koşuyorum. Şu anda kendimi bir parmak hareketiyle Londra'ya geri götürebilseydim, tam da bunu yapardım.

Yangın çıkış kapısından dışarı fırladım, çıkışı çevreleyen klima ünitelerinin sıcaklığından uzaklaştım ve sokağa yöneldim.

Üniformamla kaldırımda duruyorum ve yüzümü gökyüzüne çevirip suyun yüzüme vuruşunun keyfini çıkarıyorum. Gün ortasının yoğun sıcağına kısa bir rahatlama sağlıyor. Klimanın ferahlatıcılığından vazgeçtiğimi, ev hissiyle geri alıyorum.

New York'ta ne işim var? Eminim Gretel'le konuşursam daha fazla kalamayacağımı anlayacaktır. Vardiyamın sonunda onu bulup istifa etmem gerektiğini söyleyeceğim. Bu yaz çok çalıştım ve şimdi ailemin yanına, beni sonsuza dek tanıyan ve ondan daha uzun süredir seven insanların yanına dönmem gerekiyor.

"Hey," diyor tanıdık bir ses.

Gözlerimi açıyorum ve refleks olarak bir adım geri atıyorum. Sanki yağmur serap gibi bir şey göndermişti.

Bennett.

Tam da görmeyi beklemediğim kişi.

İyi görünüyor. Yorgun. Ama saçını kestirmiş ve sıcağa rağmen hâlâ takım elbise giyiyor.

Üzgün değilim. Eğer bu onun son görüntüsüyse, takım elbise giydiğine sevindim. Bennett'in en iyi hali.

Sanki yüzümde yağmur damlaları toplarken yakalanmamışım gibi davranıyorum. "Hey," diye cevap veriyorum.

Bakışlarımız kilitleniyor ve bir saniyeliğine göle geri dönüyoruz, iç çamaşırlarıyla odun kesmenin anlamını tartışırken taşları sıyrıyor ve şekerleme kızartıyoruz. Sonra beni suçladığı şeyleri ve benim hakkımdaki şüphelerini hatırlıyorum. Bakışlarım yere düşüyor.

"Özür dilerim," diyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. "Senden asla şüphe etmemeliydim." Sesi samimi geliyor ama aynı zamanda dün gece tartışmışız gibi.

İki hafta oldu.

Boku yediğinin farkına varması neden bu kadar uzun sürdü?

"Hayır," diyorum basitçe. "Yapmamalıydın." Personel kapısına doğru bir bakış attım. Muhtemelen içeri geri dönmeliyim. Üniformamı sokakta giymemem gerekiyordu.

"Leo değildi," diyor.

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve gözlerimi deviriyorum. O neden burada? Eğer bana hâlâ inanmıyorsa, bundan sonra bunu kendine saklasın. Yeterince duydum.

"Ciddiyim," diye devam ediyor. "Aarvi ve ekibi olayı çözdü. Nadia'ydı. İzlerini kaybettirmek için Leo gibi görünmeye çalışıyordu."

"Nadia?" diye sordum. Ve her şey yerli yerine oturmaya başladı. Bennett'in en yakın arkadaşlarından birinden ziyade dışarıdan biri olması çok daha mantıklı. Etrafındaki insanlar konusunda çok dikkatli ve temkinli. Arkadaştan çok kardeş gibiler. Sanki kendilerini hiçbir şeyin aşamayacağı görünmez bir çelik çemberle çevrelemişler gibiydi. Bennett'in bunu doğru anlamış olması çok daha mantıklı.

İçimi çekiyorum, son iki haftadır biriken hayal kırıklığının bir kısmını dışarı atıyorum. "Bu iyi." Duraklıyorum. "Senin için. Yani, Leo'nun düşündüğün kişi olması iyi bir şey."

Bennett başını sallar ve ellerini ceplerine sokar. "Sana güvenmeliydim."

"Evet, Leo hakkında yanılmışım."

"Ama sen benim için en iyisini düşündün." Buruk bir kahkaha attım.

"Evet, öyle yaptım."

"İnsanlara güvenme konusunda iyi değilim."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir ses tonuyla soruyorum.

"Fark etmemiştim." "Bunu telafi edebilir miyim?"

"Nasıl?" Ben soruyorum.

"Belki bu gece gelebilirim? Ya da akşam yemeği yeriz. Kulübüme gidebilir miyiz?"

Üzerime bir yorgunluk dalgası çöküyor. "Ve dünyadan saklanabilir miyiz?"

Şaşkınlıkla gözlerini kısar.

"Bennett, hacker'ının ben olmadığımı ve Leo'nun da olmadığını keşfettiğin için mutluyum. Bunu kimin yaptığını bulduğuna sevindim. Ben de seni gördüğüme sevindim. Seni özledim..." Gözlerimi kaçırıyorum çünkü çok yoğun. "Seni çok özledim. Ama bu iş bitti."

"Bitti mi?" diye sorar. "Yani beni affetmiyor musun?" İç geçirir. "Anlıyorum. Ama bunu telafi edeceğim. Kötü niyetli insanlara çok alışkınım. Bu konuda benim sorunlarıma takıldığın için üzgünüm."

"Seni affediyorum," diye cevap veriyorum. "Seni affediyorum ama bu sahip olduklarımıza yeniden başlayabileceğimiz anlamına gelmiyor."

Ne dediğimden emin değilim. Geri dönerse bizi ayıracak olan şeyin bana güvenmemesine duyduğum öfke olduğunu düşünmüştüm. Ama onu gerçekten affediyorum. Artık kızgın değilim. Benim hakkımda kötü düşünmediği için mutluyum. Huzur içinde yürüyüp gidebilirim.

İpucu arar gibi yüzümü inceliyor.

Anlıyorum. Bu adil değil. Sadece kale direklerini değiştirmedim. Oyunu değiştirdim.

Önümdeki adama aşığım. Ve bu da uzaklaşmam gerektiği anlamına geliyor. Çünkü biraz daha yaklaşırsa, gidecek gücüm olur mu bilmiyorum. Ve gitmem gerektiğini biliyorum.

Saklandığım, yemeğe çıkmadığım, birlikte yaşadığımız hayatın tadını açık havada çıkarmadığım bir hayatım olamaz. Kız kardeşime ve etrafımdaki herkese erkeğimi şikâyet edebilmek istiyorum. İnsanlara erkek arkadaşımın nerede çalıştığını ve ne iş yaptığını söyleyebilmek istiyorum.

Durduğum her yerde yalanların üzerine basmak istemiyorum.

"Seni önemsiyorum," diye devam ediyorum. "Ama belki de her şeyin bu şekilde sona ermesi en iyisiydi."

"Yani beni affetmiyorsun, öyle mi?" Sesi şaşkın ve sinirli geliyor.

"Bana bir kez yalancı dedin zaten. Bu senin için nasıl sonuçlandı?" diye soruyorum. Yağmur artık durdu ve güneş yağmuru emip depolayarak bir sonraki fırtınayı beklerken sokaklardan yükselen buharı neredeyse görebiliyorum. Su döngüsü yakından ve kişisel. Bennett'in sunduğundan farklı bir şey isteme ve bana daha fazlasını veremediğinde hayal kırıklığına uğrama döngüsüne yakalanmak istemiyorum.

"Anlamıyorum," diyor. "Eğer beni affedersen, o zaman..."

"Sonra ne olacak? Benim de aklım tam olarak oraya gitti. Sonra ne olacak? Bu gece bize gelirsin, böylece aramızdaki rahatlığa geri döneriz. Sonra ne olacak?"

Yüzüne bakıyorum. Cevapları varsa, onları alacağım. Önümüzdeki yolu temizlemenin bir yolu varsa, bunu duymak istiyorum.

"Sonra Londra'ya geri dönüyorum - bu odada kocaman bir fil var. Ama bunun üzerinden atlayalım. Diyelim ki geri dönmedim. Diyelim ki kaldım. Ve New York'tayım, o zaman ne olacak? Kız kardeşime New York'ta kimin için kaldığımı söyleyeceğim? Bennett Fordham mısın yoksa Ben Fort ya da başka bir takma isim mi? Nerede çalışıyorsun ve annen kimdi?"

Gözleri şaşkınlıkla dolu.

"Yalanlarla ve yarı gerçeklerle yaşamayacağım. Gizlemek ve saklamak istemiyorum. Hayat yeterince karmaşık. Daha yirmi bir yaşımdayım ve hayatım inişler ve çıkışlarla dolu... Ben basitliği seviyorum. Gerçeği severim. Ve senden ne kadar hoşlansam da... ne kadar önemsesem de, veda etmem gereken bir zamanın geleceğini bildiğim halde bu konuyu daha fazla derinleştirmek istemiyorum. Son iki hafta yeterince zor geçti."

Ona bu kadar yakın olup da dokunamamak neredeyse imkânsız. Elini saçlarımda ve dudaklarını alnımda hissetmemek. Giydiği her cekete sinen kokuyu içime çekmek istiyorum.

Ama güçlü olmak zorundayım.

Bennett'le onun istediği gibi bir hayat yaşayamam. Yalanlarla dolu bir hayat yaşayamam.

"Yani sorun Leo ve benim sana güvenmemem değil-"

Bakışlarımız kilitleniyor. Ona söylemek üzere olduğum şeyi anlamasını istiyorum. "Seni affettiğimi söyledim ve bunda ciddiym. Sen bir hata yaptın. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz. Senin kim olduğunu biliyorum." Avucumu göğsünün üzerine koyuyorum ve sıcaklığının içinde erimeme saniyeler kalıyor. Sertliğinde. "Sen iyi bir adamsın. İnsanlara güvenmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Seni anladığımı ve affettiğimi söylüyorum. Sana bir kefaret ödetmiyorum. İkimizi de kurtarmaya çalışıyorum... kendimi ileride daha fazla acı çekmekten kurtarıyorum."

Birlikte yürüdüğümüz yolun ortasında tartışmaya açık olmayan devasa bir kaya var. Hızla ilerlemeye devam edip daha sonra kafa üstü çakılmaktansa şimdi bilmemiz daha iyi.

"Yani bu kadar mı?" diyor. "Kararını verdin mi?"

"Bu benim karar vermemle ilgili değil. Kanıtların hepsi ortaya kondu - tüm verileri topladık. Sizin dünyanızda pazarlık konusu olmayan şeyler var. Benim dünyamda da var. Ve birbirlerine uymuyorlar."

Hüzün yüzünü kaplıyor ve keşke onu temizleyecek gücüm olsaydı. Onu acı çekerken görmekten nefret

ediyorum ama

onun kuralları. Keşke yapabilseydim.

"Ne yapabilirim?" diye soruyor.

Başımı hafifçe salladım. "Yapılacak bir şey yok."

Sanki acısını bastırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Acı çekmesi canımı yaksa da önemsedğini bilmek içimi rahatlatıyor. Aramızdaki her şey karşılıklıydı.

"Seni özleyeceğim," diyorum.

Gözlerini açıyor ve yüzünde yalvaran bir ifade var. Ama onu yatıştıramayacağımı biliyorum. Benim için önemli olan her şeyi kaybetmeden olmaz.

Telefonumun alarmı çalıyor. Öğle yemeği vakti bitti. "Gitmeliyim," diyorum ve sesim kesiliyor.

Onu içime alıyorum, her zaman değer vereceğim son bir görüntü - ilk aşkım. Ve dönüp gidiyorum.

THIRTY-FIVE

Bennett

Leo'nun özel üye kulübündeki pas rengi alçak koltuklara oturuyorum. O da karşımda oturuyor. İkimiz de konuşmuyoruz.

Konuşacak enerjim yok. Sadece var olmak şu anda sahip olduğum her şeyi alıyor.

Efa'sız geçen son üç hafta hayatımın en zor haftalarından biriydi. Mantıken bunun bir anlamı yok. Bu yaz başlamadan önce o kadınla hiç tanışmamıştım. Sadece haftalar oldu ama onun tarafından sonsuza dek değiştirildiğimi fark etmeye başlıyorum. Acaba onun hayatımda olmamasını gerçekten atlatabilecek miyim?

Gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey otelin dışında karşımda durup benimle olmak istemediğini söylemesi.

İçkimden bir yudum alıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, onu düşünmeyi bırakmaya çalıştığım için değil, düşündüğümde göreceğim kişinin o olacağını bildiğim için.

"Hey," diyor Worth'un sesi arkamdan.

İçkimi kaldırdım ve başımı salladım. Bu gece neden geldiğimi bilmiyorum. Şu anda pek arkadaş canlısı değilim. Ama belki de bu yüzden buradayım.

"Tanrım," diyor. "İkiniz de acınası görünüyorsunuz." Yanıma oturuyor ve garsona içki siparişini veriyor.

"Not edildi," diyorum.

"Fisher Amca geldi!" Fisher'ın bize doğru geldiğini görmek için döndüm.

Kulüp sessiz, muhtemelen Leo tüm kadın bize kalması için ısrar ettiği için. ESPN açık olmasına rağmen sesi kısıktı. Grup sohbetimizde bir daha asla başka bir kadın görmek istemediğini söyledi. İtiraf etmeliyim ki haftalardır ilk kez gülümsedim. Leo'nun mutsuz olmasından mutlu değilim ama ona bir ömür yetecek kadar kadınla birlikte oldu. Yoksunluğunun uzun süreceğinden şüpheliyim.

"Her şey yoluna girecek," diyor Fisher. "Byron bir daha gelmeyecek. Görünüşe göre bir şeyler olmuş."

Sürpriz sayılmaz. Şu anda Byron'a neler olduğundan emin değilim. Muhtemelen onu kontrol etmeliydim ama bu yaz çok şey oldu.

Jack bir anda ortaya çıktı ve beşimiz bir araya geldik. "Bu gecenin gündeminde ne var?" Jack soruyor.

İçki. Uyku. Sefalet.

Başımı geriye eğiyorum, bardağımı boşaltıyorum ve masanın üzerine bırakıyorum.

"Tamam," diyor Worth. "Gündemden ben sorumlu olacağım. Birincisi, eve arabayla gitmek yok."

Başımı sallıyorum. Bunu kabul edebilirim. The Avenue'dan ayrıldığımdan beri kaldığım Mandarin Oriental'a taksiyle dönebilirim.

"İkincisi, Leo ile ilgileneceğiz. Üçüncüsü, Bennett."

"Hayır," diye çıkıştım. "Benim hiçbir sorunum yok."

Worth cevap vermiyor, sadece Leo'ya dönüyor. "Pekâlâ, aranız nasıl?"

"Harika," diye mırıldanıyor Leo. "İçeri girmesine izin verdiğim ve tamamen seksle ilgili olmayan tek kadın, en iyi arkadaşıma ulaşmak için beni kullanıyor. Hayat çok güzel."

Jack'in irkilmesini yakaladım. Worth nefesini içine çekti. "Bu saçmalık," diyorum.

"Bu saçmalık da ne?" Leo sorar.

"Kadını içeri aldığınızı söylediğiniz kısım."

"Buraya taşındı, Bennett. Bana yemek pişirdi ve -" İç çekti. "Boş ver."

"Bu onu içeri aldığın anlamına gelmez." Biliyorum çünkü Efa'yı ben içeri aldım. Herkesten çok.

"Bennett haklı," diyor Worth. "Onun külotunun seninkinin yanındaki çekmecede olması, senin duygusal yatırım yaptığın anlamına gelmez."

Leo, "Ben külot giymem," diye tersliyor ve ben kendimi tutamayıp bir kahkaha atıyorum. Leo'nun ağzının etrafında küçük bir gülümseme kıvrılıyor.

Worth gözlerini devirir. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bak," diyor Leo. "Kadınlardan hoşlanıyorum, bunu asla inkâr etmeye çalışmadım. Ama Nadia'nın farklı olabileceğini düşündüm."

Bilirsin, düşünmezsin. Söylemiyorum, çünkü benden duymak istemiyor. Ama Nadia'nın özel olup olmadığını bilirdi. Bundan şüphesi olmazdı.

"Belki de öyle olmasını umuyordun," diyor Worth. "Belki de aradığınız şey farklıdır?"

Leo başını sallar. "Kesinlikle olmaz. İyi olacağım," diyor. "Yaralarımı sarmak için birkaç gün geçireceğim. Taşınacağım ve her zamanki gibi işime geri döneceğim."

"Taşınacak mısınız?" Jack sorar. "Ne demek istiyorsun?"

"O dairede kalmamın imkanı yok. Tanrım, geçen hafta günde yirmi kez düş almak zorunda kaldım. Derim dökülüyor. Beni ve arkadaşlarımı gözetlediği o yerde kalmak için kendimi zorlamayacağım. Hayatta olmaz. Geçen pazartesi den beri otelde kalıyorum." Çenesini bana doğru kaldırdı. "Bennett'in otele taşınma fikri doğrudu. Burası için gelir getirici bazı projeler geliştirdim bile."

Leo iyi olacak. Bundan hiç şüphem yok. O tanıdığım en güçlü adamlardan biri.

"Yeni bir daire mi bulacaksın?" Ben soruyorum.

"Yarın bir emlakçıyla görüşmem var. Orada ne var ne yok bakacağız."

"Kulağa olumlu geliyor," diyor Worth. "Belki de Nadia'nın yanına taşınmasının nedenlerinden birinin de daha fazlasını istemen olup olmadığını düşünebilirsin..."

"New York'un muhteşem kadınlar tarlası mı?" Leo gözlerini devirir. "Hayır. Sadece bir dakikalığına kendimi yedeklemem gerekiyor. Kısa sürede oyuna geri döneceğim."

Worth, Leo ile bir şeyler yakalamış olabilir ama şimdi zamanı değil ve Worth bunu anlıyor. Zorlamıyor.

"Gündeme getirmek istediği acil bir konu olan var mı?" Worth soruyor

"Pazartesi gecesi sporunda mıyız yoksa yönetim kurulu toplantısında mı?" Leo soruyor.

"Ona inanmadığım ve güvenmediğim için Efa'dan özür diledim," diye itiraf ediyorum.

"Harika," diyor Worth. "İkiniz için işler yoluna girdi mi?" İnledim. "Hayır."

"Endişelenme," diyor Fisher. "Kendine gelecektir." Fisher için çoğu şey yolunda gidiyor, bu yüzden hayatın istediği gibi gitmemesi fikrini kavrayamıyor. Ona imreniyorum.

"Kendine gelir mi?" Worth soruyor.

Başımı sallıyorum ve garsonu çağırıyorum. Dünyada yeterince viski yok.

"Ona gerçekten pahalı bir hediye almayı düşündün mü? Kolye ya da saat gibi bir şey?" Fisher soruyor. "Tecrübelerime göre, güzel bir hediye kadınlarla yaşadığınız çoğu durumdan kurtulmanızı sağlayabilir."

Gözlerimi devirmemek için çaba sarf etmem gerekiyor. Fisher saçmalıyor. Eğer kazanan kadınlarla vakit geçiriyorsa

Pahalı hediyeler yüzünden yanlış kadınlarla vakit geçiriyor.

"Bu yeni bir saatle düzeltilebilecek bir durum değil," diyorum.

"Arabaya ne dersin?" diye soruyor.

Worth ona ters ters bakar. "Seni affetmeyecek mi?"

İstifa etmiş bir kahkaha attım. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Beni affetti. Çabucak. Nezaketle. Ve pahalı hediyeler olmadan. Hak ettiğimden çok daha fazlasıydı."

"Peki sorun nedir?" Fisher soruyor.

"Sorun benim," diye cevap veriyorum. "Her şeyi çok özel seviyorum. Sağduyulu."

"Doğru," diye koro halinde hep bir ağızdan bağırlıyorlar, sanki hepsi onun nereden geldiğini tamamen anlamış gibi.

"Yani işimiz bitti," diye açıklıyorum.

"Öylece mi?" Worth soruyor. Omuz silkiyorum. "Ve tahmin ediyorum ki... ruh halinize bakılırsa, işinizin bitmemesini tercih edersiniz."

"Tabii ki." Her gece eve gitmek ve yatağa onun yanına kaymak istiyorum. Onu kendime doğru çekmek ve aynı anda hem şeftali hem de toprak kokan kokusunu duymak istiyorum. Birazcık komik olsa da bir şey söylediğimde karnından gülmesinin nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum. Üzgün olduğunda ona sarılmak ve kafasının içindeki her düşünceyi duymak istiyorum.

"Ama bu imkansız. Saklanmak, beni saklamak ya da yalan söylemek zorunda kalmak istememesini anlıyorum. Uzun süre yalanlarla çevriliydi."

"Teknik olarak yalan mı söylüyorsun?" Fisher diyor ki. "Yani, senin adın Bennett Fordham."

"Doğru. Ama Fort Inc'in başında olma konusunda açık değilim. Kathleen Fordham'ın oğlu olma konusunda açık değilim. Siz beşiniz benim hakkımda bunları biliyorsunuz. O da benim hakkımda bunları biliyor."

"Ona annenin kim olduğunu söyledin mi?"

Worth soruyor. "Söyledim."

"Vay canına," diyor Fisher.

"Kesinlikle," diyor Jack. "Vay canına. Nasıl hissettin?"
"Güzel. Hatta iyi. Ona söylemek üzerimden bir yükün kalkması gibiydi." "Kim olduğunu biliyor muydu? Efa daha çok genç."

"Biliyordu. En sevdiği filmleri sıraladı ve-" "Bu senin için sorun değil miydi?" Worth soruyor.

Bir kahkaha attım. "Evet. Kathleen Fordham'ı tanıyor olması hoşuma gitti. Bu... daha çok bir bağlantı gibi bir şeydi."

"Bu büyük bir şey Bennett," diyor Leo. "Onun... ikinizin bu kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim."

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum çünkü boğazımın etini ısırın bir kaya parçası var.

Çok yaklaşmıştık.

"Ve öylece çekip gitti mi?" Fisher diyor ki.

"Böylesi daha kolay," diyorum. "Bir noktada her şey bitecekse birlikte daha fazla zaman geçirmenin bir anlamı yok." Ama ben daha fazla zaman isterdim.

Uzun vadede daha fazla acı anlamına gelse bile. "Bu onun kararı."

"Sesin kırık geliyor," diyor Fisher.

"Zor bir durum. Ama toparlanacağım, tıpkı Leo gibi." Farklı olması dışında. Efa, Nadia değildi. Bana ihanet etmedi. Tam tersi. Ve kendine, kendi ihtiyaçlarına ve sınırlarına ihanet etmek istememesini anlıyorum. Bu yönüne saygı duyuyorum. Bu yönünü seviyorum.

Onu seviyorum.

Onu sevmekten vazgeçebileceğimden emin değilim.

"Onun için savaşmaya değmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Fisher soruyor. "Savaşacak bir şeyim kalmadı," diyorum. "Savaşmam.
ona ihtiyacı olanı verin."

"Ama sen yapamaz mısın?" Worth sorar. "Bir seçeneğin var gibi görünüyor: Efa ya da anonimliğiniz."

Fisher, "Senden bunu Forbes'ta duyurmanı istemiyor ki," diyor. "İstiyor mu?"

"Benden hiçbir şey istemedi," diye cevap veriyorum. "Bir anlamı olmadığını biliyor."

"Annen öldükten sonra adını değiştiriyorsun. Anlıyorum," diyor Worth. "Onun gölgesinden kurtulmak ve kendi başına bir insan olmak istedin. Seni oğlu olarak tanıyan insanlara güvenmedin çünkü etrafı onun şöhreti ve serveti için orada olan insanlarla çevriliydi. Ama şimdi?" Kaşlarını çatıyor ama nedenini bilmiyorum. "Şimdi mi? Sen bu dünyada kendine bir yer açtın. Kimse seni sadece onun oğlu olarak görmeyecek. Ben Fort ya da Bennett Fordham olman fark etmez, insanlar sana yaltaklanacak. Size yakın olmak isteyecekler çünkü paranız ve başarınız var. Bu hepimiz için geçerli. Bizim işimiz bu insanları tespit etmek ve yalnızca samimi olduğunu bildiklerimize güvenmektir."

Leo elini kaldırır. "Ders almak için bana gelmeyin."

Sırıttırım. Leo düştü ama çıkmadı. Bu hayatta asla.

"Ne yani, gömleğimi yırtıp Batman olduğumu mu ilan edeyim?"

Alaycı bir grupla karşılaştım. "Bu çok garip," diyor Fisher. "Sen Batman değilsin. Sen sadece aşırı paranoyak, tutucu bir iş adamısın."

Aslında buna gülümsemeyi başarıyorum. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun. Ama öyle değil. Etrafıma duvarlar örmek için uzun zaman harcadım ve geri dönüp onları her zaman güçlendiriyorum. Etrafımda bana saygı duyan insanlar var; şöhretime ya da ünüme değil, işime. Karakterime. Kim olduğuma."

"Kesinlikle," diyor Worth. "Zor işi sen yaptın. Şimdi ektiğinizi biçme zamanı."

Uzun zamandır sıkı sıkıya tutunduğum bu dizginleri bırakabileceğim fikriyle nefesimi tutuyorum.

"Nereden başlayacağımdan ya da başlamak isteyip istemediğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

Leo, "Efa'nın buna değip değmeyeceğine karar vermelisiniz," diyor.

Leo'nun açıklaması sisin dağılması ve her şeyin netleşmesi için gereken tek şey. Çünkü biliyorum ki Efa'nın

Ona verebileceğim her şeye değer.

THIRTY-SIX

Efa

Beni son kez Park Süit'e götürecek asansörün d  ğ  mesine basıyorum. Bu odanın hizmet verdiğ  m son oda olması çok uygun. Bugün Marcella'nın izin günü ve yerine ben bakıyorum. Artık tuvalet kağıdını nasıl katlayacağ  nı göstermesi gereken bir acemi değ  lim. Arabamı rekor sürede istifliyorum, verilen kaba maksimum miktarda kurabiye s  ğ  dirmek için bir kestirme yolum var ve elektrikli s  p  rgemi bir r  morkm  ş gibi arabaya bağışlamayı başarıyorum. Ben bir profesyonelim. En iyiler tarafından eğ  tildim.

Gretel erken ayrılmamı kabul etti. Gelecek hafta sonu İşçi Bayramı olacak ve görünüşe göre otel her zaman sakin. Hiç burada olmamışım gibi Londra'ya geri dönebilirim. Sadece iki şey değ  şti. Asla Fort Inc.   alışanı olmayacağımı kabul ettim ve aslında teknoloji g  venliğ  ni oldukça seviyorum. Büyüyen bir sektör ve insanları ve varlıkları koruma fikrini seviyorum. Bu yaz, yepyeni ayakkabılar gibi denedim ve şimdi, sezon biterken

yaklaşımlar, çok yumuşak ve rahatlar, onlardan vazgeçmek istemiyorum.

Tristan yalnız çalışıyor ama ben öyle değilim. İnsanlarla çalışmak istiyorum ve bu yüzden İngiltere'deki üç şirkete başvurularımı gönderdim. Cevap bekliyorum. Kesin bir şey söyleyemeyebilirim ama ileriye giden bir yol varmış gibi hissediyorum. Sadece onu takip etmem gerekiyor.

Park Süit'in ışıkları yanıyor ve cebimden ana anahtarı çıkarıp kapıyı çalıyorum. Cevap gelmeyince kilidi tıklatarak açıyorum. "Kat hizmetleri," diye sesleniyorum. Ortalık karanlık. Perdeler hâlâ çekili ve banyoya gitmeden önce ışıkları yakıyorum.

Hiç dokunulmamış gibi görünüyor. İnsanların duşu ya da banyoyu kullanmamasına alışkınım. Bunu hâlâ atlatabilmiş değilim, çünkü insanlar neden düzenli olarak yıkanmıyor, ama havluların hâlâ yerinde durmasına, sabunların ve aynaların yeni gibi olmasına alışkın değilim. Tabletimi çıkardım. Belki de bir hata yapmışımdır ve bu oda bakım listesinde değildir.

Yukarı kaydurdım ve listemde son sırada buldum. Oda kontrol edildi olarak listelenmiş. Belki başka planları vardı? Başka bir şeye dokunulup dokunulmadığını görmek için oturma alanına gidiyorum, ama yeni gibi görünüyor. Yatak odası da öyle. Yatakta hiç yatılmamış.

Bu benim kendi kişisel veda hediyem gibi - son odamın, en önemli odamın bakıma ihtiyacı yok. Kendime 90 dakika kazandırdım. Birisi dün gece kontrol etmemiş olmalı.

Sonra bakışlarım perdelerle takılıyor. Yatak açma ekibi dün gece gelmiş olmalı, bu yüzden gündüz girişi için yeniden ayarlamam gerekiyor. Suyun tutulduğu yeri değiştirerek ve uzaktan kumandayı hareket ettirerek, perdeleri açarak ve terlikleri giyinme odasına geri götürerek işe koyuluyorum. İki kat geri dönüyorum

banyoya giriyorum ve her zaman olduğu gibi banyo paspasının yerleştirilmiş olduğunu görüyorum ve geri asıyorum.

Üç yüz altmış derece dönüyorum, bakışlarımı tavana ve yere çeviriyorum, böylece her şeyin yerinde olduğundan emin oluyorum.

Banyo tamam. Sonra son bir kontrol için yatak odasına gidiyorum.

Yatak odası tamam.

Yatak odasına doğru ilerlerken bakışlarım masaya takılıyor. Bennett'in arkamda, üniformamı belime kadar çekmiş halini hatırlayınca midem bulanıyor.

İşte o zaman gördüm. Bir dergi.

Dergilerin çoğu otel protokolü gereği sehpanın üzerinde duruyor. Turndown ekibinden biri gözden kaçırmış olmalı ve onu yerine koymam gerekiyor. Dergiye uzanıyorum ve ne gördüğümü anlamam bir, belki iki ya da üç saniye sürüyor.

Bu Forbes, ama özel bir baskı olarak işaretlenmiş.

Başlık şöyle: "Teknolojinin En Güçlü Adamı: Maskesi Düştü."

Kapağın arkasından bana kimin baktığına şüphe yok.

Bennett.

Gözüm kapağın üstünden altına doğru gidiyor, bir tarih arıyor ama yok. Ne oluyor? Bu bir maket mi? Sadece benim için hazırlattığı bir şey mi? Otelin hemen ilerisinde bir gazete bayii var ve pencereye doğru adım atıp bir şeyler görmeye çalışıyorum. Buradan ne görmeyi beklediğimden emin değilim. Bu Forbes'un gerçek bir kopyası olsa bile, gazete bayisi onu çatıya zımbalayacak değil ya.

Parmaklarımı Bennett'in yüzünün resminin üzerinde gezdiriyorum, sonra da ön sayfayı açıyorum. Sıkı bir Forbes okuru değilim ama yasal görünüyor. Her yerinde özel baskı damgası var ve

Zaman zaman elime geçen kopyalar kadar kalın değil ama onun dışında aynı görünüyor.

İçindekiler sayfasını atlıyorum ve Bennett'in başka bir resmine ulaşıyorum. Bu seferki, takım elbisesini giymiş, ciddi ve son derece seksi görünen bir masanın arkasındaki fotoğrafı.

Son günlerde ondan uzak durmak çok zor oldu. Çoğu akşam onu aramaya, yanına gitmeye, parmaklarını kalalarımnda, dudaklarını boynumda, kahkahasını göğsümde hissetmeye o kadar yakındım ki.

Onunla ilgili tüm düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o beni takip ediyor gibi görünüyor. Boş otel odalarına bile.

Makale Bennett ile yapılmış bir röportaj. Ofis koltuğuma çıktım ve okumaya başladım. Bu kadar ketum olmasının nedenlerinden bahsediyor. Bana söylemekte zorlandığı her şeyi açıkça anlatıyor. Annesinin şöhret için ödediği bedel. Onun için duyduğu endişeler. Kathleen'in ölümü ve bunun nasıl yeniden doğuşa yol atığı. Annesinin sahip olduğu hayata sahip olmak istemediğini, sıfırdan bir şeyler inşa etmek istediğini.

Kafam karıştı. Bunun halka açık bir röportaj mı olduğunu yoksa bu dergiyi sadece benim için mi yarattığını anlamıyorum. Ne söylemeye çalıştığından emin değilim.

Okumaya devam ediyorum ve sorulara verdiği cevaplarda onun sesini duymak çok güzel. Zeka, zeka. Amansız bir ekicilik.

Ve sonra ona son bir soru soruluyor: Kimliğini bunca yıl şiddetle koruduktan sonra neden şimdi ortaya çıkıyor?

"Daha açık olmadan istediğim kişisel hayata sahip olamayacağımı fark ettim."

"Bu çok gizemli" diyor röportajı yapan kişi. "Bize zel hayatınızdan biraz daha bahsedin. Seçkin bir bekar mısınız yoksa mutlu bir evliliğiniz mi var?"

"Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadınla tanıştım," diye yanıtlıyor.

Kalbim göğsümde parçalanıyor.

Bunu benim için yaptı. Bunun garip bir maket olmadığından eminim. Bu röportajı Forbes'a verdi.

Telefonum çalışıyor ve daha elime almadan Bennett olduğunu anlıyorum.

Sadece bir bağlantı eklenmiş bir e-posta.

Röportaj internette. Halka açık olup olmadığından şüphe edeceğimi biliyordu.

Ayağa kalktım ve etrafıma bakındım. Şimdi ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Dergiyi göğsüme bastırıp dışarı çıkıyorum.

Park Suite bir sonraki misafiri için hazır ve ben de artık The Avenue'da çalışan bir personel değilim. Bu bölüm sona erdi ve ben bir sonrakine geçmeye hazırım.

THIRTY-SEVEN

Bennett

Saat beşi beş geçiyor ve ben iki saattir bu barda oturuyorum. Tek yapabildiğim beklemek. İki bakire mojitodan sonra, barmenin içki içme dürtüsüne direnmeye çalışan bir alkolik olduğumu düşündüğünden oldukça eminim. Bundan sonra olacaklar için kafamı boşaltmam gerek.

Kafamı kaldırdığımda Gretel bana doğru geliyor. "Bennett, otele olduğunu bilmiyordum."

Forbes'la oturduktan hemen sonra otele uğradım ve kendimi Gretel'e tanıttım. Artık saklanmak yok. Artık yalan yok. Efa'nın buna ihtiyacı var, benim de ona. İşte buradayız.

"Bu resmi bir ziyaret değil. Dediğim gibi, senin için bir şey değişmeyecek."

Gülüyor. "Belki senin gözünde öyle ama otelin sahibi buradayken bilmek isterim."

İşte bu yüzden onu hiç istemedim. Ama bu ödemeye hazır olduğum bir bedel.

"Sezon nasıl geçti?" Ona sordum.

"Vahşı," diye yanıtlıyor. "Çok fazla iniş çıkış var. Kusma böceği düşük bir noktaydı. Ama başardık. Rezervasyonlar geçen yılın bu zamanlarına kıyasla arttı."

"Güzel. Bir ara seninle oturup misafir olarak öğrendiklerimin üzerinden geçmek isterim."

Gretel'in geniş gülümsemesi hiç bozulmuyor. Kolayca yıkılacak türden bir insan olduğu izlenimini edinmiyorum. İşinde iyi ve bunun farkında, ki zaten olması gereken de bu. "Bunu memnuniyetle karşılarım. Gizli bir müşteriye sahip olmak her zaman faydalıdır."

"Otelcilikte nispeten yeni olduğunuzu düşünmekte haksız mıyım?" "Evet, daha önce halkla ilişkiler işindeydim. İtibar yönetimi esas olarak."

"Beğenmedin mi?"

Gülüyor. "Bazı anlar oldu. New England'a gelip bir pansiyon açmak gibi garip bir fikrim vardı. Yeni bir tatil köyü için bir konsept üzerinde çalıştım... şey, bunu başka bir zamana saklayacağım. Mesele şu ki, şu an buradayım ve bir otel işletiyorum. Tam olarak planladığım şey bu değildi ama sorun değil."

"Bence sen harika bir lidere sin. Yeni fırsatlar aradığın bir zaman gelirse, bunu söyleyeceğin ilk kişi ben olmak isterim."

Duraksıyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Teşekkür ederim. Minnettarım." Beline takılı telsizin sesini susturuyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var" dedim.

Çenesini hafifçe kaldırıyor. "Ve tam tersi. Kokteylinizin tadını çıkarın."

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Efa'nın vardiyasının beşte bittiğini biliyorum ve arayıp aramayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Çok mu az, çok mu geç?

Umarım yeterince şey yapmışımdır.

"Bir mocktail daha alabilir miyim?" Barmene söyledim. "Hangisi olduğu umurumda değil. Zaten menüyü okuyamıyorum." Bu

Dışarısı aydınlık olabilir ama bu barın içi zifiri karanlıktan her zaman bir adım uzaktadır. Gretel'in bunu değiştirmesi için sabırsızlanıyorum.

"Bakir bir Vagabond Shoes, hemen geliyor," diyor, tam o sırada omzuma bir dokunuş geliyor.

Kim olduğunu görmek için arkamı dönmeme gerek yok. Ben biliyorum.

Rahatlama bedenimi sandalyeme sabitliyor ve dönüyorum.

"Benim için hayatını mahveden bir adam arıyorum."

Gözleri küçük havai fişekler gibi parlıyor.

"Okudun mu?" Taburemden kayarak sordum. "Elbette okudum."

"Ve e-postamı almışsın."

"Elbette e-postanı aldım. Gretel'in birilerine otelin sahibi olduğunuzu ve haftalardır Park Süit'te kaldığınızı söyleyerek onu nasıl gafil avladığınızı anlattığını duydum."

"Artık olduğumdan başka biri gibi davranmak yok.

Ve ben sana aşık bir adamım."

Uzanıp yüzümü avuçluyor. İçimin derinliklerinde rahatlama, umut ve sevinç çiçekleri açıyor. "Ben de seni seviyorum." Yere doğru bakıyor. "Senden bunu hiç beklemiyordum. Sana sormadım-"

"Sormadığını biliyorum. Seni istiyorum. Seni anonimliğimden daha çok istiyorum. Seni dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum. Bu yüzden ne gerekiyorsa yaptım. Yeterli miydi?"

Başını sallıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Çok doğru hissediyorum, tam da olmam gereken yerdeyim.

Şimdi. Yarın. Sonsuza kadar.

"Görünüşe göre New York bana bir yazdan biraz daha uzun süre sahip" diyor.

"Kalacak mısın?" Kalbim göğsümde yükselirken sordum. İlk engeli aştığımızı sanıyordum. Onun farklı bir kıtada yaşaması bir sonraki sınavımızdı.

"Sen neredeysen ben de oradayım," diye cevap veriyor ve ben de onu daha yakına çekiyorum. "Sen New York'taysan, ben de New York'tayım. Bu son

Sensiz birkaç hafta..." Bir anısından kurtulmaya çalışır gibi başını hafifçe sallıyor. "Bunu bir daha yapmak istemiyorum. Senin olmadığın bir yerde olmak istemiyorum. Ve bu duygular benim için yeni. İlişkiler konusunda çok fazla deneyimim olmadığını biliyorum ama bu, vazgeçemeyeceğim kadar önemli geliyor."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Ne olursa olsun, benim de ilişkiler konusunda çok fazla deneyimim yok. Ama senin bırakıp gidilemeyecek kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve bırakmayacağım. Asla. Sen kalmamı istediğin sürece."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sonsuza kadar mı?"

Başımı salladım. "Ben de bunu söylüyorum."

Ellerini göğsümde gezdiriyor ve parmak uçlarında yükseliyor. "Sonsuza kadar."

Ellerimi sırtında gezdiriyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek anın tadını çıkarıyorum. Bu öpeceğim son kadın ve onunla sonsuzluğa başlamak için sabırsızlanıyorum.

Efa artık benim. Uğruna anonimliğimden vazgeçtiğim kadın o. Ve şimdi ve zamanın sonuna kadar benden ne isterse seve seve vermeye devam edeceğim.

THIRTY-EIGHT

Efa

Ben'in Mandarin Oriental'daki süitine giriyoruz ve bakışlarım hemen altın varaklı tavana takılıyor. "Burada kalarak kendi otelini aldattığını biliyorsun."

"Pazar araştırması," diyor Bennett. "Evime geri dönemedim."

"Ama Nadia yakalandı. Hem zaten Forbes'a kapak oldun. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kimliğin resmen ifşa oldu." Ona sırtıyorum ve sonra sırtmadan duramıyorum, çünkü onunla birlikte olmak, birlikte bir geleceğimiz olduğunu bilmek, gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

"Biliyorum. Sorun o değil. Sadece geriye gitmek istemiyorum, anlıyor musun?"

Gözlerimi ona diktim. "Öyle mi?"

"Eski dairemi seçtim çünkü saklanıyordum. Özel girişi olan, gözden uzak bir binaydı. Güvenlik rakipsiz. Artık ait olduğum bir yer gibi görünmüyor. Ait olduğumuz bir yer."

Bu adam nasıl oldu da sık kafalılıktan mantar kafalılığa geçti?
Nasıl oldu da bir erkek için göç etmeye hazır bu kalp gözlü kıza dönüştüm?

"Ait olduğumuz bir yer mi?" Nefes veriyorum ve New York'ta yaşamamanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyorum. "Kız kardeşim ait olduğum yerin Londra'da yanı başında olmamasından memnun olmayacak. Eniştemin kardeşinin karşısında yaşadığını biliyorsun."

"Tüm bu kayınbiraderlerle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Tabii eğer varlarsa."

Gülüyorum. "Onlarla tanışacaksın. Bir ara oraya gitmemiz gerekecek. Aslında kız kardeşimi arayıp ona anlatmadığım her şeyi anlatmam gerekiyor."

"Bütün parçalar mı?"

"Şu münzevi teknoloji milyarderine aşık olmam ve onun beni Amerika'da kalmaya zorlaması gibi."

Kanepede yanıma uzandı ve belime uzandı. "Cep telefonunu al. Onu şimdi arayalım. Şimdiki zaman gibisi yok."

"Saat on bir. Kalkacağından bile emin değilim." "O zaman mesaj bırakırız."

Tenimde bir heyecan pırıltısı dolaşıyor. Kız kardeşimle tanışmaya bu kadar istekli olmasına bayılıyorum. "Tamam." Telefonumu açıyorum ve Eira'yla görüntülü arama başlatıyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Hey! Son günün nasıldı?"

Çekiniyorum. Eve gelmemi dört gözle bekliyordu. "Sana anlatacak komik bir hikâyem var."

Bennett'e bakıyorum, o da bana sırtıyor. Uzanıp çenesini kavriyorum ve başparmağımla çenesini kaydırıyorum. "Yarın planladığım gibi geri gelmeyebilirim."

"Ne? Ama ben seni özledim! Fort'ta bir iş buldun mu?"

Bennett ve ben gözlerimizi kilitledik. "Bundan daha iyi." İtiraf etmek üzere olduğum şeyden korkarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "CEO'ya aşığım ve gerçekten benimle evleneceğini umuyorum."

"Ne?" diye bağırıyor.

Dax arka planda onu susturuyor. Zavallı Guinevere. Umarım uyanmamıştır.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye soruyor.

Bennett kadraja girebilmek için yer değiştiriyor. "Merhaba, Eira. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Vay canına, şaka yapmıyorsun," diyor Eira. "Ama evlilik konusunda şaka yapıyordun, değil mi? Yirmi bir yaşındasın."

"Beklemek istiyorsa, bekleyebiliriz," diyor Bennett. "Ama evli ya da değil, artık birlikteyiz. Hayatımın geri kalanında onunla birlikte olmak istiyorum." Bennett'e doğru eğilip yakınlaşmaya çalışıyorum. Ona olabildiğince yakın olmayı hiç istemeyecek miyim?

Eira dönüyor ve Dax'e baktığını söyleyebilirim. Onu tanıyorum, neler olup bittiğini takip etmiyor. Muhtemelen tıp dergisine ya da başka bir şeye odaklanmıştı.

"Hâlâ sen, ben ve Dylan varız," diyorum sesim titreyerek. Bennett telefonu benden alıyor, ekranı üzerimde tutuyor ama ellerimi serbest bırakıyor. "Tıpkı Dax ve Guinevere'i bulduğun zamanki gibi. Bennett'le birlikte olmak bunu değiştirmez."

"Çok uzakta olman dışında." Bu kez Eira'nın sesi çatlıyor.

"Düşünürseniz, İskoçya'da yaşamak ve trenle gidip gelmek gibi bir şey. Sadece altı ya da yedi saatlik bir uçuş." Ona Londra'ya periyodik olarak nasıl geri dönebileceğimi anlatamadan Dax sahneye giriyor.

"Yarın ne yapıyorsun?" diye sorar. Muhtemelen yatmak ve bu konuşmayı başka bir zaman yapmak istiyor. Ama ben kardeşimi üzgün bırakmak istemiyorum.

Bennett'e bakıyorum ve sonra tekrar ekrana dönüyorum. "Hiçbir şey yapmıyorum. İşim bitti, bu yüzden yatak yapmıyorum. Bennett ve ben sadece... bilirsiniz, hiçbir şey planlamadık."

Dax sanki Notting Hill'de yaşıyormuşum ve yerel bir kafede buluşacakmışız gibi açık açık, "Tamam, yarın senin saatinde öğle yemeği vakti görüşürüz," diyor. "Az önce Vincent'a mesaj attım ve

Ondan bu iyiliği ilk kez istemiyorum ve New York'ta bir baldızım varsa bu son da olmayacak."

"Ne?" Eira diyor ki.

Yarı ciyaklıyorum, yarı bağıriyorum. "Sana en sevdiğim kayınbiraderim olduğunu söylemiş miydim?"

"Bana söylemene gerek yok. Elbette öyleyim."

"Seninle şahsen tanışacağız Bennett," diyor Eira.

"Testere ve Forbes şey," Dax diyor, olarak
Eğero sadece

bahsedilen Bu Yağmur yağıyor. "Eddie'nin ve bir
sen değil mi?"

"Evet," diyor Bennett.

"Onun için halka mı açıldınız?" Dax sorar.

"Evet," diye soruyor Bennett.

"Evet, Eira, Eddie'nin işini görür." Başının yan tarafına bir öpücük kondurur. "Eddie, Eira'yla konuşacağım. Yarın görüşürüz. Her şey yoluna girecek."

İşte bu yüzden Dax'i kardeşim olarak seviyorum. "Teşekkürler, Dax. Seni seviyorum, Eira."

Eira bana bir öpücük veriyor ve telefonu kapatıyoruz.

Telefonumu önümüzdeki masaya fırlatırken Bennett, "Jetim yok," diyor.

"Bu konuşmadan çıkardığın sonuç bir jetin olmadığı mı?" Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve elinin arkasına bir öpücük konduruyorum.

"Sadece düşünmemi sağladı, hepsi bu. Bir tane edinmek iyi bir fikir olabilir."

İnledim. "Hayır. Çevresel maliyeti düşün. Normal insanlar gibi uçabiliriz."

"Bir şey kiralamaktan mı bahsediyorsun?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Saçmalıyorsun. İnternete girip yer ayırtabilir ve herkes gibi havaalanına gidebiliriz."

"Bundan emin değilim." Eğiliyor ve ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor. "Ticari bir uçuşta seni nasıl becereceğim?"

"Belki de beni ticari bir uçuşta becermeyeceksin. Bunu hiç düşündün m?"

Üzerime eğiliyor ve tüm vücudum ateşle kızarıyor. "Artık benimsin."

"Ben hep senindim," diye cevap verdim. Onunla ilk tanıştığımda Bennett'le ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Yattığım ilk erkek değildi ama pek çok açıdan öyleymiş gibi hissettirdi. Belki de herkes hayatının aşkıyla tanıştığında böyle hissediyordur. O zaman ve o zamandan beri bana her dokunduğunda bunu hissettim.

Hırılıyor. "ok uzun zaman oldu."

"Senden uzakta olduğum için fiziksel acı çekiyordum," diyorum, o stm çıkarırken kollarımı kaldırarak.

Parmak eklemlerini yanağıma vuruyor ve başını sallıyor. "Bir daha asla. Seninle evlenme konusunda ciddiyim. Yzğm yok ve henüz diz kmedim ama evleneceğim."

Gömleğini ekiştiriyorum, düğmelerini olabildiğince çabuk amaya çalışıyorum. Tenini tenimde hissetmek için daha fazla beklemek istemiyorum.

"Biliyorum. Ve evet diyeceğim. Ama belki sadece küçük bir şey yapabiliriz, en yakınlarımızla. Kız kardeşim gelecek yıl büyük bir düğün yapacak ve... Sadece sana ihtiyacım var."

"Nasıl istersen," diyor ve yerde, kalçalarımın arasında diz çökecek şekilde kayıyor. "Seni tekrar tatmalıyım."

Sanki çok uzun süre mahrum kalmış ve şimdi ziyafet ekecekmiş gibi dilini iime batırmadan önce hiçbir nsz yok.

Bacaklarımı daha geniş açıyorum, ona sahip olduğum her şeyi vermek istiyorum.

THIRTY-NINE

Bennett

Kendimi bu kadar mutlu hissettiğim bir zamanı hatırlamıyorum. Ve bu sadece şu anda Efa'nın amına yüzümü gömdüğüm için değil, gerçi bu da bir parçası.

Onunla birlikte olmak, var olduğunu bilmediğim bir tür hak gibi geliyor. Ona yakın olmak evim gibi hissettiriyor. Onun elini tutmak bana kendimi kimsenin hayal bile edemeyeceği iki kişilik özel bir kulübe aitmişim gibi hissettiriyor. Sadece kokusu bile aklıma yaz şeftalileri ve su fıskiyeleleri gibi eğlenceli şeyler getiriyor. Hayatıma ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir ciddiyet katıyor. Ciddi olmadığından değil. Ciddi. Zeki ve anlayışlı ve tamamen ve tamamen korkusuz. Onu sadece sevmiyorum, ona saygı duyuyorum, ona hürmet ediyorum. Bu kadına tapıyorum. O. O. Her şeydir.

Kanepeden kalkıyor ve altımda titriyor.

Onu boşaltırken hissettiğim sadece derin bir tatmin duygusu değil, aynı zamanda bunu hayatımızın geri kalanında yapacağımı düşünmenin verdiği mutlak mutluluk.

Onu sonsuza dek
tadacağım. Ona sonsuza
dek sahip olacağım. Onu
sonsuza dek seveceğim.

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım, onu kanepeden
kaldırdım ve yatak odasına taşıdım. Rahat etmeli.
Önümüzde uzun bir gece var. Bu birlikte uzun bir hayatın
başlangıcı.

Omuzlarımdan
çekiştiriyor. "Seni
yakınımda istiyorum."

Gözlerimi uzun uzun kırpıştırarak kapatıyorum,
sözlerinin tadını çıkarıyorum. Ben de onu yakınımda
istiyorum.

Ona doğru ilerliyorum ve dudaklarına bir öpücük
konduruyorum. Anında derinleştiriyor, dilini benimkine
bastırıyor, tadına bakıyor ve alay ediyor. Eli yan tarafıma
doğru kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Onun basit
bir dokunuşu üzerimde nasıl bu kadar büyük bir etki
yaratabiliyor?

Üzerine yerleşiyorum, kalçalarımız birbirine kilitleniyor,
uzunluğum ona karşı, dokunurken ve tadarken bekliyorum.
Eğilip bir meme ucunu ağızıma alıyorum, emiyorum,
çekiyorum ve o inlerken dişlerimi ona sürtüyorum,
kalçalarını döndürüyorum, daha fazlasını istiyorum ama her
şey olduğu gibi.

Onun ne hissettiğini anlıyorum çünkü ben de
hissediyorum: ihtiyaç.

"Hamile kalmak istemiyorum" diyor, ses tonunda panik
var.

Durdum ve ona baktım. "Hiç mi?" diye soruyorum. Bu
temel konuşmaları yapmadık ama önemli değil çünkü onun
istediği her şeyi istiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum.

"Henüz. Ve birkaç yıl
için." "Tamam," dedim.

"Ama prezervatife ihtiyacımız var," diyor. "Bir sürü ve
bir sürü prezervatif."

Sırıtiyorum. "Yeterince var. Daha fazlasını
alabiliriz." "Bir prezervatif fabrikası satın

almanız gerekebilir."

"Bir prezervatif fabrikası satın alacağım," diye onu rahatlatıyorum.



Başını sallıyor, sanki yaklaşan prezervatif kıtlığı onun için ciddi bir endişe kaynağı olmuş gibi.

Komodine uzandım ve cüzdanımdan bir prezervatif aldım.

"Prezervatif," diyorum, tutuyorum.

"Bennett," diye haykırıyor. "Lütfen. Çabuk ol."

Sabırsızlığı karşısında çenemi sıkıyorum. Sanki bir an önce içine girmezsem taşacakmış gibi. Kılıfımı çıkarıp tacımı kıvrımlarının üzerine bastırıyorum. Onunla alay mı ediyorum yoksa kendime işkence mi ediyorum emin değilim. Sadece çok iyi hissettiriyor.

"Hazır mısın?" diye sordum. Onu kızdırdığım için tam bir şerefsizim. O kadar ıslak ki, vücudu özlemle titreşiyor. Hazırdan da öte ve bunu bildiğimi biliyor.

Kalçalarını kıvrıyor, yaklaştırmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum. Bu sefer alay etmek için değil. Bu sefer kendimi sabitlemek için. Onu etrafımda hissetmeye hazırlanmak için.

Ama umutsuz vaka.

İçine doğru ittiğimde, nefis sıkışı arzudan başımı döndürüyor. Tek bir hareketle uçurumun kenarına o kadar yaklaşıyorum ki düşmemem için tırnaklarının sırtıma batmasına odaklanmam gerekiyor.

Nefes nefese inlemeleri yardımcı olmuyor.

"Çok fazla," diye haykırıyor ve ben de gözlerimi kapatıp kontrolümü geri kazanmaya çalışıyorum.

Hareket etmeye başlıyorum ve inliyorum. Çekişi, sürükleyişi, beni kavrayışı. Her yönden, şimdiye kadar bildiğimden daha fazlası. Nabzım kulaklarımda atıyor. Isı alnımda ve sırtımda tere dönüşüyor ama durmuyorum, duramıyorum.

Birlikte hareket ediyoruz, kalça kalçaya, ağız dile, parmaklar ete. Fiziksel ama bir başlangıç, bir şeyin başlangıcında bir tören.

"Siktir, Efa," diye boğuluyorum.

"Buradayım," diyor, parmakları saçlarımda.

Bu sözler sonunda beni uçurumun kenarına getirdi ve geri dönüşü olmadığını biliyorum. Görüşüm beyazlaşıyor ve

Benimki ciğerlerimdeki havayı ve ellerimdeki gücü çekerken, onun orgazmının onu parçaladığını hissediyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diyor hâlâ nefes almak için mücadele ederken. "Senden daha fazlasına." Narin parmakları omuzlarımı itiyor ve bir yerlerden onun üstünde yattığım yerden yana doğru yuvarlanacak enerjiyi buluyorum.

Kendini bana yaslanacak şekilde ayarlıyor ve saçlarını arkasından toplayıp tekrar omuzlarına düşmesine izin veriyor. Göğüsleri yükselip alçalıyor ve ben onlara uzanıyorum, baş ve işaret parmaklarımla arasında meme uçlarıyla oynuyorum, aletim şimdiden sertleşiyor.

Hayata gelen ıslak bir rüya gibi.

Kalçalarını hareket ettirerek kıvrımlarını sikimden aşağı kaydırıyor ve bana yeniden hayat veriyor.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Tekrar," diyor. Bu bana söylediği en seksi şey olabilir.

Müstakbel eşimi hayal kırıklığına uğratmaya niyetim yok. "Çok açgözlü."

Çenesini kaldırıyor. "Becer beni,

Bennett." Tekrar sormasına gerek yok.

Onu kaldırıp üzerimden indiriyorum ve bacaklarını yatağın kenarına yerleştiriyorum. Arkasında duruyorum ve onu aşağı bastırıyorum. Yeni bir prezervatif taktım ve içine girdim. Bu sefer beklemeden hızlıca. Eğer kadını sıkılmak istiyorsa, ben kimim ki onu reddedeyim.

İçine giriyorum ve hareketimin gücü onu yatağa doğru itiyor.

"Kıcını kaldır," diyorum. Bana uyuyor ve geri çekiliyor, böylece parmaklarımı kalçalarının altına geçirip tekrar itebiliyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

"Yarın çok ağrıyacaksın," diyorum gerçekçi bir şekilde. "Bu gece seni o kadar çok becereceğim ki ayakta duramayacaksın."

Elleri yatak örtülerini kavırıyor ve nefesleri ağırlaşıyor.

Kalçalarının altına dalıyorum ve parmaklarım klitorisini buluyor. Müthiş bir çığlık attı.

Ama istediği kadar gürültü yapmasına engel olmasını istemiyorum.

Daha sert ve daha derin itiyorum ve etrafında dönüyorum. Koluma uzanıyor ve beni durdurmaya mı çalışıyor yoksa sadece beni hissetmeye mi ihtiyacı var anlayamıyorum.

"Bennett," diye haykırıyor. "Bennett."

En savunmasız olduğu anda, böyle doruğa ulaşmanın eşiğindeyken dudaklarındaki adım beni mutluluğa sürüklüyor.

Altımda adımı haykıran bu kadına sahip olduğum için yaşayan en şanslı adamım. Orgazmım uzaklarda gümbürdüyor ve ben duramıyorum. Durmak istemiyorum. Efa altımda, ellerimde parçalanıyor ve ona son bir kez daha sokuluyorum, başım arkada, adı kutlama içinde boğazımdan kopuyor.

Dediğim gibi: Ben yaşayan en şanslı adamım.

EPILOGUE

İki hafta sonra

Bennett

Efa ile hayatım onsuz hayatımdan çok farklı. Öncelikle, bizi telaffuz edilemeyen isimleri olan yerlere götürüyor.

"Nor-fuck," diyorum.

Ağzını genişçe açıyor ve burnunu kırıstırıyor. "Hayır. Lütfen Nor-fuck deme. Çok Amerikalı gibi konuşuyorsun." "Ben Amerikalıyım."

"Sana nasıl aşık oldum?" Gülüyor ve beni sevdiği için gezegendeki en saçma insanmış gibi başını sallıyor. Bu beni hiç şaşırtmıyor. Beni çok sevdiğini biliyorum. O kadar çok seviyor ki ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

"O zaman tekrar söyle," diyorum. "ABD'de bir yerin yazılışı tamamen aynı. Neden hepimiz bir araya gelip bir telaffuz üzerinde anlaşılamıyoruz anlamıyorum."

"Nor-ferk. Bu bir 'errrr' sesi. 'u' değil."

"Ve sen L'yi telaffuz etmiyorsun? Tıpkı bizim Norfolk gibi mi?"

Omuz silkiyor. "Hadi ama. Yargılamayın lütfen. Biz İngiliz dilini beşinci yüzyıldan beri geliştiriyoruz. Siz ise birkaç yüz yıldır kullanıyorsunuz. Aşın artık kendinizi."

Kıkırdıyorum, "Norferk o zaman," diyorum.

Sanki cebimdeki elmas yüzüğü ona çoktan vermişim gibi gözleri parlıyor. "Evet! Aynen böyle."

"Dünyanın en iyi gökyüzüne sahip olduğunu söylüyorsanız, garip ismine rağmen ziyaret etmeye değer olmalı."

"Evet, gerçekten harika bir yer. Dax'in ailesi burada olduğu için gelmeye başladım; sana söyledim, aile Eira, Dylan ve beni bir nevi evlat edindi." Ciyak ciyak bağıırıyor. "Sözü açılmışken, işte Carole, Dax'in annesi."

Küçük bir otele benzeyen, çakıl taşlı bir araba yoluna girip park ediyoruz. Üzerinde erkek yüzü resimleri olan bir önlük giyen yaşlı bir kadın bize doğru koşuyor.

"Sevgilim Eddie," diyor, yeterince yaklaşır yaklaşmaz Efa'nın yüzünü kavırıyor. Gözleri cam gibi oluyor. "Senin için çok mutluyum."

Arabanın kapısını kapattım ve onları karşılamak için kaputun etrafında döndüm. "Siz Bennett olmalısınız. Sizinle tanışmak ne büyük bir zevk. burada."

"Ve siz de Bayan Cove olmalısınız," diyorum.

Gözlerini deviriyor ve elimi kendi elinin içine alıyor. Efa'ya döndü. "Amerikalılar. Her zaman çok resmiler." Sonra tekrar bana döndü. "Biz burada törene önem vermeyiz. Bana Carole de." Geniş araba yolunun diğer tarafına doğru başını salladı. "Bu benim kocam, John. John!" diye seslendi. "Gel ve merhaba de ve Dog'a şikayet etmeyi bırak. Kendine ne söylersen söyle, tek kelime anlamıyor."

Efa'nın kayınbiraderinin ailesini görmek için neden Norfolk'a gittiğimizi anlamam birkaç kez tekrar etmemi gerektirdi. Belli ki onun için önemliler. Ve Eira için de. Ve Efa için önemliyse, benim için de önemlidir. Norfolk'tan o kadar sevgiyle bahsetti ki, evlenme teklif etmek için mükemmel bir yer olabileceğini düşündüm.

Yaklaşan bir araba dikkatimizi çekiyor ve hepimiz dönüp Eira ve Dax'ın geldiğini görüyoruz. Son birkaç haftadır onları çok sık görüyorduk. Önce New York'a geldiler, sonra Efa kız kardeşiyle uzun ve sürekli bir video görüşmesi yapıyor gibiydi. Son bir haftadır da onlarla Londra'da vakit geçiriyoruz. Bir oteldeyiz -pazar araştırması için ve Efa ve ben sevişirken çok ses çıkardığımız için. Bu konuda üzgün değilim.

Efa ve Eira sanki dün akşam hep birlikte yemek yememişiz gibi birbirlerine sarılıyorlar.

Dax elimi sıkarken, "Duyduğuma göre bu yolculukta evlenme teklif edecekmişsin," diyor.

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Oh güzel, herkes için bir sürpriz olacak."

Dax kıkırdıyor. "Aileye hoş geldin."

"Sözü açılmışken, tüm kardeşleriniz burada olacak mı?"

Başını sallıyor. "Ve kuzenim Vincent. Eira ve ben bir araya geldiğimizden beri, onun, Efa ve Dylan için önemli olan durumlarda burada olmak için ekstra özel bir çaba sarf ediyorlar. Üçü uzun süre kendi başlarına kaldılar. Ama artık değiller. Onlar artık Coves." Omzuma vurdu. "Sen de öyle. Mafyanın bir parçası olmak gibi. Kaçış yok."

Carole sözümüzü kesti. "Ne zaman evlenme teklif edeceğinden mi bahsediyorsun? Herkesin önünde mi yapmak istiyorsun? Dax öyle yaptı."

Evet, herkes planımı biliyor. Efa beni sırlarla yaşayamayacağı konusunda uyarmıştı ve her zaman sözüne sadıktır.

"Alınma Carole, ama seninle daha yeni tanıştım ve-"

"Tish tish! John ikinci malbec bardağını doldurana kadar aile olacağız. Ama nasıl isterseniz öyle teklif edin, yeter ki Pazar gününe bırakmayın. İkinizle birlikte kutlamak için zaman istiyoruz."

"Malbec sever misin?" diye sordum. "Arjantin'de harika küçük bir bağ biliyorum. Finca Colo. Bilseydim, biraz getirirdim."

Dax gülüyor, Carole da öyle. "Vincent o üzüm bağının sahibi. Bir sürü malımız var."

"Evet, sakın satın alma. Sadece zengin bir adamı daha da zengin ediyorsun," diyor Dax.

Bu ailede kimsenin annemin kim olduğunu ya da zengin ve başarılı olmamı umursamayacağını hissediyorum. Sadece Efa'yı mutlu etmemi önemsiyorlar. Derin bir nefes alıyorum. Sanırım burada, Norfolk'ta en güzel gökyüzünde eğleneceğim.

"İyi misin?" Efa yanıma gelirken soruyor. "Bu hafta sonu sana evlenme teklif edeceğimi duydum."

Bana sırtıyor. "Peki, sen değil misin?"

"Bir sürpriz yapmanın hoş olacağını düşünmüyor musun?" "Bennett, bana evlenme teklif edeceğini biliyordum."

Seni Forbes'un kapağında gördüğüm andan beri. Bu bir sır değil. Bizde böyle şeyler yok, unuttun mu?"

İşte bu yüzden Efa, Ben Fort olduğumu dünyaya duyurmamı istedi. Çünkü o yardım edemez ama tam olarak olduğu kişi. Özünde otantik biri. Bu onu sevmemin nedenlerinden sadece biri.

"Yüzüğü önceden görmek ister misin?" Ona sordum.

"Saçmalama," diyor. "Seçtiğin şeyin inanılmaz olacağını biliyorum."

Biraz fazla inanılmaz olacağından endişeleniyorum. Efa gösterişli bir insan değil ama seçtiğim yüzüğün dikkat çekici olduğuna şüphe yok. Ona her şeyin en iyisini vermek istiyorum. Bu yüzük, birlikte geçireceğimiz hayatı olabildiğince özel kılma arzumun bir sembolü.

"Umarım beğenirsiniz."

"Şimdiden bayıldım," diye beni rahatlatıyor.

"Bu akşam yemek yiyelim, sonra gidip yıldızların altında oturalım ve sana resmen karım olmanı teklif edeyim."

"Bu planı sevdim," diyor. "İkimizin birlikte olduğu her planı severim."

Efa'nın benim için ne hissettiğinden hiç şüphem yok. Ama teyit etmek istersem, bana olan aşkından ya da yanımda olma ihtiyacından bahsedişini dinleyebilirim. Hiç utanmıyor. Ve o artık benim evim. İster New York'ta ister Norfolk'ta olalım, onunla birlikte olduğum sürece hayat mükemmel olacak.

Her gün ona biraz daha aşık oluyorum. Hayatımın sonuna kadar da aşık olacağımdan şüphem yok.

Bir Ay Sonra

Efa önümde volta atıyor ve bu beni geriyor. Hâlâ Mandarin Oriental'deyiz - Efa The Avenue'ya geri dönmeyi ve Marcella'nın süitine servis yapmasını reddetti. Bunun yerine tanımadığımız bir kadına tam bir günlük bahşış veriyoruz. Hiç mantıklı değil, ama Efa mutlu olduğu sürece.

"Verilecek çok fazla karar var" diyor. "Brownstone mu apartman dairesi mi? Hangi elbiseyi giyeceğinize. Ve en iyi beş arkadaşınızdan hangisi sağdııcınız olacak? Bir de çiçekler ve pasta var... Şu anda bunalmış durumdayım."

"Sağdııcım olmayacak," diyorum, biraz kafam karışmış bir şekilde. "Neden tüm bu şeyler hakkında endişeleniyorsun?"

"Çünkü vermemiz gereken çok fazla karar var."

"Gerçekten yok. Nerede yaşayacağımız umurumda değil-" "Kesinlikle! Her şeyi bana bırakıyorsun."

Şimdi anlıyorum. Ona ne isterse kabul edeceğimi söylememin en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle değilmiş.

o istiyor. Bu ona ortak olmak değil, tüm kararları ona bırakmaktı.

"Bence bir apartman dairesinde yaşamalıyız, çünkü Londra'ya gittiğimizde oradan ayrılmak daha kolay olur."

"Tamam," diyor. "Sadece sıkışık hissetmek istemiyorum." "Yukarı Doğu'da parka bakan bir tane var. Yan taraf 10.000 metre kare. Kendinizi sıkışık hissetmeyeceksiniz."

"Haklısın," diyor. "Ama ocukların bir bahçeye ihtiyaı olduğunu düşünmüyor musun?" Bunu fazla düşünüyor. Ama sorun değil. Onu yakaladım.

"Yakın zamanda ocuk sahibi olmayacağız," diyorum. "O köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Taşınabiliriz ya da park caddenin karşısında olacak."

"Tamam," diyor nefes verirken. Hareket ettikçe saçları parlıyor ve gerçekten benim olup olmadığını merak ediyorum. "Parka bakan bir daire. Güzel."

"Ve bana internette gösterdiğin  elbiseyi de beğendim. Hepsini al."

Koluma vurdu. "Bu sadece savurganlık. Bence cppeli olan bir nikah dairesi için biraz fazla abartılı" diyor.

"Kot pantolon ve tişörtü bile abartılı gösterirsin çünkü o kadar güzelsin ki. Ama seni mutlu edecekse diğer ikisini al. Daha iyi hissedeceksen, giydikten sonra onları bağışlayabilirsin."

Bana bir bakış atıyor ve beni öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğinden tam olarak emin olamıyorum. "Tamam," diyor sonunda. "Bu fikri sevdim."

"Ve sağdıım olmayacak."

"Ne?" Leo, Pazartesi gecesi toplantımıza gelirken "Ne?" dedi.

Efa'nın gözleri, "Sana sylemiştım," der gibi aılır.

"Beşinizle birlikte orada durmayacaksam, sağdıım olmayacak," diyorum. "İinizden birini diğerlerine tercih etmemin imkanı yok."

Leo bardan bir bira alır ve oraya gider. "Sanırım. Ayrıca, sadece bir avuç misafiriniz yok mu? Hepimiz ön tarafta duracağız." Kıkırdıyor.

"Aynen öyle."

"Peki ya tanıklar?" Efa soruyor. Londra'da evleniyoruz ve bazı garip kuralları var.

"Ah, evet. Eira ve Dylan'ın olacağını düşünmüştüm," diyorum bardağımyı Leo'nun şişesiyle tokuşturarak. Efa'ya dönüyorum ve o da şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum.

"Beni hemen şimdi becermeni istiyorum. Tam burada."

Leo yanımdan boğazını temizliyor. "Bu biraz garip olacak ama... üçlü seks konusunda çok katıyım. Tek erkek ben olmalıym."

Efa onu görmezden gelir. "Ciddiyim, Bennett. Çok naziksin."

Leo, "Güzel şeyler yapmaya devam etmeniz için size gerçekten iyi bir teşvik veriyor," diyor. "Bunu bir kenara not etmeliyim."

"Sanki daha fazla sekse ihtiyacın varmış gibi," diyor Efa küçümseyerek. "Zavallı penisini arada bir rahat bırak." Yüz ifadesi hüzünlü ve kederli. "Düşebilir."

Leo gülüyor. "Buraya tam uyuyorsun."

"Evet, biliyorum," diyor Efa. "Ama pazartesi geceleri çok sıkıcı oluyor. Yirmi dakika sonra masaja gideceğim."

Leo gülüyor. "İyi iş çıkardın."

"Bilmiyor muyum?" diyorum ve bira şişelerimizi tekrar tokuşturuyoruz.

"Bir şey daha var," diyor Efa.

"Onunla bana vur," diye cevap veriyorum.

"Düğün hediyesi olayını yapmasak olmaz mı? Lanet olası bir milyardere ne almam gerekiyor? İstedğin her şeyi alabilirsin. Birbirimiz için bir şeyler yapabiliriz diye düşünüyordum."

Nefes alıyorum çünkü işçilik pek bana göre değil.

Sessizlikte Leo kahkahayı patlatır. "Lanet olsun, Bennett'in tutkal tabancasıyla fotoğraflarını çekebilir miyim?"

Efa gözlerini deviriyor. "Tamam, belki bir şey yapmayabilirim. Ama abartılı olmaktansa küçük ve duygusal olmayı tercih ederim. Gereksiz hissettiriyor."

Bana gereksiz gelmiyor. Efa'yı her zaman şımartmak istiyorum. Ama pahalı bir düğün hediyesi istemiyorsa, cebimde kumaşa delik açan bir anahtar var.

"Sorun değil," diyorum. Çünkü o ne isterse o olur. "Hazır takılıyorken sana bunu vereyim mi?" Cebimden anahtarı çıkardım. "Bu kesinlikle bir düğün hediyesi değil."

Efa anahtara bakıyor ve sonra bana ters ters bakıyor. "Ne yaptın sen?"

Anahtarı ona fırlatıyorum ve o da yakalıyor, sonra gelip kanepede yanıma oturuyor.

"Ne oldu?"

Daha iyi görebilsin diye anahtarlığı açıyorum. "Holford Yolu" yazıyor.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Bu Eira ve Dax'ın evinin anahtarı mı?"

Başımı sallıyorum ve o da bir nefes alıyor.

"Ne yaptın?" diye tekrarlıyor.

"Biraz çalışmaya ihtiyacı var ama Londra'dayken bir üsse ihtiyacımız olacağını düşündüm. Holford Yolu da uygun bir yer gibi görünüyor. Eira ve Dax'ın evlerinin yanındaki evi satın aldım."

Çenesi gevşiyor ve gözleri yumuşuyor.

Şükürler olsun ki kızgın değil.

"Seni seviyorum, Bennett Fordham. Sen gerçekten çok düşünceli bir adamsın. Nazik. Cömert. Çok seksisin. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Onun sözleriyle göğsüm kabarıyor. Beni nasıl sevdiğini duymaktan asla bıkmam.

Kucağıma tırmanıyor ve çene çizgime minik öpücükler konduruyor. "Teşekkür ederim."

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok," diyorum. Bu doğru. Hepsini onun için harcardım. Her şeyden vazgeçerdim. Her yere giderdim.

Leo boğazını temizler. "Cidden çocuklar, on dakikalığına ortadan kaybolmamı ister misiniz?"

Efa gülüyor ve kucığımdan kayarak yanımdaki kanepeye yerleşiyor. "Leo, Leo, Leo. Tek ihtiyacımız olanın on dakika olduğunu düşünüyorsan yanlış yapıyorsun. Bir ya da iki saate ihtiyacımız var. Kendine on dakikadan daha uzun zaman geçirmek isteyeceğin bir kadın bulmalısın."

Leo kulaklarını kapatır. "Hayır, hayır, hayır. Kanepedeki kendini beğenmiş çiftten nasıl aşık olmam gerektiğini duymakla ilgilenmiyorum. Kendime bir geceden fazlasını geçirecek birini bulmakla hiç ilgilenmiyorum."

"Göreceğiz," diyor Efa. "Bennett'i aramıyordum." Elini benimkinin içine kaydırıyor ve sıkıyor.

Leo ve Efa, Leo'nun flört, seks ya da kadınlara yaklaşımı hakkında gerçek bir anlaşmazlığa düşmeden önce - ki bu yarı düzenli olarak gerçekleşir - Worth ortaya çıkar. Onu Fisher ve Jack takip eder. Hepsi Efa'ya kız kardeşleriymiş gibi sarılır ve sonra her zamanki gibi işler yoluna girer. Televizyon açık ama kimsenin pek dikkatini çekmiyor.

"Görünüşe göre hiçbirimiz senin sağdıcın değiliz, evlenmeni izlemek için bizi okyanus ötesine üç bin mil uçuruyorsun... Bize başka bir haberin var mı?" Leo soruyor.

"Sağdıcınız yok mu?" Worth soruyor.

"Hayır. Benim durumumda bu çok aptalca. Bu küçük bir düğün ve sadece en iyi erkekler davet ediliyor."

"Londra'da oteli olan var mı?" Leo sorar. "Olmalı, Worth."

"Hayır. Benimki Boston'da." Arkadaşlarının otelinin nerede olduğunu hatırlayamadığına inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Kahretsin, yani sadece üç bin mil uçmakla kalmıyoruz, oraya vardığımızda bir otel için de para ödememiz gerekiyor."

"Aslında hayır, yok," diyor Efa. "Kız kardeşim hepinizin gelecek yaz evlenecekleri yerde kalmanız için ödeme yaptı."

"Öyle mi yaptı?" Ona sordum. "Bunu bana söylememiştin."

Efa omuz silkiyor. "Artık hepimiz bir aileyiz."

En iyi beş arkadaşım dışında bir ailem olmayalı uzun zaman olmuştu. Hayatımda sonsuza kadar yanımda olacak birinin olması iyi hissettiriyor. Ve geniş ailesini çok iyi tanımasam da, iyi bir uyum gibi geliyor - başka bir hayatta, Dax ve Jacob ve Eira ve Dylan ile birlikte kayınbiraderlerin geri kalanıyla arkadaş olabilirdim.

Hayat yazın başındakinden çok farklı. Ben şanslı bir piçim. Efa ile birlikte olmak hayatımı o gelmeden önce hayal bile edemeyeceğim şekilde değiştirdi. Artık saklanmıyorum ve arada bir birkaç paparazziye rastlasam bile açıkta olmak korkutucu değil. Efa'da sevgiyi, dostluğu, kahkahayı ve en önemlisi özgürlüğü buldum.

Hayatımın geri kalanını, birlikte olduğumuz zamanki kadar iyi hissetmesini sağlamaya çalışarak geçireceğim.

LEO'**NUN HİKAYESİ** sıradaki **Oyun + Anlaşma = Yapıyorum**

Eva'nın kayınbiraderleri hakkında OKUMAK için **Dr. Of f Limits** ile başlayan Doktorlar Dizisine göz atın

Tristan ve Parker hakkında daha fazlasını okumak için **Mr. Notting Hill**

Yayınlandıktan bir süre sonra sunulacak ek bonus içerik için haber bültenime kaydolduğunuzdan emin olun www.louisebay.com/newsletter

BOOKS BY LOUISE BAY

Tüm Louise Bay Kitapları Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak veya Amazon'dan satın alınabilir.

Her kitap tek başınadır.

Patron + Hizmetçi = Kimya Oyun +
Anlaşma = Yapıyorum

Doktorlar Dizisi Dr.

Of f Limits

Dr. Mükemmel

Dr. CEO

Dr. Sahte

Nişanlı Dr.

Bekar Baba

Mister Serisi Bay

Mayfair

Bay Knightsbridge

Bay Smithfield

Bay Park Lane Bay

Bloomsbury Bay

Notting Hill

Noel Koleksiyonu Noel'in

14 Günü

Oyuncu Serisi

Uluslararası Oyuncu

Özel Oyuncu

Standalones

Hollywood

Skandalı Aşk

Beklenmedik

Umutlu

Empire State Serisi

Centilmen Serisi
Acımasız Centilmen
Yanlış Centilmen

Kraliyet Serisi Wall
Street Kralı Park
Avenue Prensi
Manhattan Dükü
İngiliz Şövalyesi
Londra Kontu

Geceler Serisi
Indigo Geceleri Vaat
Edilmiş Geceler
Paris Geceleri

Ne tür kitaplardan hoşlanırsınız?

Arkadaştan
Sevgiliye Bay
Mayfair Vaat
Edilmiş Geceler
Uluslararası Oyuncu

Sahte ilişki (mantık evliliği) Manhattan Dükü
Bay Mayfair Bay
Notting Hill Dr.
Sahte Nişanlı
Dr. Bekar Baba
Oyun + Anlaşma = Yapıyorum

Düşmanlardan
Aşıklara Wall
Street'in Kralı
İngiliz Şövalye
Londra Kontu
Hollywood Skandalı
Paris Geceleri
Noel'in 14 Günü

Bay Bloomsbury
Oyun + Anlaşma = Yapıyorum

Ofis Romantizmi/ İşyeri Romantizmi

Bay Knightsbridge
Wall Street'in Kralı

İngiliz Şövalye

Acımasız Beyefendi Bay

Bloomsbury

Dr. Of f Limits

Patron + Hizmetçi = Kimya Oyun +
Anlaşma = Yapıyorum

İkinci Şans

Uluslararası Oyuncu

Umutlu

En İyi Arkadaşının Kardeşi

Söz Verdiği Geceler

Tatil/Tatil Romantizmi

Empire State Serisi Indigo

Geceleri

Acımasız Beyefendi

Yanlış Beyefendi

Beklenmedik Aşk

Noel'in 14 Günü

Tatil/Noel Romantizmi

Noel'in 14 Günü

İngiliz Kahraman

Promised Nights (İngiliz kadın

kahraman) Indigo Nights

(Amerikalı kadın kahraman)

Umutlu (İngiliz kadın kahraman)

Manhattan Dükü (Amerikalı kadın

kahraman) İngiliz Şövalye (Amerikalı

kadın kahraman) Londra Kontu (İngiliz

kadın kahraman)

The Wrong Gentleman (Amerikalı kadın kahraman) **The Ruthless Gentleman**

(Amerikalı kadın kahraman) **International Player** (İngiliz kadın kahraman)

Bay Mayfair (İngiliz kahraman)

Bay Knightsbridge (Amerikalı kadın kahraman) **Bay Smithfield** (Amerikalı kadın kahraman)

Özel Oyuncu (İngiliz kadın kahraman)

Bay Bloomsbury (Amerikalı kadın kahraman) **Noel'in 14 Günü** (İngiliz kadın kahraman)

Bay Notting Hill (İngiliz kadın kahraman)

Dr. Of f

Limits Dr.

Perfect

Dr. Sahte Nişanlı (Amerikalı kadın kahraman)

Dr. Bekar Baba

The Play + The Pact = I Do (Amerikalı kahraman)

Louise Bay posta listesine [buradan](#) kaydolun!

Daha fazlasını www.louisebay.com adresinden okuyun